

KAREL POLÁČEK

SOUDNIČKY III

(1931–1933)

OBSAH

Upozornění pro čtenáře

Dalekohled po lodním kapitánovi

Vdovec na váze

Šlo mu jen o jakost látky

Ona je jenom pro sebe

Divoké koření v polévce

Radovánky lidu venkovského

Příběh jedné noci

Nepokojný člověk

Nepřítel duchovenstva

Tajemná ruka na skrytém místě

Kritikův honorář

Známost z kostela

Alimenty

Proč nepřišel Jan k obědu

Dvě dámy a mužný knír

Potupil jeho světlou památku

Sjezd abiturientů

Dvojčata, vynálezce a obecní strážník

Pokušení staříckého policajta

Dávala si špatná slova z politických důvodů

Dokonalé manželství je urážka

Láska a obchod vepřovým dobyt看kem

Lásky sen a detektiv

Rozmařilý student a zdechlá koza

Nájemník z kozího chlívků

Mařenko, už jsi bouchala?

Obrázek z dnešního manželství

Slaměná vdova

Profesor v holičské oficíně

Dvě ženy a jeden muž

Muž, žena, milenec

Mládenec podle nejnovější módy

Jeho smysl pro domácnost

Nebyla sláva ani smutek, a přece rozbil hospodu

O stratosféře a jiných výtržnostech

No, hodná zrovna není

Žádost o malou sousedskou službu

Pout' U Svatého Jana

Čemu se říká láska

Nevěsta ve velkém i v malém

Pán, jeho přítel a slečna

Múza ve službách urážky na cti

Paní, větším věnem vládnoucí

Tatřička a Marie

Studující zpěvu

To už tak bývá

Pestré cesty po Čechách

Jeho výchovná metoda

Rozumy pana Krpaty

Nájemník, který zpívá

V komediantském voze kolem světa

Potrestaná bezúhonnost aneb Kam vede karban

Ženichova nehoda

Proč?

Jak se vám vede?

Domácí učitel

Bratrstvo Černých Mstitelů

Šestnáct piv, protože domácí je velká a tlustá a lezla přes plot

Bitva o harmoniku

Mnoho tatínků – žádný tatínek

Číšník bez zaměstnání

Má milá dívkeno aneb Život je sen

Mata Hari v Praze

Přišel na ně šelma sedlák

Protože hostinský nechtěl tančit tango

Manželství a mýdlo

Exekutor pod vánoční stromek

Povídka o nervózní cikánce

Podivné dobrodružství Mr. Franka a miss Maud

Jaromír slaví svůj svátek

Narodilo se mi pacholátko!

Telecí hrudí aneb zdeptané ideály

Pověz mi, cikánko černá

Byl značně opivněn

Kudrnatý pán v koupelně

O pánovi, který si dovoval a pak ke škodě přišel

O příteli z mládí

Auto jen pro dva

Tatínek na scestí

Každá za své

Na znamení naší lásky

Muži, neplet'te se mezi ženské!

Inženýr neprávem zdravil hosty

Z vypravování paní Švancingerové

Její čisté peří aneb Boj o pravdu

O slečně z Ameriky, nedokončený příběh

Pán s obrazem

Příjemný společník

Přísluší manželce moc nad mužem?

To jsou mi pořádky!

Tyhle ženy!

Proč se Alois neoženil

Pan spisovatel, jemuž je naše republika divočinou

Její pan choť je reprezentant

Pan Buberle kárá nepořádky

Unavený Jaromír

Čtvero ročních počasí

Den v tichém domě

Nepřítel vrchnosti

Přísný vychovatel svého otce

Nedůvěřivá slečna

Muž a žena v manželství

Obecní vychovatel

Dobrodružství jednoho soukromníka

Nepřeje starému člověku žádnou radost

Oslava svobody

Jaroslav jakožto dárek k svátku

Ze života šlechtice Žumpy

Markýza a její komorná

O prchlivé paní hostinské

Jeho drahá milovaná bytost

V autobuse nesmí kouřit ani majitel, a ani strážník nesmí si na strážníka dovolovat

Pan Sameček jako zábavný společník

Dobrodružství svatého Mikuláše a jeho d'ábla

Muž a žena v manželství

Není zasvěcena do záhad jeho duše

Povídka o jedné paní, které manžel nevoněl

Rodinná idyla o Štědrém dni

Hostinský, jeho život a dílo

To jsou věci!

Sedmdesátiletá nevěsta

Ze života praktického lidoznalce

Poučení, jak zacházeti s hosty v prvotřídní místnosti

Vzácný pes

Exekutor se mu nelíbil

Paní Cimrhanzlová píše psaní

Příběh o veselém společníkovi

Povídka o moudré paní

Dárek k narozeninám

Nekřičte „Výborně!“, nechcete-li přijít ke škodě

Za korunu chce vidět prvotřídní fotbal

Slečna a pohřební ústav

Příhoda s nosem v Lupáčově ulici

Potyčka jistého rolníka s jistou bábou

Lásky muka a na to se rýmuje: srdce puká

Obrázek z nočního života

Nepřítel trampingu

Koloniál uprchl v širou dál

Konec abiturientského večírku

Příhoda s trombonem

Stoupenec oblých tvarů

Falešné neteři

Obrázek z biografu a ze života

Příběh uvědomělého občana

Co by bylo, kdyby...

Nepokojný host

Neuznal mu ženu

Paní domácí má smutek

Peníze v obálce

Dal manželce poučení

Bujný kmet

Starý

ženich

Dalekohled po lodním kapitánovi

(Přestupkový soud v Praze)

Ten malý a plesnivý stařík odvětil na otázku, cítí-li se být vinným, asi takto: „V žádném směru, pane předsedo, neboť já pouze konal pozorování.“

Jaké pozorování a za jakým účelem je konal, nechť nám poví malý a plesnivý stařík.

„Takové pozorování a tím pádem, že já z domova nevycházím, neb skrz špatný dech nemůžu do schodouch, takže musím sedět doma. Jiný si chodí do biografů a do všelijakejch bárů nezbednosti tropit a vyvádět. Jiný užívaj a já střídě užívám života po svém.“

Co tedy činí malý a plesnivý stařík, aby užíval života? „Zdědil jsem po svém strýci, jenž byl lodním kapitánem, dalekohled. Tím se dívám a pozoruji, když se něco v domě šustne.“

Co je mu po tom, co se v domě šustne, mohl by nám vysvětlit malý a plesnivý stařík?

„Jak by mi po tom nebylo? Stane se například věc zločinná a hledá se svědek. Aj, tu máte očitýho svědka, kterej dalekohledem všecko vyzkoumal.“

Viděl tedy stařík, že si pan Rous vodí do bytu děvčata za účelem nezákonných radostí?

„Tak jest. Jednoho dne pozoruju, že si pan Rous vede do bytu dámu v modrým kostýmu, co má ten malej zelenej kokrhýlek na hlavě, co je teď moderní. To bylo v pondělí. Ve čtvrtek zase vidím dalekohledem toho pána, an si vede zase jinou, co měla závoj a taštičku z krokodýlí kůže. V neděli pak jsem ho spatřil s takovou korpulentní, střední postavy, dobře živenou. Zase zmizeli v bytu pana Rouse. To už mně bylo nápadný. ‚Hola,‘ zvolal jsem, ‚to se musí hlásit všem instancím. Napřed paní správcové, pak domácímú, a nikoli naposled zákonný manželce, abych jí otevřel oči, jakýho hada hřeje na ňadrech.““

Co odvětila paní Rousová malému a plesnivému starci?

„Ona se mi vysmála a řekla mi, že do toho mně nic není. Strnul jsem nad tou lehkomyšlností, volaje hanba, hanba, fuj, fuj! stydět byste se mohli, s váma má bejt slušnej člověk pod jednou střechou.“

No a?

„A pak mne ještě ženou k soudu pro urážku na cti,“ dodal ten pán s dalekohledem po lodním kapitánovi.

Paní Rousová řekla před soudem, že totiž všechny tři dámy byla ona, protože má ne jeden kostým, ale její šatna je bohatá, protože to může dělat.

Pak odsoudil okresní soudce toho kmeta k pokutě padesáti korun. K čemuž poznamenal žalobce: „Měli by si, pane Kundrte, pořídit hvězdářskej dalekohled. Tenhle je na ně moc slabej.“

České slovo 21. 3. 1931

Vdovec na váze

(Samosoudce)

Zlaté slunce mile svítilo na osobní váhu. Ta osobní váha, co na ni svítilo zlaté slunce, stála v žižkovských sadech. K váze přistoupil ne mladý již mužík a povídal k majitelce váhy: „Paní, inu tento, že tu jste s tou váhou, zvažte mě, ať to stojí jmění.“

Paní od váhy řekla, že jako beze všeho vašnosti zvaží. Vašnost si stoupl na váhu a zjistilo se, že váží něco přes šedesát kilo.

„Safraporte,“ mínil nemladý již mužík, „to jsem se hodně pošpatnil. Dvanáct let jsem vdovcem a za tu dobu jsem se spad o dvanáct kilo. Na jeden rok připadá akorát jedno kilo. Půjde-li to tak dál, tak se budu za nákej rok vážit na lékárnicejch vážkách. Vdovskej stav mi nesvědčí. Moje drahá nebožka mi hodně mastila a já jsem byl jako tambor. Břicho jsem měl vznešený, ó jejej! A teď jsem takovej churej.“

„Když jste jako vdovec,“ odvětila paní od váhy, „tak heleďte se, koukněte se, támhle sedí moje přítelkyně. Vona je vdova, tak byste to mohli dát dohromady.“

Skutečně na lavičce seděla jedna paní, byla už hodně při letech, taková suchá a moc na ní nebylo. Ale nemladý již mužík křepče k ní přikročil, hezky se k ní měl, vybraná slova k ní promlouval, a vůbec si počíнал jako mladý milovník.

Od té chvíle se jí držel, komplimenty sekal a o manželském stavu hovořil, pročez suchá paní se rozplývala jako prima zdravotní, lékařsky doporučený, pochutinový margarín. Pán se do

toho hrnul a říkal, že by se k ní mohl jako přistěhovat, suchá paní však pravila, že to nejde, neboť má dvě dospělé dcery a to by byl pro ně špatný příklad. Tak ten pán z té suché paní pomalu penízky tahal, pořád něco potřeboval, až z ní čtyři tisíce vytáhl. Suchá paní ochotně šrajtofli otevírala, protože si myslila: moje peníze jako jeho, když to dáme dohromady.

Leč včera před samosoudcem vrchním radou Hellrieglem povídal ten vdovec, že vůbec není žádný vdovec, neboť jeho manželka je živa, a jak živa!

„Když jsem jí ten svůj případ zvěstoval,“ praví smutně ten pán, „tak vyskočila a mokrým hadrem mně nasekala, co se do mě vešlo. Musel jsem se pokořit a poučení z její ruky přijmout. Potrestala mě za moji lehkomyšlnost, neboť je prudká, ale spravedlivá.“

K tomuto domácímu trestu obdržel ještě pro zločin podvodu tři měsíce těžkého žaláře, podmínečně na tři roky.

České slovo 22. 3. 1931

Šlo mu jen o jakost látky

(Přestupkový soud)

Jan Houžvic, vysloužilý vojín, obchodník a zábavný člověk, usedl v kavárně naproti té paní. Ta paní byla celá nová, a když se zavrtěla, tak šustěla hedvábím.

Jan zatoužil po bližším seznámení, a protože byl člověk zábavný, spustil: „Tak tu máme jaro, copak je to platný.“ Paní se zatvářila přísně a poručila si bílou bez.

Jan pokračoval: „Řek jsem, že máme jaro, a je to také vidět. Je hezky dlouho světlo. Ušetří se svítiva i paliva. Jenom to počasí by se mělo obrátit k lepšímu. Je mrzutej čas. Příroda, milostpaní, má svý půvaby, ale taky rozmary. Já jsem pro kouzlo přírody, miluju lesy a luhy, který svítí všemi barvami, ale s takovým počasím ať jde příroda do háje. Lepší je něco dobrýho sníst a vypít.“

Paní míchala lžičkou v šálku a nemluvila.

Jan však rozprávěl zábavu: „Milostpaní je celá nová. Oděla se v novej háv jako ta příroda. Copak je to platný. Pan manžel asi klopil. Moc mu to asi nebylo milý na ženskou parádu tadyhle... Ale má to marný, ženská každýho přemůže, s manželkou se nemůžeš měřit. Žena

zatouží po novým rouše a muž se musí pokořit. To je zákon přírody.“ Jan zvýšil hlas: „Já do všeho dobře vidím a žádná politika mně není tajná. Zvláště co se týče ženskejch, jsem do všeho zasvěceněj. Ženská pohne každou spořitelnou, neboť před ženskou se třesou krejčary. Peníze před ní neobstojí, poněvadž tento... ale milostpaní, copak jste taková zádumčivá? Já vás hledím povyrazit a vy jste pro sebe. Hlavu vzhůru! Odložte duševní život a vrhněte se do víru slastí. Máte skutečně krásnej kostým. Muselo to stát fůru peněz, dovolte, ať vozkusím ten štof.“

U přestupkového soudu ptal se pan rada dr. Mráz zábavného Jana, jak si to vlastně představuje. Je dovoleno ve veřejné místnosti neslušně se dotýkati cizí dámy? „Nebyl jste trochu podnapilý?“

„Abych řek pravdu,“ vece Jan, „poněkud jsem si tento... Mám slabost pro lihoviny. Jsem bejvalej vojín, zkusil jsem všelijakejch strastí, a tak jsem si zvykl. Alkohol zahání chmury, copak je to platný, pane rado. Ale tý paní jsem se nedotejkal pro hříšný choutky, ale jako odborník. Já obchoduju v módním zboží a na žencký myšlení nemám...“

Zábavný Jan byl odsouzen pro urážku na cti k pokutě padesáti korun.

České slovo 31. 3. 1931

Ona je jenom pro sebe

(Přestupkový soud)

„Co dělá starej?“

„To víte, co by dělal.“

„Že bych ho potřeboval.“

„Nač byste ho moh potřebovat? Můj starej už není k potřebě. Mám já to s ním život. Jiná užívá a jenom já... Dřevo dubový. Mám já to pěknou figuru ve stavení.“

„Copak vo to. Já bych ho přeci jenom potřeboval.“

„K čemu, pane Koblása, byste potřeboval mýho starýho?“

„Za takovým účelem, paní Skvrnitá, aby mi šel svědčit.“

„To von už vůbec ne. Von leží.“

„Ale! Copak, copak?“

„To víte... Z dobrýho živobyetí se roznemoh. Tak jsem mu namazala záda francovkou a lež si! To je to jediný, co dovedeš.“

„Sakramentský dílo. A tolik bych potřeboval hodnověrnýho svědka.“

„Ten by vám nic nebyl platnej. Von všecko poplete. Ještě by vás přived do neštěstí. To ho neznáte. A pak, jak by moh svědčit, když u ničeho nebyl?“

„To by nic nedělalo. Já jenom potřebuju, aby slez z pelechu a koukal se. Budu mít výstup s domácím. Asi za deset minut to propukne. Domácí má už svý svědky štelovaný a já bych taky potřeboval svý.“

„Jak vám říkám, pane Koblása. Můj starej není k mání. Tady se nedá nic dělat.“

„A co vy, paní Skvrnitá, vy byste mi nešla svědčit? Máte figuru, vejřečnost, všecko umíte podat, s pánama dovedete pojednat a to by se mi šiklo.“

„Kdepak! Já jsem jako svázaná. Vod starýho se nemůžu hnout, já jsem jako ta mučednice a na užívání nemám myšlení.“

„Podívejte se, paní Skvrnitá, vono tadyhle pro lásku sousedskou... Vy jste soudama honěná, hubu máte plechovou, vás nikdo nepřehlasuje, každému dáte vodpověď'...“

„Coo? Jak jste to řek, vy jeden? Já že jsem soudama honěná a hubu mám plechovou? Vy jste náramně dovolenej, pane Koblása! Tohle se mi eště nikdo nevopovážil říct. Vy si myslíte, že když jsem jenom žencká, že se s váma nemůžu měřit. A takovému bysme měli dělat svědkové. To víte! Tadyhle...“

„No dyť... Prosím vás, aby vás nebylo! Nedělejte se takovou inteligentní. Vona vám ta špatnost kouká z vočí. S každým jste se soudila a najednou... Inu, inu... Já vím, kdo nám ukrad rohožku přede dveřma. Člověk se nemůže hnout z baráku, aby nebyl vykradenej. Počkejte, vono je ocud až pocud. Všecko přijde k vyhlášení...“

A tak dále.

Pan Koblása stojí před panem radou dr. Mrázem, aby vyslechl rozsudek, jimž se pro urážku na cti odsuzuje k pokutě 50 Kč.

Zahučel: „Tak vida! Padesát korun mám k lepšímu.

Mně nemohla jít za svědkyni a sama by po soudech lítala. Aspoň je vidět, jaká je v ní faleš...“

Pan rada mávl rukou: „To si povězte až venku. Slečno, další případ!“

České slovo 4. 4. 1931

Divoké koření v polévce

(Porota v Praze)

Tenhle maličký člověk stál už jednou před porotou. Napovídal však takovou hromadu nesmyslů, že vznikl dojem, že není duševně zdrav. Líčení bylo proto odročeno, aby duševní stav toho mužika byl prozkoumán. Soudní znalci se shodli na tom, že obžalovaný je sice omezený a jeho duševní schopnosti jsou nepatrné, ale o nějaké chorobě nelze mluvit. Proto líčení proti němu bylo provedeno.

Žaloba říká, že Stanislav Bartoš, sedmatřicetiletý hutník z Malé Dobré, oženil se před desíti lety. Manželství brzy nedělalo dobrotu. Bartoš byl takový zarytý, s manželkou si nepovídal, co je nového, a byl jenom pro sebe. Více než manželky si hleděl letování. Měl doma všelijakých rozbitých hrnců, a když přišel ze služby a vyspal se, pustil se vášnivě do letování. Neměl na nic jiného myšlení a netrpěl, aby ho někdo při té práci vyrušoval. Když věci sletoval, tak je vyhodil a začal znovu.

Když manželka viděla, že mu je letování milejší než vlastní žena, tak si řekla: Dobře, když ty jseš takový, já budu také taková. Ty užíváš, já budu také užívat. A dala se zapsat do komunistického spolku, aby měla také nějakou radost na světě. Letování, jak je vidět, může být překážkou svorného soužití manželského, ale komunistický spolek, to je teprve rána. Paní Bartošová se tam poučovala, jaké bude manželství v sovětském státě, bylo tam moc řečí, a když Bartoš přišel domů, tak měl knedlíky buď nedovařené, nebo připálené.

„Slavný pane rado,“ pravil Bartoš, „vona, ta moje, byla samá politika a jiný drby. A nejhorší bylo, že se k nám nastěhovala švagrová, a tak se proti mně ženský spolčily.“

„Vaše žena říká, že jste byl mlsná huba, že vám doma nechutnalo a sám jste si přilepšoval.“

„Jak by mně mělo chutnat? Kdyby viděli, slavný pane rado, ty knedlíky! Dyt' to by se člověk zjevil. Já myslím, že takovej zákon není, aby manželka muži syrový knedlíky předkládala.“

„Prý jste ji bil?“

„Ani jsem ji kor moc zrovna nebil. To jenom jednou krz éroplán. Přijdu takhle z noční šichty, a sotva začnu klímat, ona: Hele, starej, prej éroplán letí. Jak jsem byl rozespalej, tak jsem jí jednu vrazil, aby dala pokoj s politikou a nechala jednoho spát.“

„Jednou jste prý na ní chtěl peřinku, že máte nemanželské dítě. Je to pravda? Měl jste nějaký poměr?“

„Kdepak! Já na ženský nedržím. Já jenom letoval.“

„Žaloba o vás říká, že jste ženě namíchal do polévky letovací vodičku, abyste ji otrávil. Ona potom vrhla a bylo jí dlouho špatně. Proč jste to udělal?“

„Já jsem ji chtěl pouze postrašit, aby měla poučení, že má lepší vařit...“

„To je divné poučení. Nebyl jste někdy duševně nemocen?“

„Nebyl. Jenom hlavu mám špatnou. Nic si nepamatuju.“

„Vy jste předešle říkal, že jste byl na Sibiři. Byl jste na vojně?“

„Byl, ale až za republiky. Ale kde ta jejich Sibiř je, ani bych nevěděl. To vona, manželka...“

Ona, manželka, povídá, že její muž s ní přestal mluvit tři neděle po svatbě. Od té doby deset let s ní nemluvil. Jenom někdy ji plácl. Kdyby jenom dal facku, ale vůbec s člověkem nemluvit, to žádná ženská nesnese. S tou letovací vodičkou jí to udělal už dvakrát. Ochutnala polévku a byla hořká. Dala ji ochutnat panu Sládkovi, jako podnájemníkovi, a tomu jazyk zdřevěněl. Psovi, který polévku sežral, se udělalo špatně.

Bartoš byl žalován pro zločin nedokonané vraždy úkladné, které se dopustil tím, že namíchal ženě do polévky roztok chloridu zinečnatého v surové kyselině solné. Porota zamítla otázku, znějící na vraždu, a také všemi dvanácti hlasy odpověděla záporně k otázce na lehké ublížení na těle. V důsledku tohoto verdiktu senát vrchního rady Hellriegla obžalovaného zprostil. Žalobu zastupoval dr. Zítek a obžalovaného hájil dr. Polanský.

České slovo 17. 4. 1931

Radovánky lidu venkovského

(Krajský trestní soud v Praze)

Hoj, kterak bylo veselo v Lochově, půvabné to vísce, nedaleko Prahy ležící. Toho dne, loňského roku, patnáctého září měsíce, sešlo se v hostinci jedné paní šest občanů. Byli to tři zedníci, jeden mlynářský, jeden holič a kovář. Když byli tak hezky pohromadě, umyslili si, že by mohli dát nějaký podařený šprým k lepšímu čili hodit něco do placu, jak se říká. A on vám tam byl v hospodě jeden flašinetář a ten byl s odpuštěním tak ožralý, že nevěděl, že je pes hovado. Ležel jako kláda a mohli mu kolem uší střílet z děl, on se ten flašinetář nehnul, neb alkohol ho povalil, pivo nad ním zvítězilo a kořalka ho držela v zajetí.

Tak ta parta, jak se na toho nebohého flašinetáře dívá, přišla na nápad vystrojit mu pohřeb. Hostinská byla hned při tom, půjčila stůl, který měl představovat máry, a pak půjčila ubrus, ten si dal na ramena kovář, aby vypadal jako velebníček. Naložili flašinetáře na stůl, tři zedníci ho vyzvedli na ramena a šinuli se z hospody.

Za nebožtíkem kráčel kovář, měl notes v ruce a mumlal latinská slova, jako by odříkával modlitby za drahého zesnulého. Mlynářský hrál smuteční pochod na tahací harmoniku, a tak táhli přes náves. Lidi se hrnuli ze stavení a vyvalovali oči na tu podívanou, výrostci a děvy, kluci a holky s výskáním a povykem provázeli ten průvod.

I nejstarší obyvatelé povídali, že se na takovou legraci nepamatují, a mnozí se smáli, až se za břicho popadali.

Ono se ale říká ocud' až pocud', byli také lidé, které tato podívaná pohoršila. Náramně hubovali na tu rozjivenost a prostopášnost, že to nemá být, kam bychom přišli, že je to pěkný příklad mládeži. A někdo z těch pohoršených běžel na úřad a udal to. Všech šest občanů i paní hostinská byli žalováni pro přečin urážky církve, neboť se veřejně posmívali učení, obyčejům nebo zřízení církve římskokatolické, nebo je zlehčiti hleděli. Po skončeném přelíčení odsoudil celou tu partu samosoudce vrchní rada dr. Masák k tuhému vězení v trvání čtrnácti dnů. Žalobu zastupoval dr. Stibral.

České slovo 30. 4. 1931

Příběh jedné noci

(Krajský trestní soud)

Hlubokou nocí ubírali se dva poutníci. Jejich mysli byly obtíženy filozofií, neboť na své pouti absolvovali větší počet nočních lokálů, kdež načerpali množství osvěžujících nápojů a řůru všelijakých idejí.

Nad hlavou se jim klenula nebes bání a hvězdy mrkaly; za křovím se šklíbil přihlouplý měsíc. Bylo slyšet naříkavé vytí psa, který se cítil opuštěný a zneuznán v té velebné noci.

Bylo to v Bubenči, kde je hojnost výstavných vil a svěžích zahrad. Oba přátelé vyměňovali si myšlenky smutné a dojemné. Jejich rozpravu však přerušilo osvětlené okno. Na tom okně byla záclona a na té se mihal stín zřejmě ženského pohlaví, stín, jenž byl s to vzbudit hříšné žádosti.

„Hele,“ vece jeden z poutníků.

„Hele,“ potvrdil druhý.

V prsou jim zabouřily city a ten první prál: „Alois, postav se u zdi, já si ti stoupnu na ramena a nahlédnu do pokoje. Chci se pokochat ženskou krásou.“

„Kochej se,“ pravil ten druhý, „kochej se, Alois, a vlez mi na záda.“

Alois uposlechl, vyšplhal se na svého druha a žádostivě se podíval skulinou vyšívané stóry do osvětleného pokoje. Nevíme, co spatřil. Je nám známo pouze tolik, že vyrážel mlaskavé zvuky, plné nadšení.

Druh jeho byl netrpěliv. Bručel a domáhal se práva nahlédnouti také do pokoje, aby spatřil vnady. Alois nedbal, ale zíral dále, posedlý poválečnou požívačností. Došlo k hádce mezi oběma pány. Byl náramný hluk. Okno se nad nimi otevřelo. Vyklonila se slečna v rozkošných nedbalkách a seznala, že byla pozorována. Velmi se rozhorlila, neboť to byla ctnostná slečna, plná předválečných názorů a nepřítelkyně moderní požívačnosti.

Slečna v rozkošných nedbalkách uchopila umyvadlo a vylila jeho obsah na hlavy těch pánů, co ctíli ženskou krásu. Páni se rozzlobili a počali vysílati na adresu té slečny různé potupy. Když vyčerpali zásobu rčení a přezdívek, oznámil Alois slečně, že jí přerazí všechny hnáty. K

tomu připojil Ferdinand, jeho přítel, že tu slečnu oddělá, rozpáře, načež jí zakrutí krk. Výjev ukončil strážník, který oba výtržníky zatkl a odvedl na strážnici.

Včera stáli před samosoudcem vrchním radou dr. Masákem, obžalováni pro zločin veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním. Hájili se opilostí a na nic se nepamatovali. Ona slečna, kterou měli vyhrožováním uvést ve strach a nepokoj, vypověděla, že nepocítila ani strach, ani nepokoj. V důsledku toho soudce oba obžalované osvobodil.

České slovo 1. 5. 1931

Nepokojný člověk

(Krajský trestní soud v Praze)

Úředník Šimek stojí na dvoře statku a kouká kolem. Najednou slyší: „Hej, mladej!“

Úředník Šimek se ohlédl a uviděl takového rozcuchaného člověka se vzpurným výrazem. Rozcuchaný otevřel vrátka a opakoval: „Hej, mladej, dej mi na pivo!“

Úředník Šimek odvětil: „Tady nic není, Kavko, jděte spánembohem, styďte se, po ránu takhle ožralej...“

Ježatý přistoupil až k úředníkovi a dýchal mu celou hospodu do tváře. Pravil temně: „Hned mi dáš na pivo, je to tvá povinnost, protože mně roztrh kabát.“

Úředník Šimek odvětil, že o žádném kabátu mu nic není známo a na pivo že nedá. A chtěl odejít. Ježatý se zamyslel a pak uhodil úředníka do nosu.

Úředník zabědoval a dal se na útěk. Na útěku padl do náručí paní statkářce, která vyšla ze stavení podívat se, co se děje. Ježatý praštil i statkářku do nosu.

Paní s tím úředníkem uprchla do síně a tam se před tím zbůjníkem zarýglovali.

Pan Kavka chvíli postál a pak uchopil lopatu, zamával jí jako tomahavkem a spustil takovou řeč: „Já jsem Kavka! Víte, co Kavka obnáší? Já každého přemůžu, se mnou se nikdo nesmí měřit.“

Chvilku poslouchal, a když se neozvala odpověď, pokračoval: „Všecky vás ukrutně pomorduju, neb jsem vás všecky prokouk, vy jedna buržoázije uličnická. Dostanu-li za to

dvacet let kriminálu nebo šibenici, to Kavkovi nic neudělá. Zvěstuju vám, že mám krk číslo třicet devět. Beze všeho to můžu každému říct, protože nemám tajnosti...“

Posádka v síni získala zatím posilu a hotovila se k výpadu. Ježatý byl přemožen a vyhozen za vrata.

Ale nevzdal se. Změřil strategicky tvrz a pak se rozhodl, že zteče její cimbuří. Vyšplhal se na pavlač a lomcoval dveřmi. Tam v prvním poschodí ležel nemocný statkář. Paní statkářka spěchala nahoru chránit svého muže. Ale pan Kavka vyrazil dveře a vřít se do ložnice a nemocnému slíbil, že mu pomůže na onen svět. Nemocný sáhl pod polštář a vytáhl revolver.

Ježatý pan Kavka díval se na něho opilým zrakem a pak vyrazil: „A! No tohleto! Vy teda s levorverem na člověka! Jaký jsou tohle vymoženosti? Tohle se smí? Za Rakouska by se nesmělo stát takový lupičství, to byly tenkrát jiný pořádky!“

Slezl z pavlače, postál před domem a pronesl delší řeč na téma, jaká byla za Rakouska blaženost a pořádky a jaká je ta republika. Vzdal Rakousku veškerou chválu a republice vyslovil nedůvěru.

Ta řeč mu vynesla žalobu proti jistým paragrafům zákona na ochranu republiky. Mimoto byl žalován pro zločin veřejného násilí. Senát vrchního rady dr. Hlouška odsoudil ho do těžkého žaláře v trvání pěti měsíců. Žalobu zastupoval dr. Česák.

České slovo 7. 5. 1931

Nepřítel duchovenstva

(Krajský trestní soud v Praze)

Představuje se Josef Bulánek, vulgo Šťavec. Když ho dozorce přivedl před senát vrchního rady dr. Masáka, tu našpulil ústa, že se podobala husímu biskupu, sepjál ruce na břicho a pokorně sklonil hlavu. Tento pan Bulánek totiž mívá časté styky s duchovenstvem a mimoděk přijal kněžskou tvářnost a zvyky. I jeho zastřený tenorek je jaksi pobožný.

Jakého druhu jsou styky pana Bulánka s duchovenstvem? Pan Bulánek čili Šťavec navštěvuje fary. To je jeho specialita. Přichází se zkroušenou lící a s křesťanským pozdravem na rtech. Když ho vybídnu, aby se posadil, tu vede rozjímavé a pokorné řeči o světské falši a o tom,

jak je náboženství utiskováno. Prorokuje dnešnímu bohaprázdnému lidstvu to nejhorší. Když pak odejde, tu obyčejně odejdou s ním nějaké cenné předměty.

Loni v říjnu uviděl ho na výročním trhu v Jičíně strážník. Pan Bulánek nesnáší pohledu na strážníky. I snažil se, aby ho strážník neviděl; když však se rámě spravedlnosti na něho pátravě zadívalo, tu dal se na útěk. Byl dostižen a podroben osobní prohlídce. Nalezli u něho zlatý děkanský prsten, nějaké jiné skvosty, dámskou kabelku, zrcátko a jiné věci. Při této příležitosti si strážník vzpomněl, že nedávno byl vykraden pan děkan Antonín Drašner. Na prstenu byly nalezeny polovyhlazené stopy po iniciálkách A. D.

Když už pana Bulánka drželi v hrsti, tu přičtli na jeho účet i jiné krádeže na farách. Zjistilo se, že když navštívil pana faráře Rudolfa Boušku v Radošovicích, tu odnesl troje kalhoty, tři kabáty, jeden černý oblek a prádlo, kromě hotových peněz.

Bulánek, jehož trestní rejstřík je ozdoben mnoho aresty pro krádeže – nejdelší trest byl pět let těžkého žaláře, který si odpykal v Kartouzích –, tyto krádeže houževnatě popírá. U soudu mu přečtli ze spisů, že byl již několikrát pro krádeže na farách trestán. – „To je možný,“ povídá Bulánek, „ale já to nedělal ani pro zisk.“ – „Tak proč tedy?“ – „Jako mladýho člověka,“ dí Bulánek chmurně, „mne farář oženil. Tak mě uvrh do neštěstí. Řek jsem si, že za to musí pykat celej kněžskej stav. Ale todleto jsem neudělal. Ty skvosty jsem obdržel od svý družky. Já nabízím alibi, že jsem nemoh tu dobu na těch farách bejt.“ – „Jaké alibi?“ – „Takový alibi: Dne 12. září, co jsem měl bejt v Radošovicích na faře, byl jsem v Kartouzích, kde jsem na trhu vodil dobytek. Tam jsem se srazil s jedním dozorcem z Kartouz. Vítání tě, Pepičku, povídá ten dozorce, už zase se k nám tlačíš do Kartouz? Von mně to ten dozorce musí dosvědčit a já žádám o jeho slyšení.“

Soud vyhověl jeho návrhu a líčení odročil.

České slovo 10. 5. 1931

Tajemná ruka na skrytém místě

(Přestupkový soud)

Několikrát byl (s odpuštěním) na záchodě jednoho domu v Karmelitské ulici nalezen lístek s nápisem: „Starej Pošva je vůl a keřas.“

Soukromník pan Pošva zavolał si prvorozeného syna svého, co má červený obličej a široká ramena, a pravil: „Jindřichu! Jsem už starej člověk a tupenej člověk. Mám silný důmnění na hostinskýho Benedu, jinej to nemoh bejt. To je jeho ruka. Když jsem byl mladej, tak jsem si to vyřídil sám. Teď už jsem kmet a ukaž, že mám u tebe zastání.“

Syn Jindřich pravil, jako že beze všeho, a odebral se do lokálu pana Benedy. Tam už bylo málo hostů, neboť noční hodina pokročila. Pan Beneda seděl za nálevním stolkem a zíval, až se zajíkal. Pak řekl: „Páni, domů, policejní hodina je tu.“

Jindřich Pošva dal se slyšet: „Žádná policejní hodina není. Kdo to říká, ten je vůl.“

Pan Beneda zdvihl hlas: „Jakožto odborník pravím, že je policejní hodina.“

Syn Jindřich se posupně zasmál: „Jakej odborník? Já jsem odborník. Snesu víc než vy.“

Hostinský pravil, že nechce slyšet řeči.

Jindřich: „Jste obyčejnej furiant a floutek.“

Hostinský: „Mladíku, neber si mě do zvyku.“

Jindřich: „Neberu si vás do zvyku. Já jenom, že nejste u mě žádnéj odborník. Ani jednou jsem vás neviděl vožralýho.“

Hostinský: „Někdo pije a není to na něm znát. A ty mě nepoučuj, zelenáči!“

Jindřich: „Páni, buďte mi svědky, že mě ten halama urazil. Otce taky urazil. A ještě si na nás vyzpomněl policejní hodinu. Já ti teď, kluku hostinská, ukážu, kdo je odborník!“

I popadl hostinského a vyhodil ho ze dveří.

Pak se vrátil, oprášil si ruce a pravil k hostům: „Pijte, páni, a veselte se. Zbavil jsem vás odborníka. Odborník leží v rigolu a řve. Rád bych věděl, co má tu policejní hodina k pohledávání.“

Jindřich Pošva byl žalován pro přestupek urážky na cti a lehkého ublížení na těle. Pan rada dr. Mráz ho uznal vinným a odsoudil ho do vězení v trvání jednoho týdne.

České slovo 10. 5. 1931

Kritikův honorář

(Přestupkový soud v Praze)

V jednací síni číslo 2 shromáždil se včera umělecký soubor pražského německého divadla. Okresní soudce rada Goll soudil dvě žaloby, které vznikly kolem jedné operety. Jednu žalobu podal divadelní kritik Bohemie pan August Ströbel proti subretě paní Soni Scheucherové, druhou podala tato zpěvačka proti zmíněnému panu kritikovi.

V referátě napsal pan Ströbel, že paní Soňa Scheucherová ve své úloze „dělala dokonale uzrálý, ale svůdně provdaný dojem“, kterýmžto umným obratem chtěl říci prostou a negalantní pravdu, že paní Scheucherová je pro svou úlohu již stará. Tento posudek přivedl zpěvačku z míry. Sebrala se a upalovala do redakce, aby si to s kritikem vyřídila. V redakci ho nezastihla. Chvíli na něho čekala a pak, když odcházela, srazila se s ním na schodech.

„Já jsem paní Scheucherová,“ představila se.

„Já vím,“ vece kritik.

„Váš referát je sprostáctví,“ vece subreta.

Panu Ströblovi byla tato elegantní konverzace na schodech nepříjemná a vyzval rozhořčenou dámu, aby mu to, co má na srdci, šla povědět do jeho pokoje.

„Nemám, co bych s vámi mluvila,“ pravila ta dáma, „vaše kritika zasluhuje jenom jednu odpověď.“ A nato pleskl políček.

Kritik zaúpěl a podal na temperamentní paní žalobu pro urážku na cti. Paní Scheucherová podala protižalobu, neboť při té kontroverzi řekl jí pan Ströbel: „Vy jste ješitná husa.“ Včera byla paní Scheucherová uznána vinnou a odsouzena k pokutě 100 Kč, kterýžto trest se mění v případě nedobytnosti k vězení v trvání čtyř dnů. O podmíněnosti trestu bude konáno šetření. Ohledně protižaloby bylo líčení na neurčito odročeno.

České slovo 13. 5. 1931

Známost z kostela

(Krajský trestní soud v Praze)

K soudu se dostavila jedna stará paní v takovém černém, klerikálním kostýmu. Pan vrchní rada dr. Mráz povídal: „Budete přísahat, paní. Přisahou se dovoláváte Boha jako svědka, že budete mluvit pravdu...“

„Já vím, slavný soude,“ zasténala paní, „od svých dětských let jsem byla vedena k pobožnosti a nikdy jsem nezanedbala správu boží. Kdepak! Já na Pánaboha držím. Já nejsem z těch moderních.“

Dozorce rozsvítil svíčky a ta paní najednou klesla na kolena, sepjala ruce a zkroutila oči ke stropu. Postavili ji opět na nohy a paní vroucně odříkala přísežní formuli.

„Tak nám řekněte, kde jste se seznámila tadyhle s paní Ludmilou Provazníkovou a její dcerou Annou?“

„Kde jsme se seznámily? V chrámu svaté Ludmily na Vinohradech, prosím, slavný pane rado. Šla jsem se tam pomodlit za osvícení a ona tam byla, tak jsme se daly do řeči.“

„Co vám povídala?“

„Povídala, že je majitelkou zámku v Bílých Poličanech, že má pivovar a lihovar, tři dvory má a jenom za ten zámek že dostává tři miliony.“

„No a vy jste jí půjčovala peníze –“

„Půjčovala, když si o ně říkala. Vždyť to byla pro mě čest, půjčovat takové majetnici.“

„Nač peníze potřebovala?“

„To bylo různý. Jednou jsem musela dát peníze, protože slečna dcera si chtěla dát trhat mandle. Jindy zas povídala, že si dcera zlámala žebra, jak rajtovala na koni na svém panství. Řekla jsem si: No, ty to vedou nóbl, když si slečna může dovolit takhle polámat oudy... Jednou zase řekla, že jede na zámek a potřebuje koupit služebnictvu nějaký prezenty, aby se vokázala. Že nemůže se ukázat před služebnictvem s holejma rukama.“

„A vy jste jí všechno věřila?“

„Božítku, jak bych jí nevěřila, když říkala, že je neteř biskupa Sedláka. To jsem si přeci nemohla dovolit jí nevěřit. Slečna si při rajtování polámala žebra, matka je neteř pana biskupa – to bylo moc na mou starou hlavu –“

„Kolik jste jí dohromady půjčila?“

„Dohromady to dělalo na dvanáct tisíc, co ze mě vytahala... Povídala, že se mně vodslouží, ruku mně líbala, helejte se, slavný pane rado – takhle,“ (a svědkyně si hlučně políbila ruku), „... běhala po pokoji a lomila rukama...“ a stařena křepče oběhla jednacím sálím, aby ukázala, jak obžalovaná běhala po pokoji.

„Paní,“ povídá pan předseda, „my vás budeme asi muset uvázat, Když svědčíte, musíte stát, tady, přede mnou. Je to všecko náramně divné. Majitelka zámku, lihovaru, pivovaru a tří dvorů si vypůjčuje od penzistky...“

A kdo by náhodou vstoupil do této jednacím síně, uzřel by tuto scénu: Pan předseda stojí před lavicí obžalovaných, na které sedí paní Ludmila, kterou právě dozorce postříkal vodou, aby jí vzkřísil ze mdlob, a praví: „Paní, dostala jste čtyři měsíce pro zločin podvodu, rozumíte? Ale ty čtyři měsíce si nebudete muset odsedět, jestliže se budete po tři roky řádně chovat, a ten trest se vám vymaže, jako byste nebyla vůbec trestána, rozumíte...? Tak teď jděte pěkně domů a už takové věci nedělejte...“

Dcera Anna byla z obvinění zproštěna. Žalobu hájil dr. Urban.

České slovo 23. 5. 1931

Alimenty

(Přestupkový soud v Praze)

Podle zákona ze dne 16. prosince 1930 je každý, kdo odpírá platit alimenty, vinen přestupkem a může být trestán vězením do šesti měsíců. Takové alimentační delikty soudí u pražského trestního soudu okresní soudce rada Šonka. Každou středu předstupují otcové, kteří na svoje děti neplatí, a soudce rozhoduje, jestli obžalovaný neplní svoje závazky, protože nechce, nebo protože nemůže.

Jsou to zajímavá přelíčení. Zde můžeme poznati psychologii člověka a dnešní rodiny lépe než z moderního románu.

1

Tenhle obviněný je z lidí, u nichž stáří nemůžeme poznat. Je takový scvrklý, nevzhledný mužíček, zvadlé tváře, která je hustě zarostlá zrzavým strništěm. Jsme překvapeni, když se ze spisů zjišťuje, že je teprve třicet pět roků stár. Hádali bychom mu padesátku.

Měl s nějakou služkou dítě, jemuž je nyní osm let. Byl odsouzen, aby na dítě přispíval měsíčně sto padesáti korunami.

Neplatí. Povídá, že nemůže. Byl zedníkem, ale nemá práci.

„Čím se živíte nyní?“ ptá se soudce.

Mužik pokrčil rameny. – „Nijak,“ povídá.

„Přece z něčeho musíte být živ?“

„Já takto prodávám po domech písek.“

„A to nemůžete tomu dítěti něco dát? Podívejte se, až budete starý a nebudete moci pracovat, a ten chlapec bude už vydělávat a řekne, tatínku, pojd'te ke mně, když nemůžete. Co vám řekne vaše svědomí? To byste vzal na sebe, aby to dítě zemřelo hladem?“

Mužikovi naběhl nos a slzy se mu skutálely po tváři. Zaštkal: „Já nechci, aby to dítě zemřelo... ale když ona mi všechno vezme...“

„Kdo je to ona?“

„Ta, co s ní žiju.“

Vychází najevo, že obžalovaný žije nyní s jednou vdovou, se kterou má také nemanželské děcko. Ta vdova má tři dcery a každá má po jednom nemanželském dítěti. A o celou tuto zvláštní rodinu se musí obžalovaný starat.

„Tak se podívejte, jaký jste,“ diví se soudce, „místo co byste se staral o své dítě, běřete si na starost sedm krků cizích.“

Obžalovaný byl prozatím propuštěn, když slíbil, že bude platit.

„O stůl se neopírejte. Před soudem musíte stát slušně.“

„Když já jsem, slavný soude, už celej degenerovanej.“

„Degenerovaný?“

„Ba, jo. Měl jsem zápal močového měchýře. Zkusil jsem tolik, že se to nedá ani vypravovat. Dva měsíce jsem ležel u milosrdnejch a doktor povídá...“

„To nás teď nezajímá. Jste obžalován, že na svého nemanželského syna Karla, nyní jedenáctiletého, nechcete platit.“

„To je msta! To je vymyšlenost! Já to dítě vod sebe nezavrhju, já vím, co smí bejt a co ne –“

„Nevyskakujte a nešermujte mi tady rukama.“

„Já jsem moc nervózní. My cukráři jsme všichni nervózní, to už je naše taková cukrářská vlastnost.“

„Že by cukráři byli nervózní, to jsem neslyšel. Proč by byli nervózní?“

„To je takovej běh světa. My cukráři jsme takoví moc přemejšliví, všechno si běřeme a pořád přemýšlíme, jak bychom živnost zvelebili. Vod toho jsme na nervy trop.“

„Když jste tedy cukrář a máte živnost, proč neplatíte na dítě?“

„Já cukrář? Já vůbec nejsem cukrář!“

„Tak co to tedy povídáte?“

„Byl jsem cukrář, tudy na to! Byl, a už nejsem. Pro slabost prsouch jsem živnosti zanechal.“

„Co děláte teď?“

„Nejčkon to flikuju, jak se dá. V zimě prodávám kaštany a v létě zmrzlinu.“

„A to nemůžete tomu dítěti nic dát?“

„Nemůžu. Podívejte se na mě, jak vypadám. Starej, degenerovanej a decimovanej člověk. Z čeho, prosím, bych měl platit? Račte se podívat: Je neděle. Horko. Na Václavském náměstí

jako vymetýno. Všechno je venku. Von bude někdo čekat na mou zmrzlinu. Sotva tři litry prodám. Jo, to se těžko shánějí krejcary.“

Vchází svědkyně. Je to osmačtyřicetiletá posluhovačka, matka toho nemanželského dítěte. – Kromě toho chlapce má ještě jiné děti a o všechny se musí sama starat. Žila s tím nervózním cukrářem deset let s nějakými přestávkami.

„Když přestal nosit peníze, tak jsem ho vyhodila. Já takového člověka nemohu potřebovat. O všechno abych se starala sama? Ba ne. Každý hájíme své. Tak nemocnej jako von jsem já také a musím shánět živobytí. Nemám čas na marodění, kam bych přišla? Dítě mít a nestarat se, to nejde.“

Nervózní cukrář po mnohých řečech a nářcích prohlašuje, že bude každý měsíc skládat u poručenského soudu na dítě přiměřenou částku.

„Když nedodržíte slib, tak vás zavřeme na šest měsíců,“ hrozí soudce.

„To ne! Bůh uchovej!“ zděsil se zmrzlinář, „jsem tak dost degenerovanej a kriminál by mě dorazil...!“

České slovo 28. 5. 1931

Proč nepřišel Jan k obědu

(Přestupkový soud v Praze)

„Milý Jene,“ pravila manželka, „přijď dnes včas k obědu. Máme ledvinky. Nezapomeň, ať nemusím čekat.“

„Milá Josefinko,“ vece manžel, „neměj strachu. Vyřídím si to s těma pánama a jsem tu v cuku letu.“

Tak pravil a stanul před okresním soudcem radou Šimáčkem, obžalován pro přestupek krádeže. Píší o něm, že kradl na nádraží uhlí a koks.

„To jsou samý hlouposti,“ pravil Jan opovržlivě, když vyslechl žalobu. „Na to nikdo nic nedá. Mám velký alibi.“

„Jaké alibi?“

„Jaký alibi, to nemusím vykládat. Už mě skrz tu věc vyslyšali na policii. Dybych neměl alibi, tak by mě pan rada Goll nepustil.“

Pravil a usedl. Zavolali svědka.

Obžalovaný ho pozdravil tím způsobem, že zvedl dva prsty ke spánku a řekl: „Honzíčku, mluv pravdu jako jeden muž.“

Byl napomenut, aby se před soudem řádně choval. „Jste náramně prostořeký,“ kárá ho soudce, „dejte si pozor, ať vás nemusím trestat.“

„To mají, pane rado, náramně jednoduchý,“ odpověděl Jan, „já jsem proto tak řečnej, protože jsem byl vychovanej v sirotčinci. Přijel jsem odtamtud direktně čtrnáctkou. Na to mám svědky. Takovej sirotek, když se dostane z oustavu, má řeči jako vopice tento...“

Obviněný byl vyveden za dveře a v líčení se pokračovalo za jeho nepřítomnosti. Soudce vyslyšá svědka a najednou se pootevřou dveře. Jan vstrčí hlavu dovnitř a praví: „Ale na verdikt ménem republiky budu pozvanej, že jo?“ Načež se dveře opět zavřou.

Volají nového svědka. Opět vykoukne hlava Janova mezi dveřmi a glosuje objevení nového svědka slovy: „Von prodává kytky a vo uhlí ví starou belu. To jste si sem pozvali pěknýho vodborníka –“

Zatímco uvnitř se pokračuje v přelíčení, vykládá Jan lidem na chodbě: „Takový přelíčení na mě nepla. To je pro mě hračka. Já jsem do všech soudů zasvěcanej. Kamarádi říkají, že jsem nad všecky doktory. Haupcoch je, abych přišel včas k obědu. Máme ledvinky a po těch bych se utlouk. Dybych se nedostavil v pravou chvíli, tak bych byl moc manželkou káranej.“

Když soudce vynášel rozsudek, zavolali ho dovnitř. Byl odsouzen k tuhému a nepodmínečnému vězení v trvání jednoho týdne.

Vyslechl rozsudek a pravil: „To ste mi mohli dát rovnou provaz. Vod toho ste tady, vy mládenci ménem republiky...“

Načež soudce mu diktoval disciplinární trest – další týden tuhého vězení. A po sepsání protokolu odvedl dozorce prostořekého Jana přímo do basy.

Tak se stalo, že se Jan nedostavil včas k obědu. Co tomu řekne jeho stará?

České slovo 29. 5. 1931

Dvě dámy a mužný knír

(Civilní soud v Praze)

V tomto městě žil a ještě žije, dej mu Pánbůh mnohá léta a stálého zdraví, pan inspektor Šťavel, jenž byl majitelem choti Hermíny a mocného kníru.

Světový názor choti Hermíny byl konzervativní, a proto její estetické záliby klonily se k hodnotám minulých let. Z toho důvodu si oblíbila inspektora Šťavele, neboť jeho knír byl přeborníkem mezi kníry a v mezinárodní soutěži by zlomil každý rekord. Táhl se jako mohutné pásmo hor podél úst, na tváři se rozšiřoval, aby pak, spojiv se v tenké prameny, pyšně se týčil k nebesům. Knír toho pána budil zaslouženou pozornost, neboť něco tak speciálního zřídka najdeme v této hříšné době.

Nuže, propukla vedra a manželky pocítily touhu po cestování. V těle paní Šťavelové propukly mnohé neduhy, které volaly po lékařském ošetření. Pan inspektor schválil rozhodnutí své choti, chtěl si také odpočinout. A tak manželka odcestovala, když byla předtím zásobila pana Šťavela mnohými mravními poučkami.

Musíme prozradit, že pan Šťavel udržoval nedovolený poměr. Je to divné od pána s takovým knírem, ale už je tomu tak. Ta jistá slečna byla ovšem trochu hopsasa a nijak se nesnažila krotit své hříšné vášně. Pan Šťavel se jí líbil, neboť byl majetný. Ale jeho knír se jí nelíbil, neboť byla moderních názorů a bez předsudků. I nutila jej, aby knír shodil, neboť se to nepatří a lidi se koukají. Pan Šťavel bránil svůj knír rozhodně a srdnatě. – „Co by tomu řekla manželka?“ stýskal si teskně. Ale ta slečna nedala, a tak inspektor podlehl jejímu naléhání.

Pan Šťavel uznal za dobré rozptýlit manželčino podezření, co se týče kníru, a proto jí psal: „Drazemilovaná manželko, přijmi srdečný pozdrav, jak se máš a co děláš, jak já se mám, to víš, jsou tu velká horka, v koupelně vybuchla kamna a opálilo mně to knír, takže jsem ho musel shodit, ještě jednou Tě zdraví Tvůj věrný manžel Vincenc.“

Napsal toto psaní a byl velmi spokojen sám se sebou, že to tak pěkně složil dohromady, copak je to platné, že je přece jenom chytrá hlava, a pak pozval si tu slečnu do bytu, že jako spolu budou užívat. Slečna, toť se ví, byla hned při tom.

Když ale manželka dostala to psaní, velmi se polekala, neboť byla taková dobráčka starostlivá, řekla si, jestlipak si Vincenc neublížil, takové věci se dějí, když já nejsem doma. A jaká už byla, sebrala se a hajdy na dráhu. Tak dojela v pořádku a bez úrazu do Prahy.

A najednou pan Šťavel slyší, jak v zámku zarachotil klíč. – ‚Pětranná hodino!‘ zaúpěl. ‚Tohle nemůže být nikdo jiný než takřikajíc manželka, protože jiná nemá klíč od katru.‘ Slečna ucíivši nebezpečí, vymrštila se a přihrčila se ke dveřím. Jak ta choť otevřela dveře, proklouzla nepozorována mimo, a když byla na vzduchu, velebila Stvořitele za zdravé oudy.

Všecko by bylo tak dalece v pořádku, až na to, že v ložnici našla manželka dva pohárky s vínem a dámskou rukavičku, kterou si ta jistá slečna zapomněla. Dovedete si představit, draží páni, co se pak dělo. Manželka zavedla s tím inspektorem křížový výslech, jehož výsledkem bylo, že podala na svého manžela žalobu o rozvod. Jak to pak dopadlo, to už nevíme, neboť líčení bylo odročeno, ale to ženatým pánům na srdce klademe, aby si z tohoto příběhu vzali poučení a kráčeli vždy cestou ctnosti. A zejména napomínáme, pány s knírem, aby se drželi rovně a nešilhali po jiných ženských, protože se to vůbec nepatří.

České slovo 31. 5. 1931

Potupil jeho světlou památku

(Přestupkový soud v Praze)

Dva páni seděli v hospodě. Ten jeden byl věřitel a druhý dlužník. Věřitel se napil a povídá tklivě: ‚Alois, mohl bys mně tu stokorunu vrátit.‘

Dlužník odvětil: ‚A to zas vůbec ne.‘

Věřitel pravil, že v tom nevidí žádný charakter. A dodal: ‚Kdybys měl z toho pojem, tak bys zaplatil. Žena mi dělá těžkou hlavu, chce tu stokorunu mít a nadává mi nejhnusnějšími výrazy.‘

‚To máš teda doma pěknou polízanici,‘ mínil dlužník. ‚Ale já za to nemůžu. Jak si kdo ustele, tak si lehne. Neměl ses ženit a měl bys vyhráno.‘ –

‚Už se stalo,‘ děl věřitel smutně, ‚tady se nedá nic dělat. Ona mne utrápí. Jsem člověk zničený. Zaplať, ať se probudím k novému životu.‘

‚Já se na ten tvůj novejší život vyfláknou,‘ odpověděl dlužník cynicky, ‚co je mně do tvejši manželskejši poměrů? Nestarám se o nikoho a jdu svou cestou.‘

„Měl bys mně vrátit stokorunu,“ kvílel věřitel, „měl by ses smilovat nade mnou. Já beztoho nebudu dlouho živ. Žal mne do hrobu sklátí. Nad mým rovem vykvete pelargonie. A ty budeš litovat, žes mně pomocný ruky nepodal.“

„Ty teda umřeš?“ tázal se dlužník se zájmem. „To je pro mne novinka. A jak se dáš pochovat?“

„Já,“ zvolal věřitel s emfází, „já se dám spálit.“

„To je hezké,“ pochválil ho dlužník, „schvaluje se. Jenomže tvůj popel nebude mít pokoje.“

„Jak to, že nebude mít pokoje?“ pátral věřitel starostlivě.

„Tím pádem nebude mít pokoje, protože se tvé urny brzy zmocním a postavím si ji pod postel. A vždycky před spaním budu na tě vzpomínat.“

Této cynické řeči naslouchala celá hospoda a věřitel se cítil být potupen a v posměch uvržen. I podal na dlužníka žalobu pro urážku na cti. Soudil to pan rada dr. Mráz, který po skončeném přelíčení uznal dlužníka vinným a odsoudil ho k vězení v trvání dvou dnů.

České slovo 2. 6. 1931

Sjezd abiturientů

(Civilní soud v Praze)

Velkoobchodník Pajšl zbohatl a zpyšněl. Jeho pýcha byla nesmírná. Myslel moc vysoko a chtěl mít pro sebe samé zvláštnosti. Proto se oženil s absolventkou reálného gymnázia, protože chtěl mít ženu s maturitou.

Domníval se, že svou ženu užije, zejména co se týče vědy. Člověku s maturitou otvírá se brána veškerého vědění a nic mu není tajno, co je na zemi ani na nebi. Pan Pajšl chtěl od své manželky čerpat různé vědomosti, aby se s tím mohl chlubit v hospodě. Ale choť nic nevěděla. Povídala, že všechno zapoměla, že by neuměla ani nejobyčejnější příklad z geometrie, že neví, kolik má Zadní Indie obyvatel ani jací národové tam žijí. Neví ani, kolik má sněženka tyčinek. Pravila, že už to nepotřebuje, protože je vdaná. A vdané ženské nesmějí mít hlavu obtíženou učenostmi, protože mají jiné starosti. Domácím pracem a vaření pak nerozuměla, protože to ve škole neměla.

Pana Pajšla hnětla tato nevědomost a litoval peněz, které byly vyhozeny na studie. Naříkal, že je člověk zkrácený a že trpí škodu. Kromě toho manželka strašně ráda chodila na sjezdy abiturientů. Pan Pajšl zpočátku proti tomu nic neměl, protože se domníval, že manželka od kolegů se naučí různým vědám a vyplní citelné mezery ve svém vzdělání. Později však, když tyto sjezdy byly velmi časté a choť dlela mnoho dní i nocí mimo dům, počal být netrpěliv. Nechtěl o sjezdech abiturientů nic slyšet, ale manželka nedbala a pořád měla nějaké schůzky.

Až konečně přišli lidé a šetrně mu otevřeli oči. Právili, že sjezdy abiturientů konají se jenom v určitých výročích a že se abiturienti scházejí, aby osvěžili vzpomínky na různá čtveráctví ze školních škamen. Jeho manželka však koná abiturientní sjezdy jaksi jenom na svou pěst, a to pořád s jedním kolegou. Pan Pajšl svěřil tuto záležitost soukromé detektivní kanceláři a ta zjistila, že ten pan kolega nerozmlouvá s paní Pajšlovou o geometrii, zeměpisu a latině, nýbrž že s ní provozuje různá čtveráctví. To přimělo pana Pajšla k tomu, že podal na manželku žalobu o rozvod. Líčení bylo odročeno a klamaný manžel nabídl důkazy, které svědčí o tom, že ni maturita nechrání ženské před pošetilostí.

České slovo 3. 6. 1931

Dvojčata, vynálezce a obecní strážník

(Krajský trestní soud v Praze)

Bratři František a Antonín jsou dvojčata a je to na nich vidět. Oba jsou už šediví, mají vystálé přední zuby a hákovitý, svárlivý nos. Jejich tvář připomíná nějak obličej sviště, veverka nebo jiného hlodavce. Jsou náramně nepokojní a hluční.

František je strojník a vynálezce. Žaloba státního zástupce dr. Waldmanna mu vyčítá, že vynalezl nějaký secí stroj, který valně k potřebě nebyl. To by nebylo tak nejhorší.

František si vzal do hlavy, že jeho vynález udělá díru do světa, a hledal společníka kapitalistu, který by vynález financoval. Přihlásil se na jeho inzerát nějaký hospodářský úředník a vložil do podniku pár krejcarů. František se s jedním společníkem nespokojil a našel si ještě jednoho a ten mu svěřil také nějaké peníze. Patent nepřihlásil a chtěl svůj stroj prodat Škodovým závodům a ještě jedné továrně. V továrnách si prohlédli vynález a nechtěli o něm nic slyšet. Načež František stroj rozmontoval a prodal součástky jako starý kov.

Antonín je rolník. Pěstuje skot a brav a hádá se se sousedy. Dvacátého pátého května přišel k němu na dvůr obecní policajt, pěkné pozdravení dal, že prý se starosta dává poroučet, že má Antonín zaplatit paušál za plemeníky.

„Vkročil jsem na dvorek, čistě a tento... povídám: ‚Paušál za svini přijde, dvacet korun dostanu, povídá starosta...‘“

„A co obžalovaný?“ táže se předseda vrchní rada dr. Kaisler.

„Von nato, že prej falešnejm lidem nevěří. Vo šutru jsem prej věděl, ale kam přišel řetěz, to prej ne...“

„Jaký šutr a řetěz?“

„To bylo loni, von měl prej mít něco s nákým šutrem, já jsem po tom pátral z moci úřední...“

„Aha, to je nějaká jiná záležitost; to nepatří k věci. Co bylo dál?“

„Von měl hubu, že zaplatí, ale jenom na obecním úřadě, ať prej táhnu. ‚Hybaj ven!‘ křičel, jeho bratr ho ponoukal, ať prej se mnou vyrazí dveře. Já: ‚Pomalů, neb jsem tu služebně, a ne pro nějakou undrholt...‘“

„Prý vám dal facku?“

„Ani už nevím.“

„Vy se na to nepamätujete?“

„Jak bych se nepamätoval? Já,“ vzdychl svědek snivě, „já už za své služební doby dostal něco facke od pánů sousedů. To bych musel mít jiný šaty...“

„Jiné šaty?“

„Tak jest, prosím. Uniformu, co mám do služby. V tý mám notes a v tom notesu všechny facky zaznamenány. Veškerý facky, prosím, co jsem jich dostal za příčinou služby.“

„No, to máte těžkou službu,“ usmívá se předseda.

„Jak se to vezme,“ odvětil svědek spokojeně, „je všelijaká svízle, to už jiný nebude, ale jináč jsem se vším svolnej, služba je dobrá, někdo nemá ani to.“

„Je dobře, posad'te se.“

„Děkuju uctivě, slavnej soude, já postojím. Mám zdravý nohy.“

„Posad'te se na svědeckou lavici!“

„Dyž to musí bejt, tak abych vám nevynes spaní...“

Oba bratři byli zproštěni žaloby pro zločin podvodu a odsouzeni každý pro přečin rušení služebního výkonu a urážky úřední osoby k tuhému vězení v trvání jednoho měsíce podmíněně na dva roky.

František vzkřikl: „Já to nevemu!“, ale Antonín mávl rukou: „Já to nechám bejt...“

České slovo 4. 6. 1931

Pokušení staříčkého policajta

(Krajský trestní soud v Praze)

V kterémisi městě, jež leží ve zdravé krajině polabské, žije jeden pán, který nosí uniformu, má šedivé vousy pod nosem a zkrátka a dobře je obecní strážník. Bylo mu druhého dubna šedesát let, ale máte ho vidět, jaký je to chlapík. Mnohého mladíka by přeskočil – kdepak.

No a tenhleten policajt přišel do takové, jak se říká, miškulance. Bylo to tak. V tom městě ostává jedna paní, je jí devatenáct let a moc se pánům líbí. Přišel k ní jednoho dne ten policajt s knírem, že prý nese platební rozkaz na daň domovní. A navrhl zrovna té paní, aby nepostávali v sínce, že tam není vidět, aby šli do kuchyně. Panička beze všeho jako že ano. A tam v kuchyni přivalily se na staříčkého policajta city a on počal říkat paničce všelijaké věci, no, jaké už rozohnění pánové ženským říkávají. Prý ji popadl za ruku, říkal jí, že má postavu a oči, no takové, a chtěl na ní hubičku, a ačkoli, jak praví žaloba, „nad ní mu žádné moci nepříslušelo a již neměl příčiny ani pokládat za zločince, ani míti ji důvodně za škodlivého a nebezpečného člověka, v užívání svobody jí překážel...“, to jest, že ji držel za ruku a táhl ji k posteli. Za tuto historii přišel před senát vrchního rady Hraby, žalován pro zločin omezování osobní svobody.

Včera slyšeli svědkyni, tu paničku, proti níž si měl strážník dovolit. Na otázku, je-li s obžalovaným příbuzná, odpovídá, že ano.

„Jak jste příbuzná?“

„Je to můj strejček. Jak bych to vysvětlila: On má za ženu sestřenicí sestry švagra mého muže...“

„Ó je, to se tedy jeho kráva napila z vaší louže. Tak nám řekněte, jak to bylo. On prý vás vzal za ruku, až vám zůstala modřina.“

„Copak o to. Když mě páni vezmou za ruku, tak vždycky zůstane modřina.“

„Prý na vás chtěl hubičku?“

„To je možný. Voní páni dycky...“

„A říkal vám, že máte krásnou postavu a hezké oči?“

„Kdybych si měla pamatovat, co mně páni všechno napovídají...“

„Je pravda, že vás táhl k posteli a chtěl, abyste mu byla po vůli?“

„To už se nepamatuji. Páni vždycky táhnou k posteli... já jsem mu řekla, aby nedělal hlouposti, že je dost svobodnejch, že to řeknu muži, a on šel pryč.“

„Poslyšte, paní, před vyšetřujícím soudcem jste to říkala jinak. Teď to všechno vypadá náramně nevinně. Přečtu vám, co jste tenkrát říkala u vyšetřujícího soudce.“

Státní zástupce dr. Koblih činí návrh, aby spisy byly postoupeny státnímu zastupitelství, protože je svědkyně v podezření, že křivě vypovídala. Soud se usnesl, že o tomto návrhu rozhodne po svědeckém výsledku vyšetřujícího soudce a četníka, a za tím účelem líčení odročil.

České slovo 6. 6. 1931

Dávala si špatná slova z politických důvodů

(Okresní soud v Praze)

„Je to pravda, paní Vykyнутá?“ ptal se pan okresní rada dr. Mráz.

„Co má bejt pravda?“ tázala se ta paní.

„Že jste paní Útrobové řekla svině neobyčejná a panu Kůstkovi největší korouhevník Velké Prahy a okolí. Řekla jste to, nebo ne?“

„Řekla i neřekla. To máte různý.“

„Jak tomu mám rozumět: Řekla i neřekla?“

„Že jsem ty slova užila, je pravda, ale já to neřekla jim, nýbrž na jistou adresu.“

„Totiž?“

„Sobě jsem to řekla. Stojím takhlenc u kamen a míchám jíšku. Tak se zamyslím, na svoje mladý léta vzpomínám, jak to všechno bylo jinačí, a najednou – tu máš: jíšku jsem připálila. I nazvala jsem se svině neobyčejná. Na to mám přeci právo, dávat si špatný jména. Že náhodou stála paní Útrobová ve dveřích, za to já nemůžu.“

„A sobě jste také řekla největší korouhevník Velké Prahy a okolí?“

„Sobě ne. To svému manželci. Von ví dobře proč a je s tím svolnej. Pan Kůstka si to vzal na sebe, ačkoliv je to hloupost. Nemá k tomu zaměstnání ani podobu, ani kontrfekt. Je ho taková trošička a žádný ženský není nebezpečnej. Kdežto můj má takovou postavu a takovou milost na sobě, že žádná ženská neodolá.“

„Paní Útrobová také žaluje, že jste její děti nazvala haranti cikánský. Nadávala jste?“

„Nadávala, ale svejm dětem. Voni jsou to taky cikáni, já mám z nich hlavu takovouhle. Já ty špatný slova dávám sobě i svejm drahejm z politickejch důvodů. Kdybych jim nenadávala, tak by to šlo všechno horempádem. Já jim vynadám ráno, v poledne a večer a tomu můžu děkovat, že mám svý lidi dobře vychovaný. Voni si to berou k srdci a jen tak jsme vzdělaná rodina. My jsme tím známý. Jinýmu nenadávám. Ať se každej vychovává sám. Pro cizí lidi si hubu třepit nebudu. Paní Útrobová ať si nadává svejm, já taky svejm. Každěj se bere vo svý. Vono to všechno přišlo tak: Pan Kůstka něco měl zaslechnout a ptá se, co má bejt s tím korouhevníkem? Já nato: ‚Kdo to říká, ten to je, tomu se to šikuje.‘ To je všechno.“

Svědci však říkali něco jiného. Proto dostala paní Vykynutá tři dny tuhého vězení, a to nepodmíněně, neboť to není poprvé, co šíří po domě vzdělanost.

České slovo 17. 6. 1931

Dokonalé manželství je urážka

(Přestupkový soud v Praze)

Před soudem stojí pan Outlak a zamračeným pohledem měří svého protivníka.

„Teď se dělá hezkým,“ mručel, „aby nikdo nepoznal, co v něm vězí. On je to škůdlivec a pošťivač, takový je to...“

„Nesmíte urážet pana obžalovaného,“ napomenul žalobce pan rada dr. Mráz, „táži se vás, čím vás urazil, a mluvte k věci.“

„No, to v manželství nejde vždycky, jak by to mělo jít,“ hlásal pan Outlak, „není kostelíčka, aby v něm nebylo kázáníčka. Jsme s manželkou už třiadvacet let svoji a to bych se požíval, abysme si nesměli vyměňovat názory.“

„Nejde o názory,“ zapištěl obžalovaný, „jde o to, že obyvatelé domu nemůžou spát skrz to vaše vyměňování názorů. Máte si vyměňovat názory skromně a tiše. Tehdy nikdo proti tomu nic nemá. Ale dupat, hulákat a házet po sobě tupými předměty, to se vám nepovoluje. Rozbíváte svůj domácí inventář, a to není solidní vyměňování názorů. Jsem starší člověk a nervózní a vždycky, když máte něco s manželkou, musím vzít prášek, abych mohl usnout!“

„Rozbíváme-li inventář, tak hubíme sebe, a ne jinýho. To je naše škoda.“

„Říkáte vaše škoda. Dobře. Ale já to nemůžu vidět, když vás vaše choť honí s portvišem po schodech. Tuhle jsem měl návštěvu obchodního přítele a ten se nad tím pozastavil. Takový výjevy poškozují můj kredit.“

„Počkejte, páni,“ vmísil se do té pohnuté debaty soudce, „já vám pořád nerozumím, v čem záleží ta urážka. Čím vás urazil pan Kulda?“

„Urazil mne tím pádem, že přišel jednoho dne k mé manželce a povídá: ‚Koukám a vidím, že vaše manželství neharmonýruje. V zájmu veřejnosti přicházím, abych zlořád odstranil. Za tím účelem přináším vám knihu, která se nazývá Dokonalé manželství. V té knize najdete recepty, kterak se vyvarovati manželských skandálů. Pročtete si tu knihu a následujte jejích rad. Z knihy se dovíte, že házet po manželu nádobím se nedoporučuje. Mužička máte uvítat s vlídnou a veselou tváří, čistě oděná, a vždycky musíte mít nějaký vhodný žert připravený, čímž zaženete chmury z jeho tváře a obveselíte ho v jeho starostech. Čtete a povznásejte se.‘ –

To mne urazilo, neb jsem v tom viděl špičku. My nejsme žádný dokonalý manželství, my jsme manželství vobyčejný. Na nákou dokonalost nejsme dělaný, neb jsme lid chybující.“

„Bud'te si lid chybující,“ namítl obžalovaný, „ale chybujte tiše a nechte jednoho spát. Já jsem chtěl jenom zjednat nápravu a odstranit do nebe volající zlořády. Je-li to nějaké provinění, tak se hrozně divím.“

Soud také neshledal v obžalovaném provinění a žalobu zamítl. Pan Outlak však nebyl spokojen a odvolal se. „To bych se na to podíval,“ pravil chmurně, „aby mi někdo směl bez mýho dovolení věnovat knížku. Dyť je to posměch, dyť je to útok na můj manželský krb. Já jsem zvyklej na vyměňování názorů a to bych se na to podíval, může-li mi to někdo zakázat!“

České slovo 21. 6. 1931

Láska a obchod vepřovým dobyt看kem

(Krajský trestní soud v Praze)

V roce dvacátém pátém šel jeden pán jménem Václav do jedné vesnice na Mělnicku, aby tam nakoupil vepře. Václav nebyl, jak se říká, krasavec. Byl už postarší, krátkých nohou a tvář měl d'ulíčkovanou. Nebyl z těch, po kterých ženská srdce touží, který vzněcuje ohnivé city a slečnám spáti nedá. Ale obchodu s vepři rozuměl, to zas prý ano.

Tak tedy onen Václav přicválal do oné vísky a šel k sedlákovi do stáje a kouká se na vepře. A jak se tak na ten boží dobyteček dívá, tak uviděl jednu slečnu, co ta prasata krmila. Nebyla krásná ta slečna, avšak to s vepři uměla a ta němá tvář jí po svém způsobu prokazovala přichylnost a úctu. Václav se při pohledu na tu slečnu rozplamenil, neboť láska může beze všeho vstoupit i do srdce obchodníka vepřovým dobyt看kem, neboť takový zákon není dán, aby obchodník vepřovým dobyt看kem nesměl milovat. Tím se končí první dějství.

V druhém dějství vidíme d'ulíčkovaného Václava, an stojí před krucifixem a přísahá, že nebyl v onen den v chlévě, vepře nenakupoval, žádné slečny neviděl, se slečnou nic neměl, takže nemanželský syn, jehož on prý byl podle žaloby původcem, není jeho syn. Naproti tomu ta slečna tvrdila, že Václav je všeho původce, že s ní měl, že si ten den dobře pamatuje, protože byl právě svátek. Ale Václav energicky zavrtěl hlavou a pravil: „Ve svátek prasata pro mě

neexistují a na obchod nemám myšlení.“ Slečna byla se svými nároky odmítnuta. Tím se končí druhé dějství.

Avšak právní oddělení Zemského úřadu pro péči o dítě, na který se nemanželská matka obrátila, zjistilo ze zápisních knih onoho sedláka, který byl s Václavem v obchodním spojení, že skutečně na ten svátek Václav v oné vesnici byl a vepře koupil. Na základě toho byla na obchodníka vepřovým dobyt看em vznesena žaloba pro podvod, spáchaný křivým svědectvím.

Stojí Václav před senátem vrchního rady Tomana a znovu se zapřísahá, že s tou slečnou ničeho neměl. Ta slečna se mezitím vdala a dostavila se k soudu se svým mužem, který zarputile brání práva své manželky. Tvrdí, že chlapec „je celý von, ten nezapře svého tátu“. Nabízí se, že chlapce k soudu přivede, aby slavný soud na vlastní oči porovnal tu podobu. Soud však zjišťuje, že ona paní není poprvé nemanželskou matkou a kromě toho jsou v jejím svědectví různé rozpory. Senát, ačkoli měl silné podezření, že v tom roce pětadvacátém si Václav v chlévě dovoloval, přece byl nucen pro nedostatek důkazů obžalovaného zprostiti. Tím se končí třetí akt. Žalobu hájil dr. Neureiter.

České slovo 29. 7. 1931

Lásky sen a detektiv

(Krajský trestní soud v Praze)

On pravil, že je inženýr a známý závodník automobilista. Ona mu to věřila, neboť ten pán měl rusé, hladce učesané vlasy a kalhoty, které se nazývají pumpky. Kromě toho kouřil lulku, horlivě mluvil o silnicích, kilometrech, koních, válcích a šaltování. Zato ona se mu svěřila, že je dceruškou velkostatkářovou a že bere hodiny v jazyce francouzském a že jezdí na koni. Neměl důvodů, aby jí to nevěřil, neboť ta slečna kouřila cigarety v dlouhé špičce a chmuřila nabarvené brvy. Povídala, že tatíček chce letos do Švýcar, ale ona nechce, protože Švýcary jsou jí fádni. Inženýr ji vyzval, aby jela s ním do Krkonoš v jeho novém osmiválci. Slečna byla nadšena a hned byla při tom. Strašně milovala, jako vůbec dnešní slečny, jízdu automobilem, zvláště když je u volantu rusý inženýr, který kouří lulku.

Do Krkonoš nejeli, ale šli do kavárny. Tam si slečna poručila grenadinu, která se cucá stéblem. Inženýr si dal černou kávu a koňak. Nastalo mezi nimi duševní sblížení. Slečna se svěřila, že je jedináček, a ačkoli dostane z domova velké věno, přece se vdá jenom podle

hlasu svého srdce. On řekl, že by nikdy nemohl pojmouti za choť slečnu nemilovanou. Slečna řekla, že miluje ušlechtilou četbu, zvláště detektivky. Pán prohodil, že nemá na čtení čas, protože je silně zaměstnán. Má na starosti velkou továrnu a to víte –

Vtom přistoupil ke stolu jeden nenápadný, obtloustlý pán v modrém listrovém kabátku a řekl: „Moment.“ Mladý muž pohlédl na rušitele a znepokojil se. Nenápadný pán měl pod klopou kabátu odznak tajného policisty a pravil: „Už vás dlouho hledám, Kotrbo. Půjďte se mnou.“

Inženýr zamával rukama a řekl rozhořčeně: „No tohle!“

Slečna se taky rozčilila a řekla: „No tohle!“

Detektiv se vlídně usmál na slečnu a pravil: „Slečna Veselská? Jsem rád, že vás zase vidím. Byla po vás sháňka. Budete tak laskava a doprovodíte nás na direkci.“

Nebylo vyhnutí. Párek milenců se zvedl, aby odešel s oním obtloustlým pánem. Přiběhl číšník, co prý bude s útratou. Inženýr se počal šacovat, ale detektiv mávl rukou a řekl inženýrovi, aby se nešacoval, beztoho v kapsách nic nenajde.

Tak dceruška velkostatkářova byla číšnice bez zaměstnání a byla žalována, že okradla jednoho svého náhodného milence, s nímž byla v hotelu. Zapírala, ale byla usvědčena, neboť u ní byla nalezena tobočka toho pána. Ten pan inženýr byl kdysi úředník, ale nyní je mnohokrát trestaný podvodník. Měl zase nějaký podvůdek na svědomí, a proto byl policií hledán. Dostal za ten podvod osm měsíců těžkého žaláře a slečna Veselská byla včera pro zločin krádeže odsouzena senátem vrchního rady Hlouška do těžkého žaláře v trvání pěti měsíců. A to je konec románu.

České slovo 30. 7. 1931

Rozmařilý student a zdechlá koza

(Krajský trestní soud v Praze)

Jest v jedné vísce jeden chalupník a ten se jmenuje František Kunc. Má svůj domek, několik strychů polí, v chlévku kozu a kromě toho chová drůbež, králíky a syna Aloise. Ten Alois pak studuje v Praze na doktora, aby měl jednou lehčí život než táta. Syn ještě doktorem není, ale už má lehčí život. Studie ho zrovna netěší, ale takhle děvčata nebo karty, to ano; a v kulečnicku

mohl by mnohému z nás dát do stovky osmdesát napřed. Toť se ví, že takový život košťuje houf peněz. Jenom když se vezme, co stojí ženské. A takový chalupník by musel mít bankál, aby mohl panu studentovi v jednom kuse sypat.

Protože táta nemohl a peníze chodily zřídka, počal pan Alois dělat dluhy. Od kvartýrské si vypůjčil, v kavárně udělal sekyru a časem nebylo mezi jeho známými člověka, kterému by nebyl dlužen. Tak čas mile plynul, studentovi v indexu semestrů přibývalo a vlasů na hlavě ubývalo.

Až jednou vypátral jeden rozhořčený věřitel adresu pana Kunce staršího a domáhal se, aby mu táta za syna zaplatil. Pan Kunc řekl, že žádné dluhy nedělal a že zbytečných peněz nemá. Věřitel žaloval a podařilo se mu při vyhrát. Pan Kunc odmítl platit. Věřitel si vymohl exekuci a vykonavatel zabavil kozu.

Pan Kunc neplatil. A tak jednou si přišli páni, že jako ta koza přijde do dražby. Pan Kunc je uvítal, jak se sluší vůči vrchnosti, ale smutně se zatvářil a pravil vážně: „Bohužel, přicházíte pozdě. Koza už není.“

„Jak to?“ chtěli ti páni vědět.

„Odešla tam, odkud není návratu,“ řekl pan chalupník.

„Totiž, jak tomu máme rozumět?“ pátrali páni.

„Chcípla,“ objasnil pan Kunc. „Zdechla. Koza je v taloně. Vy musíte mít taky všecko po lopatě.“

Páni si udělali: „Á to zas ne, á to nejde, á to by doved každý, ukažte nám kozu!“

Chalupník jako že beze všeho. Zavedl je do chléva. Páni uviděli kozu. Byla nebožka. Načež páni: „Á to se podívejme, á jak si to představujete, á to se dá k soudu a ten vám to vykreslí, protože vy jste schválně nechal kozu zdechnout, abyste mařil úřední výkon!“

Chalupník Kunc seděl včera před samosoudcem vrchním radou dr. Hlouškem obžalován z přečinu maření exekuce. Nemohlo mu však být dokázáno, že úmyslně nechal kozu zcepenět, aby exekuci zmařil. Byl proto pro nedostatek důkazů osvobozen.

České slovo 31. 7. 1931

Nájemník z kozího chlívku

(Krajský trestní soud v Praze)

„Vstaňte, obžalovaný, a přistupte blíže. Jste vinen?“

Obžalovaný, malý stařík, ale s velikou, plešatou hlavou, cosi zamumlal.

„Nerozumím! Mluvte nahlas! Jste žalován, že jste se pokoušel násilím vniknout do příbytku pana Zelenky, přičemž jste mu hrozil revolverem.“

„Ten levorver nebyl k ničemu,“ ozval se stařík, „ani pro strach není. A všechno je vymyšlenost. Tak proč nechce platit. Já taky nemám nic zadarmo.“

„Je pravda, že jste se k němu dobýval do bytu?“

„Není pravda. Já jsem mu jenom říkal, ať jde pryč a hledá si jiné byt, když neplatí. A von to dal četníkům.“

„Kolik místností má ten jeho byt, který má od vás najatý?“

„Jaký místnosti? Von to je původně chlívek pro kozu, a tak jsem to předělal na sednici, když pořád na mě lez, že nemá kde bejt.“

„Tak on bydlí ve chlévku?“

„Baže a proč by nemoh bejt ve chlívku? Dyt' je vdovec, a nikoho nemá. Ať zaplatí a bude pokoj.“

Čtou se spisy, ze kterých vyplývá, že obžalovaný byl před několika lety již vícekrát trestán pro přestupek lehkého ublížení na těle. Zpráva domovské obce praví, že obžalovaný je podivín a prehlivé povahy.

„Slyšel jste? Tadyhle o vás píšou z vaší obce, že máte takovou ohnivou náturu.“

„To von si to tam dal starosta sám ze své hlavy. Jak může vědět, jakou mám povahu, dyt' do mě nevidí? Starosta ať se radši stará vo svou povahu. Ale to jsou marný řeči. Ať mně Zelenka zaplatí činži a já můžu jít po svejch. Nemám čas na soudy.“

„No, to tak dobře nemůžete jít domů. Což když vás zavřem?“

„To snad by, milostpane, ani neudělali. Dyt' já tak dalece ani na Zelenku nesočím. Jen kdyby aspoň něco dal. Člověku je každéj krejcar dobřej.“

Samosoudce dr. Trošt uznal obžalovaného vinným z nedokonaného zločinu veřejného násilí a přestupku proti zbrojnímu patentu a odsoudil ho do těžkého žaláře v trvání tří měsíců, podmíněně na tři roky.

„Přijímáte trest? Nemusíte sedět, když se budete tři roky řádně chovat a zejména když si nebudete všimát svého nájemníka. Rozuměl jste?“

Obžalovaný přiložil ruku k uchu: „Já, prosím, milostpane, nevím, kolik mi ráčili dát.“

„Tři měsíce!“

„To je skoro moc. Prosím jich, napíšou mi tam, že jsem to dostal nevinně. Jen pár řádek budu prosit. Von by se Zelenka moc chlubil, že nade mnou zvítězil...“

„Jděte, otče, jděte spánembohem. Nemůžeme se s vámi zdržovat.“

„To taky říkám. Jakýpak soudy se mnou, dyt' já z toho stejně nemám pojem...“

České slovo 8. 8. 1931

Mařenko, už jsi bouchala?

(Okresní soud pro přestupky)

Pan Kuferle je majitelem velkého pražského činžáku, který hostí devět nájemníků. Bydlet v domě pana Kuferle nepovažuje se za zvláštní štěstí. Neboť tento pan domácí nemiluje svých nájemníků, podkládá jim nejhorší úmysly, domnívá se, že mu chtějí znehodnotit realitu a domácího přivést na mizinu. Přijme nájemníka, vezme od něho závdavek a už lituje, že tak učinil. Myslí, že v jiných domech bydlí nájemníci jemní, vybraných mravů, kteří by za domácího život položili, nájemníci se vším svolní a úslužní, kteří každé zvýšení činže přijímají s nadšením. Jenom pan Kuferle je postižen nejhorším druhem nájemníků, a proto se považuje za nejnešťastnějšího domácího Velké Prahy.

Pan Kuferle studoval vědu, kterak dostat nájemníky z domu, do nejmenších podrobností. Jsa člověk osvícený, který kráčí s pokrokem doby, zamítal pověrečné a mystické prostředky,

jimiž někteří zaostali domácí hledí nájemníky vystrnadit z bytu. Například nedělal nikdy mŕří nohy na dveřích, nestříkal mrtvou vodou na práh a nesloužil černou mši. Zkoušel to nejprve soudně a cestou práva. Když to nešlo, tu vymyslel si prostředky, jimiž nájemníkům život v domě znepríjemnil.

Dceruška hrála ve volných chvílích na klavír a syn foukal na saxofon. Byla to příšerná hudba. Ale to nebylo nic proti tomu, když paní domácí zpívala árie z oper a pan domácí tloukl rytmicky holí do podlahy. Služka byla pověřena, aby rachotila bandaskami na mléko. Domovník měl nařizeno nezdravit partaje a hulákat do chodby. Bylo veselo v domě a čas mile ubíhal. Čas od času se někdo soudil s domácím, který byl u soudu jako doma. Někdy nájemník se vzdal a vystěhoval se. Takové vítězství se oslavilo bouřlivým koncertem.

Před okresním soudcem radou dr. Mrázem stojí štíhlý pán jménem inženýr Kutina a má se hájit z nařčení, že pana Kuferle slovy urazil.

Pan Kutina praví: „Nejsem vinen, pane rado. Toho dne kolem desáté hodiny šel jsem domů a viděl jsem, jak pan domácí stojí na schodech a táže se své služebné: ‚Mařenko, už jsi bouchala?‘ – ‚Nebouchala,‘ ona nato, ‚já jsem musela na mandl pro prádlo.‘ – ‚Tak jdi a bouchej,‘ vece pan domácí. – Po chvíli jsem slyšel hrozný rámus, jako by někdo bil holí do plechových hrnců. Rozumí se, že mne ta schválnost mrzela, a řekl jsem si, že to tak nenechám. Když jsem pak za chvíli uviděl služebnou, vytkl jsem jí její jednání mírnými slovy, ale ona odpověděla: ‚Co je jim po tom, já jsem na to zjednaná, co se mně poručí, to udělám.‘ Jak tak s ní mluvím, přijde pan Kuferle a co prý je. Já: ‚S vámi nemám co mluvit a je to od vás nesolidní jednání.‘ Víc jsem mu neřekl.“

„Vy jste mu prý hrozil pěstí a řekl: ‚Pacholku, s tebou si to srovnám!‘ Je to pravda?“ tázal se soudce. |

„Vyloučeno, pane rado. Nikdy takových slov nepoužívám.“

Byla vyslechnuta řada svědků, vesměs nájemníků domu, ale ti všichni vydali svědectví proti panu domácímu. Ani Mařenka nedovedla říci něco určitého. Soud neuvěřil žalobě a obžalovaného zprostil. Pan domácí se odvolal.

České slovo 19. 8. 1931

Obrázek z dnešního manželství

(Krajský trestní soud v Praze)

Přišla paní v modrém, taková silná, rozložitá, širokého rozšafného obličejce. Položila kabelku z pestrých pruhů na lavici a naslouchala obžalobě. Spisy říkají, že jí už táhne čtyřicítka, že je manželka stavitelova a že má dvě děti. Žalobní spis pak praví, že svému manželovi násilím, zejména vraždou vyhrožovala, kterážto pohružka byla taková, že mohla, hledíc na okolnosti, v tom, komu bylo vyhrožováno, vzbudit důvodné obávání. Kromě toho ji žaloba viní, že se svým mužem špatně nakládala, že ho škrtila a v obličejce poškrábala.

„Tak co, paní,“ ptá se předseda vrchní rada Hellriegel, „co tomu říkáte? Je to tak, jak říká obžaloba?“

„Vůbec ne,“ odpovídá paní v modrém. „Ani jsem mu nevyhrožovala, ani jsem ho neškrtila. Kdepak já bych se opovážila. On sám ví dobře, proč to bylo.“

„Jak dlouho jste vdaná?“

„Já? Sedmnáct let. Ne – přesně šestnáct a půl roku. V květnu to bude sedmnáct, co jsme měli veselku.“

„Šestnáct a půl let... A to se po celou tu dobu hašteříte a perete?“

„Kdepak! Různice mezi námi jsou teprve poslední léta.“

„Kolik máte dětí?“

„Dvě. Chlapec je jedenáctiletý a holčička má pět.“

„A to se musíte svářit, když máte děti? Jaký to příklad jim dáváte?“

„Já bych se nehádala. Já se snesu s každým. Když se vrátil v sedmnáctém roce z války, to byl docela jiný člověk. Já jsem ho vypiplala, aby vypadal k světu. On z té války přišel docela nemožný. Byla jsem mu dobrá, dokud nepoznal tu... milostpaní. Zalíbila se mu a já jsem mu nic.“

„Jak to bylo mezi vámi šestého června?“

„To bylo tak. Že prý pojede na výlet. Jed' si. Že vezme Alenku s sebou. Vrátil se až k ránu a já: ‚Kde máš Alenku?‘ – ‚To musíš ty vědět,‘ on nato. Pak jsem se dověděla, že dítě nechal na

ulici. Překázela mu, protože jel na výlet s tou... milostpaní. Když šla sestra do kostela, našla dítě plačící na ulici a vzala je k sobě na noc. To je jen taková ukáзка, jaký je můj muž. Je toho víc. Já bych mohla vypravovat romány, ale nechce se mi. Nemá to cenu. On ví, proč na mě udělal trestní oznámení. Chtěl by se mne zbavit, aby se mohl oženit s tou... milostpaní. A aby mne připravil o majetek.“

Předstupuje svědek. Shrbený, krk dopředu natažený, jakoby v zádech zlomený. Člověk se diví, že po sedmnácti letech manželství chce se oženit s tou... milostpaní. Ale to už je taková doba. Vyměňovat opotřebované manželky je velká móda.

Předseda, starý soudce, jenž dovede nahlížet do lidských srdcí, mu otcovsky domlouvá, aby se vzdal svědectví. „Já vím, že mezi vámi je toho mnoho, ale nechte už to být, a když to nejde jinak, snažte se s manželkou vyrovnat jinak. Nemůžete chtít, aby byla zavřená. To si po sedmnácti letech manželství nezasloužila. Pomněte, že je to matka vašich dětí.“

„Tak já jí to teda odpouštím,“ zahuhlal shrbený muž.

Nato vynesl předseda zprošťující rozsudek. Žalobu hájil státní zástupce dr. Urban.

České slovo 21. 8. 1931

Slaměná vdova

(Přestupkový soud v Praze)

„... před několika lidmi mne nazval slaměnou vdovou, čímž uvedl mne v posměch a opovržení, pročež žádám uctivě za jeho potrestání.“

Okresní soudce pan rada dr. Šonka přečetl žalobu a pak se tázal žalobkyně: „Čím vás vlastně urazil? Já nevidím ve výrazu slaměná vdova žádné urážky.“

Žalobkyně, rozložitá paní s dolíčkovaným obličejem, odpověděla: „Šak on dobře ví. On mne chtěl trefit do srdce. Ó, ten je mazanej.“

„Víte, komu se říká slaměná vdova? Když je muž dejme tomu na letním bytě a žena zůstane sama. A naopak.“

„To je právě to! Můj choť totiž není na letním bytě, a přece jenom já jsem sama. V tom je ten háček.“

„A kde je váš muž?“

„Můj choť totiž je nepřítomen... jak bych se tak vyjádřila... on totiž dlí již delší čas mimo dům...“

„Je na obchodních cestách?“

„Ano, ano... taky by se dalo říct, že je na obchodních cestách, ačkoli...“

„Co na mne mrkáte, paní?“

„Bože, pane rado, já myslila, že pan rada pochopí, já bych nerada tadyhle před lidma... Jsou jistý privátní tajemství a můj choť má takovou záležitost, která by měla zůstat v tajnosti...“

„Svěřte mi, paní, to tajemství, abych mohl tento případ posoudit.“

Rozložitá paní se naklonila přes soudcovský pult a zašeptala: „Můj choť je... aby se tak řeklo... do jistý míry zavřenej... On není zavřenej krz nějaký zločiny, to on je zas moc velkéj pedant... ale on byl povolanej k soudu krz obchodní věci a oni si ho tam nechali, ale jenom tak, aby nešel domů s prázdnou... Toť se ví, že se po domě hned povídá, že jako měl přijít do kriminálu, což je drzá lež, a já jsem řekla, že každýho budu soudně stíhat, kdo by se opovážil vyslovovat o tom nějaký důminky. Proto jsem taky krz tu slaměnou vdovu žalovala, neb já chci zůstat před veřejností čistá a nemůžu nechat na sobě takovou špínu...“

Soudce vysvětlil té rozložitě paní, že nejhorší je v tomto případě žalovat. Čím víc žaluje, tím víc se lidé zajímají o obchodní věci pana chotě a jeho soukromá tajemství. Rozložitá paní dala si říci a vzala žalobu zpět.

České slovo 25. 8. 1931

Profesor v holičské oficíně

(Přestupkový soud v Praze)

Starý a vousatý profesor jedné střední školy v Praze otevřel dveře do holičského závodu a hned pocítil, že upadl do zajetí. U vchodu se ho zmocnil učedník a svlékl ho ze svrchníku. Tovaryš s láskyplným násilím ho vtlačil do křesla, sladce švehole: „Račte, vašnosti!“

Profesor se díval na svou polekanou tvář v zrcadle a s tesknými obavami čekal, co se bude dít.

„Co já jsem tu jenom chtěl?“ rozvažoval. „Když jsem stál přede dveřmi, tak jsem to věděl. Nyní však si za nebeské království nemohu vzpomenout, co zde pohledávám.“

Zatím pomocník ošmidlal břitvu, přistoupil k zákazníkovi a zašvitořil: „Holit, vašnosti?“

„Holit, holit!“ zajásal profesor a pomyslel si: „Jak to jenom ten mladý muž uhodl?“

Pomocník obratně holil profesorskou tvář a přitom pronášel myšlenky, jako že se dny krátí, že se musí brzy svítit a že lidi nemají peníze. Pak řekl: „Račte“ a postříkal profesora kolínskou vodou a ubrouskem ovíval jeho tvář. Načež se otázal: „Ostříháme vašnostu?“

Profesor se lekl. – Ostříhat? Proč ostříhat? Ale snad to patří k věci. Holič to musí lépe vědět. Jeť odborník v této disciplíně. – I odpověděl: „Ostříháme.“

Načež pomocník hbitě zavířil vzduchem, zabalil profesora do prostěradla, že mu vyčnívala pouze učená, ustaraná hlava, a jal se elegantně kroužiti nůžkami a pak přiložil na krk mašinku.

„Hlavičku umejem, vašnosti?“ zasípěl sladkým hlasem.

„Co je to?“ uvažoval profesor. „Proč umyjem hlavičku? Neměl jsem vstupovat do této místnosti, nejsa znalý zdejších zvyků. Co mu odpovím?“

A nahlas řekl: „Umyjem.“

Pomocník ruče otevřel skříň a vytáhl několik různě zbarvených lahví.

„Co si vašnosta bude přát: Hair-petrol, březovou vodu, vežetal... Račte poroučet!“

V nitru profesorově se vzrněla malomyslnost. Hairpetrol, březová voda, vežetal... Nikdy o takových věcech neslychal. Celý život se zabýval srovnávacím jazykozpytem a najednou – hair-petrol...

„Hair-petrol,“ zašeptal.

„Prosím,“ uklonil se hbitý pomocník.

Nalil profesorovi na hlavu jakousi tekutinu a počal mu vášnivě vychlopat hlavu. Profesor sténal a trpěl, nevěda zač.

„Libo vlásky nakulmovat, vašnosti?“ ptal se potom.

Profesorovi se zatmělo před očima. Byl zdeptán. Zašeptal zoufale: „Vlásky nakulmovat.“

Pomocník rozžehl kahan a dal nahřátí kulmu. Profesor se počal netrpělivě vrtět. Má jít do přednášky a tadyhle: Vlásky nakulmovat! Kdyby aspoň věděl, co to je. Kdyby ho chtěl holič už propustit, byl by mu vděčen. Ale ten ho tak hned nepustí. Bůhví co s ním ještě zamýšlí. Ale ať se opováží! Trpělivost má své meze. Ustoupil mu v mnohém a nyní je na holičovi, aby mu vyšel vstříc. Nejlépe by bylo mírnými slovy mu rozmluviti jeho počínání. Někteří lidé jsou však nepolepšitelní. Najednou strhl ze sebe ubrousek a mrštil jím na kahan. Ubrousek chytil. Profesor vyskočil a chtěl ho zhasnout. Přitom se popálil.

Touto příhodou se zabýval okresní soudce dr. Goll. Holič byl žalován pro přestupek opomenutí povinné péče. Líčení bylo odročeno, neboť soudce se rozhodl slyšeti znalce z oboru holičského o tom, zdali holič zachovával všechny předpisy řemesla.

České slovo 3. 9. 1931

Dvě ženy a jeden muž

(Krajský trestní soud v Praze)

Kočí Jaroslav Novák je už třiapadesát let stár a dosud se na něho nic špatného nevědělo. Před několika léty se přistěhoval se ženou a dvěma dětmi do obce a žil tam tiše a nenápadně. Nic se však neutají.

V červenci tohoto roku přišla do vsi starší žena. Byla bosa a vedla za ruce dvě děti, chlapce a děvče. Ohlížela se pátravě a bylo vidět, že někoho hledá. Najednou uzřela jednu paní, šla k ní a ptala se: „Prosím vás, kde bydlí tady pan Novák?“

„Který? Jsou tu dva.“

„Kočí,“ vece žena. „Jmenuje se Jaroslav.“

„Podívejme se. Ta náhoda! Já jsem Nováková. Jaroslav Novák je můj muž. Co mu chcete?“

Cizí žena neodpověděla a vyvalila užaslé oči.

„Co je vám?“ tázala se paní Nováková. „Co chcete od muže?“

Cizí žena se probrala z úžasu, změřila nedůvěřivě paní Novákovou a pravila: „Já jsem... já jsem totiž Nováková...“

„To jste jako z přízně?“ pátrala paní Nováková. Podívala se posupně na chudobně oděnou ženu a ty dvě děti a myslila si, že přichází jim chudá příbuzná na krk. Řekla: „Jo, holenku, ono je to dneska těžké. My nemáme na rozdávání. Taky mám dvě děti a to víte...“

„Já od vás nic nechci,“ řekla cizí paní, „já chci jenom svého muže. A tadyhle (ukázala na děti) těmhle dětem tátu.“

„Blázen!“ pomyslila si soucitně paní Nováková. Nahlas řekla: „Jó, to musíte ho hledat jinde. Bůhví kde je jeho konec.“

Vtom však uzřela svého muže, který nesl putýnku vody. „Nováku!“ zavolala na něho, „pojď sem. Tadyhle ta paní s tebou chtěla mluvit.“

Novák se flegmaticky přištrachal, podíval se na příchozí ženu a dýmka mu vypadla z úst. Stál s otevřenými ústy, ničeho nechápaje.

„Nováku,“ řekla cizí paní, „tadyhle ti vedu děti. Jseš jejich táta. Starej se o ně.“

„Nováku!“ vzkřikla srdcelomně paní Nováková. „Co tohle má znamenat?“

Novák mlčel a díval se k zemi.

„Nováku!“ křičely obě ženy najednou, „Nováku, která je tvoje žena?“

„Obě dvě,“ řekl Novák temně.

Obě paní Novákové běžely na četnictví. Četníci Nováka sebrali a odvedli k soudu. Včera odpovídal se před senátem vrchního rady Kryštůfka, obžalován ze zločinu dvojženství. Hájil se chabě. Říkal, že první Nováková chtěla od něho pryč, že si podal žádost o rozvod, ale pak ta věc nějak usnula. Neměl čas se dále o to starat.

Byl odsouzen do těžkého žaláře v trvání tří měsíců.

Když ho vedl dozorce do vazby, tu jedna paní Nováková mu strkala v šátku zabalenou buchtu. Druhá mu dávala nějaké peníze, aby si přilepšil. Naříkaly obě dvě: „Táto, táto, cos nám to provedl?“

Novák mávl rukou a zamumlal: „Co je to platný, holky, neměl jsem z toho pojem a teď to máme všechno popletený...“

České slovo 9. 9. 1931

Muž, žena, milenec

(Porota v Praze)

Dvaatřicetiletý akvizitér pojišťovny Josef Javůrek, pán štíhlé postavy s bílými kamašemi, je žalován pro zločin těžkého ublížení na těle, přestupek proti bezpečnosti života a pak pro lehké ublížení na těle. Dopustil se činu, u mužského poněkud neobvyklého: ze žárlivosti vchrstl své ženě do obličeje kyselinu sírovou. Stalo se to 31. března v Dlážděné ulici, když šla paní Arnoštka Javůrková z kanceláře a čekala na svého milence, se kterým žije, když se byla rozešla se svým mužem. Zranění je velmi těžké. Oko asi nebude zachováno, neboť víčka srostla, a obličej triadvacítileté je žíravinou zohaven. Nebezpečnou tekutinou byli při této příležitosti postříkáni tři chodci, ale naštěstí se jim tak dalece nic nestalo. Pachatel prchl, aby nebyl lynčován, a půlhodiny nato se sám udal policii.

Ukázalo se, že pan Javůrek je člověk výmluvný a libuje si v řeči vybrané, plné lahodných a učených výrazů: „Slavný soude, budiž mi dovoleno vypravovati román svého života, neb jsem svoji manželku takříkajíc z dlažby sebral, abych ji vedl k novému životu a slunci štěstí. Ona byla vychována v klášteře, bylo jí sedmnáct a půl roku, tady se musí seznat celé pozadí věci, oni ji vyhodili z místa a na ulici mne prosila, abych se jí ujal, aniž bych ji takřka znal, oblékl jsem ji jako princeznu, v klášteře nic neužila, půlroku jsem s ní chodil, nechtěl jsem od

ni ani políbení, systematicky jsem se snažil přetvořit ji, aby byla schopna manželského soužití, vodil jsem ji do společnosti, kde se pohybovali vesměs akademicky vzdělaní lidé, každý den jsme chodili ve tři hodiny domů, což bylo pro mne velmi únavné, neb po celý den jsem byl duševně napjat.

Jakého vděku jsem se dočkal za svoji dobrotu, kterou si ona vykládala jako slabost? Velmi bídné odměny, neb ona za mými zády udržovala poměr s jedním pánem. Její mozek byl velmi mizerné kvality a poučení, jehož se jí ode mě dostalo, nepadalo na půdu úrodnou. Nejhorší tvář ukázala, když se jí narodilo dítě, plod naší obapolné lásky, ona se o dítě nestarala, je mi velmi líto, slavný soude, mohl bych posloužiti fotografiemi, které vydávají špatné svědectví o její mravní kvalitě, neb která slušná žena se dá fotografovati s cigaretou v ústech? Já ještě byl takový dobrák, že když jsem se o jejím poměru dověděl, že jsem jí řekl, chce-li se vdát za jiného, dobrá, já nechci stát v cestě jejímu štěstí, naopak, chci ji podporovat, abych ji udržel na dráze pokroku. Ale ona se mi vysmála, a tak došlo ke katastrofě. Odstěhovala se ode mne, žila se svým vyvoleným, pročez jsem na ni podal velice slušnou žalobu o rozvod. Není pravdou, jak tvrdí žaloba, že jsem se k činu svému připravoval, já jsem sběratel přírodnin, mám velkou sbírku motýlů, samé unikáty, jaké nemá ani naše Národní muzeum, které přece slyne v celém vzdělaném světě, ovládám sedm jazyků, jsa člověk světa. Potřeboval jsem nějaké mikroskopikum, to jest kyselinu, za příčinou zahubení plísně, která se dala do mých sbírek.

Onoho kritického dne jsem ji spatřil v Dlážděné ulici, ona sem tam přecházela, zřejmě čekajíc na svého milence. Udělala na mne gesto pohrdání, což mne vzrušilo, neb duše lidská je jako jezerní hladina, někdy se rozvlní a pak se zase uklidní. Taková tedy je ona, pro kterou jsem se kdysi obětoval, sáhl jsem do kapsy, což dělá každý, když chce někomu něco hodit na hlavu, zamihlo se mi před očima a já jsem to udělal. Pak jsem se šel udat, neb to nemá smysl nechat se honit policií...“

Ona pak říká: „Nechtěla jsem si ho vzít, on jednou na mne přišel s nožem, abych si ho vzala, zpočátku se nám vedlo dobře, pak nás vyhodili z bytu, měli jsme samé dluhy, ale moje vina to nebyla. O dítě jsem se musela starat sama, proto jsem šla zase do místa, dítěti ani košilku nekoupil, jenom postýlku mu koupil, na splátky, a ty splátky dodneška musím platit sama. Já toho pána, se kterým nyní žiju, jsem znala dříve než jeho, nevěrná jsem mu nebyla, naopak on říkal, že půjde ode mne pryč a že si vezme jednu bohatou vdovu. Náhradu od něho nechci, jenom se ho strašně bojím jako čert kříže...“

Porota odpověděla k otázce viny všemi hlasy kladně a senát vrchního rady dr. Kaislera odsoudil Javůrka ke dvěma rokům těžkého žaláře. Žaloval státní zástupce dr. Česák, obžalovaného hájil dr. Růžička.

České slovo 3. 10. 1931

Mládenec podle nejnovější módy

(Krajský trestní soud v Praze)

Přišel před senát vrchního rady Marišky bez kabátu, oděn v koketní modrou košili; kožený pásek přidržuje pepitové kalhoty, má bíle kombinované botky a ovšem také řídké, nazrzlé licousy. Patří tudíž k takovým jinochům, jichž je dnes plný svět a kteří se pohybují na motocyklu, zalidňují lesy a stráně, majíce ovšem vždycky vyvolenou bytost po boku.

Tomuhle pánovi je dvaadvacet let a vyvolené bytosti je dneska šestnáct. Ta šestnáctiletá je taková červeňoučká, baculatá, ještě dítě; ale má už své zkušenosti.

On se jmenuje Antonín a ona Antonie. To by šlo pěkně dohromady. Antonín se seznámil v květnu s Antonií na plovárně. Šestnáctiletá ovšem poznala na první pohled, že bez toho pána nemůže žít. Maminka jí bránila, aby s tím pánem chodila; maminky jsou tak strašně nemoderní. Tak Antonie utekla s tím pánem z domova, jak se přece sluší a patří. Předtím ale vzala doma deset tisíc z vkladní knížky a mimoto mamince vzala dvanáct set a vydala se s vyvoleným do světa. Žili spolu v nějakém městě, vyvolený a milovaná bytost žili pouze své lásce. Přišli do Falknova a tam jim peníze došly, a tak zůstali v hotelu dlužní. Vyvoleného sbalila policie a milovaná bytost se žalem roznemohla a šla do nemocnice. Srdéčko jí hlodalo strašné hoře, neboť vyvolený si namluvil jinou a chtěl chodit s oběma. Chtěla se s ním rozejít a zapomenout na velikou lásku. Ale ten pán poslal jí do nemocnice dopis, ve kterém psal, že ji zastřelí, nebude-li s ním mluvit. Ona dostala z toho strach, protože ten pán měl revolver, ona sama mu revolver koupila, neboť jaká by to byla moderní láska bez revolveru?

Když byl ten pán ve vyšetřovací vazbě pro to nebezpečné vyhrožování a pro podezření z podílnictví na krádeži, poslala mu dívka dopis na hedvábném papíru, zabaleny v cigaretě, ve kterém mu mimo jiné vzkazovala asi deset milionů hubiček, aby se nehněval a ji popřípadě nezastřelil.

Ukázalo se, že ten pán jménem Antonín Šach byl již několikrát trestán pro drobné krádeže. Zapíral, co se zapřít dalo, ale soud ho uznal vinným a odsoudil ho pro zločin vydírání, přestupek podvodu a přestupek proti zbrojnímu patentu do těžkého žaláře v trvání sedmi měsíců. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Koblih.

České slovo 8. 10. 1931

Jeho smysl pro domácnost

(Krajský trestní soud v Praze)

„Já, slavný soude, mám smysl pro domácnost jako málokdo,“ pravil pan Adamíra.

Tento aforismus pronesl, když vyslechl žalobní spis, jenž o něm vypravuje tento příběh:

Pětatřicetiletý zámečník pan Karel Adamíra přišel desátého září asi ve čtyři hodiny ráno domů. Měl hlavu obtíženou a vrávoral pod tíží materiálního nadšení. Pro povzbuzení nesl si domů ještě láhev kořalky.

První, co učinil, když předstoupil před svůj rodinný krb, bylo, že strhl záclony, pak kopl do kamen, načež praštil lampou do kouta. Přišlo mu na mysl, že musí všechno rozbít a zničit. Při této činnosti přišla mu pod ruku manželka. Svoji choť počal týrati takovým způsobem, že když šla potom k lékaři, nebyla si vůbec podobná.

„No, vy jste nějaký roztomilý manžel,“ mínil pan vrchní rada dr. Hloušek.

„Roztomilý zrovna nejsem,“ pravil obžalovaný „ale mám smysl pro domácnost. Každý máme své chyby.“

„Vy jste prý také zmlátil svou tchýni, paní Hrdličkovou. Je to pravda?“

„Já se na nic nepamatuju. Ale jestli měla taky k něčemu přijít, tak je to jenom proto, že se do všeho plete. Mohli jsme se ženou žít jako dva holoubci, nebýt tchýně. Mně je rodina nadevšecko a můj chlapec je moje jediné potěšení.“

„A proto jste to dítě pokousal ve tváři, že je vaše potěšení?“

„To snad ani není možné. Já byl tak opilý, že nyní můžou na mne svádět, co chtějí.“

Byl žalován pro zločin veřejného násilí a přestupky lehkého ublížení na těle, ale protože vyšlo najevo, že byl opilý, jak zákon káže, dostal pouze pro přestupek opilství jeden měsíc tuhého vězení, a to nepodmíněně, neboť byl už několikrát trestán pro různé delikty. Žalobu hájil dr. Stibral.

České slovo 21. 10. 1931

Nebyla sláva ani smutek, a přece rozbil hospodu

(Krajský trestní soud v Praze)

Ten mladík má takové unylé a měkké jméno. Jmenuje se Josef Kaše a toto jméno velmi málo se hodí k jeho zaměstnání. Neboť onen jinoch je řeznický pomocník, růžový v tváři a zavalitý jako býček. Také jeho činy, pro které sedí před senátem vrchního rady Nedvěda, nehodí se k ostýchavému zevnějšku mladého pána, jehož tvář je potažena stýdlavým úsměvem.

„Pročpak jste to udělal, co? Byl svátek?“

„Ne, prosím. Jenom obyčejná neděle.“

„A co: Měl jste nějaký smutek, nebo byla nějaká sláva? Snad jste se trápil pro děvče... proč jste, nešťastný človíčku, tu hospodu rozbil?“

„Žádná sláva nebyla a taky smutek jsem neměl,“ zamumlal jinoch, „a proč jsem to udělal, to nemůžu sloužit. Nepamatuju se. Pil jsem, až jsem toho měl dost.“

Zato hostinská popisuje skutky bujného mladíka velmi obšírně. Ten hoch byl nejdřív ve dvou hospodách, než navštívil její podnik, hostinec U Našince. Co vypil u konkurence, neví. Četníci to zjišťovali a napočítali asi patnáct piv. Hostinská ví, že do lokálu vstoupil rozjařený mladík, poručil si dvě piva, a když je dostal, šel a začal zalévat pelargonie za oknem. Hostinské se to nelíbilo, ale co naplat, musela jít dát děti spát, neboť byla jejich chvíle.

Když se navrátila, byl lokál prázdný. Mladistvý řezník vyházel z hospody všechny hosty. Stál v celém lokále sám a pak počal programaticky rozbíjet hostinský mobilář. Nejprve rozbil všechny sklenice na nálevním stolku. Pak převrátil všechny stoly. Načež porazil kamna, jako kdyby porážel vola.

Po desáté hodině přitáhl valný houf lidu před starostovo stavení. Starosta byl už v posteli a slyší, kterak lidé volají, že U Našince řadí nějaký povstalec. Starosta, slyše o povstání a rebulaci, kvapně se oblékl, opásal se místním strážníkem co ozbrojenou mocí a vydal se na cestu, aby zakročil mocí úřední.

Co viděl, popisuje staříčkový starosta takto: „Nejprve jsem nahlédl škvírou, co se děje. On stojí v místnosti a rozhání se. Z ničehož nic se rozběhl a hlavou vrazil do dveří. Hlavou taky rozbil všecka okna. Byl z toho celý zkrvavělý. Tak já dovnitř a nejdřív na něho po dobrém...“

„Kolik je vám let?“ ptá se soudce.

„Ba, už přes sedmdesát.“

„To jste se nebál? Všichni lidi před ním utekli a vy, starý člověk, jste měl samojediný kuráž –“

„Oni, aby se tak řeklo, neměli ani tak strach, že by dostali nějakou ránu, jako o to, aby si nezamazali nedělní šaty. On byl celý od krve, když tak hlavou rozbíjel tabulky.“

„A co bylo potom?“

„No, chtěli jsme mu se strážníkem dát svěřací kazajku. Nevypadal ani tak opilý, ale jako šílenec. Tak on mně padl kolem krku a řval: ‚Já trpím za Husa, Kozinu a Stříbrného a vy všichni jste holota.‘ Já ho konejším, ale on: ‚Co vy víte, starosto? Já jsem bojovník od Zborova!‘“

„Od Zborova?“ podivuje se slavný soud. „To mu tenkrát... počkejme, muselo být deset let. To byl trochu mladý bojovník.“

Strážník pak vypravuje, jak mu navlékali svěřací kazajku a jak ho pokopal a jeho úřední kabát potupil.

Druhý den se to mládenci rozleželo. Došel si k hostinské a nabídl jí, že jí tu škodu nahradí, že jí na to bude splácet pět korun týdně. Ale už bylo pozdě. Udělali na něho trestní oznámení pro zločin veřejného násilí a pro přestupek urážky úřední osoby.

Svědci vypovídali tak, že soud musel nabýt přesvědčení, že si ten mladík počínal ve střídavém pomnutí smyslu, a proto jej po skončeném přelíčení osvobodil. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Urban.

České slovo 23. 10. 1931

O stratosféře a jiných výtržnostech

(Krajský trestní soud v Praze)

V Libni je jedna pivnice a tam seděl jeden pozamentýr, třiapadesátiletý, zachovalý a ženatý katolík, nějaký pan Bedřich Douda, a měl moc řeči.

Bylo už hodně po půlnoci, v hospodě bylo hostů málo a hostinskému se chtělo spát. Panu Doudovi se zase nechtělo domů k manželce, měl už v sobě několik piv, mysl povznešenou a k vzdělanosti náchylnou.

Vykládal hostům o letu do stratosféry, a jak se na to dívá on, pozamentýr Douda. Řekl, že podle jeho mínění jsou takové podniky, jako pustit se balonem do výše několika tisíc metrů, podniky, k nimž uvědomělý občan musí cítit nedůvěru.

„Tam nahoře,“ mínil, „kromě kriminální zimy není ničeho. Říkají, že prej jsou tam nějaký jedovatý paprsky, velmi zhoubný pro zdraví, zvláště když je člověk háklivej. Ale já se ptám: Proč tam lezou? Proč neseď doma na fleku?“

„Pánové,“ řekl hostinský unaveně, „policejní hodina. Prosil bych platit. Zavírá se.“

„Ty mlč, filištine,“ osopil se na něho přednášející, „a poslouvej rozumnou řeč. Ať se něco přiučíš, ty kandrdásku. Chci vám říci, pánové, že stratosféra je sprostá vymyšlenost a lumpárna a líčka na nás, poplatníky. Hostinskej, dej mi ještě jednu.“

Hostinský odmítl nalít. Pan Douda ztropil povyk. Hostinský došel pro stráž, která vzdělaného pozamentýra měla k odchodu. Pan Douda pohrdlivě odstrčil od sebe strážníka, který mu kladl otcovsky ruku na rameno, a pravil: „Jdi ode mě, lazare. Myslíš si, že jsem opilej. Sám jsi ožrala, a to takovej, že až budeš ležet na Olšanech, tak ještě čtrnáct dní budou z tebe červi ožralí, neb tvé tělo je alkoholem prolezlé.“ Načež kopl strážníka do břicha.

Senát vrchního rady dr. Masáka odsoudil vzdělaného pozamentýra pro zločin veřejného násilí a urážku strážce do těžkého žaláře v trvání tří měsíců. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Stibral.

České slovo 24. 10. 1931

No, hodná zrovna není

(Přestupkový soud v Praze)

Je to historie o tom, kterak stařec Justýn Šaršoun skrze svou nevymáchanou hubu přišel na stará kolena do maléru. A počíná se takto: Na břehu řeky Vltavy, opředené tolika pověstmi a bájemi, stála skromná chatka, totiž ani tak chatka jako bouda, kde sedávala jedna starší paní a výletníkům prodávala, cokoli si každý přál. Například cucavé bonbony, kokosky, ovoce tu- i cizozemské, suché scvrklé buřty a limonádu červenou i žlutou.

Stařec Šaršoun se jednou takhle zastaví před boudou a počne dělat skandál na celou Vltavu a okolí.

„Bábo pištělácká,“ řval, „bábo zubatá, hlavatá, hambatá, žádnýho chlapa nenecháš s pokojem!“

Z boudy vyšla jedna starší, rozložitá a červená paní a ptala se, jak má té řeči rozumět. A udělala si k tomu, že jako je to strašně divné a nehezké, když starý chlap takhle skotačí a uličníkuje. Co má pak dělat školní mládež?

Načež ten starý muž velkým hlasem kázal o zpuštění, kterého se účastní i starší, rozložitá a červené dámy, lákající do svých tenat ženaté muže.

Byl z toho soud. Paní Pištěláková žaluje pro urážku na cti. Pan Šaršoun odmítá smír a praví, že to dokáže. Dobrá, dokaž!

První svědek je fousatý a nosatý pán. Má to být jeden z ženáčů, kterého paní Pištěláková lákala do svých tenat.

Vousatý svědek, napomenut, vypovídá: „Ano, lákala, na to můžu přísahat. Přijdu do hospody, koho tam nevidím jako Pištělákovou. Uvidí mne, zdvihne sklenici a křičí na celej logál:

„Putrlíku, pojď se se mnou napít!“ Mně to bylo hanba, že ženská sedí hned po ránu u piva a k člověku se hlásí. Ale na mne takový tenata neplatěj, a proto jsem odmít.“

Druhý svědek, pan Vosáhlo, praví: „No, hodná zrovna není.“

Soudce žádá, aby vysvětlil tuto větu. A svědek vysvětluje: „Někdy chodívám do hospody k Smálfeldom. Jednou tak nějak přijdu a čistě jen tak jsem si sed a poručil panáka. Rozhlédl jsem se a vidím, jak paní Pištěláková v koutě s nějakajma pánama mastí karty. Uviděla mne, ani tak nejsem zrovna s ní známej, a křičí: ‚Vosáhlo, vem to chvíli za mě. Snad mi přineseš štěstí. Tadyhle ti raubíři mne berou.‘ Vypil jsem panáka a šel po svejch. Přemejšlel jsem o těch poměrech, že dneska ženský mažou karty, ačkoli je to mužská práce, bylo mně to divný a horšil jsem se. Fuj! To je dneska svět...“

Soudce praví, že to je všechno hezké, ale jestli paní Pištěláková někdy svědkovi dělala nějaký neslušný návrh, z něhož by se dalo soudit, že láká ženaté muže.

Svědek to odmítl: „Já už na takový věci nemám myšlení, to v mejch letech přestává. A myslím si, že paní Pištěláková nemá na ty věci pojem. Vona jenom vyvádět, dělat kolem sebe popularitu a bengál, na to ji užije. To se mi teda vůbec nelíbí.“

Třetí ženatý svědek, nějaký pan Fabián, nemůže také říci o žalobkyni nic příznivého. Jednou ji natrefil, jak kouří fajfku. To ho hluboce ranilo, neboť to je výsada chlapů.

„A ona ještě,“ dodává chmurně svědek, „povídá, že jí došel tabák, ať jí dám nacpat. Odmítl jsem tu politiku a řekl jsem jí, že je náramně honěná, čemuž se ona smála. Já jsem si pomyslel svý a ubíral jsem se pryč. Že by ale usilovala o lásku a zatoužila po ženatejch mužskejch, to jsem nepozoroval. To by tak ještě scházelo. Já mám svý dost, ó jejej! To račte znát, pane rado...“

Panu Šaršounovi se tedy důkaz pravdy nezdařil a okresní soudce pan rada Šonka uznal ho po skončeném přelíčení vinným a odsoudil ho do vězení v trvání osmačtyřiceti hodin. Ještěže mu to dal podmíněčně.

České slovo 1. 11. 1931

Žádost o malou sousedskou službu

(Krajský trestní soud v Praze)

Hostinský v jednom lázeňském městě potkal před dvěma roky na podzim jednoho souseda.

Vzal ho důvěrně pod paží a vedl ho stranou, že by měl, rozumějme, nějakou záležitost. Ale – pst, věc je, takříkajíc ošidná.

Soused: „Tak co by to mělo bejt?“

„Víte, pane,“ počal hostinský po mnohých rozpacích, „já tento... mám lázně.“

Soused přisvědčil, že jako je mu to známo.

„Letos byla moc špatná sezóna. Letních hostů bylo málo, kabiny byly prázdné. Jak bych vám to řekl, pane Troubelíku... nechtěl byste si něco přivydělat?“

„Copak vo to,“ odvětil pan Troubelík upřímně.

„Tak heleďte se, podívejte se... Mám teda jako ty kabiny. Ono je to pojištěný. Potřeboval bych od vás malou sousedskou službu.“

Pan Troubelík chtěl vědět, jaká by to měla být ta malá sousedská služba.

„Víte, jak povídám, kabiny jsou pojištěný... Nechtěl byste je mně zapálit?“

Pan Troubelík se zděsil. To že nejde, protože je to věc, takříkajíc, zločinná.

„Kdepak,“ mávl hostinský rukou, „zločinnost v tom žádná by nebyla, když se to všechno šikovně, víme... Já už jsem to, všecko připravil. V jedné kabině je lavor s petrolínem, v jiné je svíčka a láhev s benzinem, všecko jaksepatří, jen vzít sirku a škrť! To je štráchů!“

Pan Troubelík pravil, že si to hostinský představuje náramně jednoduše, ale ve skutečnosti kouká z toho kriminál náramný. Ať mu dá hostinský pokoj. S tím odešel.

Po nějakém čase opět hostinský potkal pana Troubelíka a hned na něho, co je s tím podpálením? Věc spěchá, peníze nejsou.

„Když budete chytřej,“ povídá, „tak můžete za tu věc dostat tisíčku a za každou tisíc, kterou mně pojišťovna vyplatí, deset procent provize. Tak co, plácnem si? Ještě nikdy jste neměl peníze tak lehce vydělaný. Nebud'te, človíčku, sám proti sobě.“

Pan Troubelík nechtěl nic slyšet. Hostinský se rozhněval: „Á, takovej teda vy jste? To mám za to, že jsme vaši ženu měli ve službě a ona nám kradla máslo a nosila je pod zástěrou domů... Řeknu vám, co jste: Vy jste u mě nepoctivá, zločinná rodina, to vy jste. A když od vás jeden něco chce, tak se vykrucujete. Styďte se! To jste soused?“

Pan Troubelík se rozhněval a udělal na hostinského oznámení, že ho jako naváděl ke zhárství. Při líčení se však ukázalo, že ten hostinský to nemá, jak se říká, v hlavě v pořádku, svědecká výpověď byla náramně neurčitá, a proto senát vrchního rady Trosta obžalovaného zprostil obvinění. Žalobu zastupoval dr. Urban.

České slovo 3. 11. 1931

Pout' U Svatého Jana

(Krajský trestní soud v Praze)

Bylo to osmadvacátého června a v lese, který se nazývá U Svatého Jana, konala se pout'. Protože byl krásný slunný den, přišla veliká síla lidstva, všelijakých mužů, dětí i kmetů, civilistů i vojínů a také děvčat, libových, prorostlých i tučných, a všechno se radovalo ze života.

Také trhovkyně Anna se radovala, jednak z toho, že má růžové, ducaté tváře, a hlavně také, že jí obchod šel. U jejího stánku se zastavovali mládenci, každý zažertoval s růžovou trhovkyní a koupil perník nebo čokoládu, trdlovec, pražené mandle anebo také pomeranč. Dítky kupovaly štangličky, pendrekové tkaničky, mejdlíčko, které se skládá ze čtyř různobarevných částí. Nejvěrnější zákazník paní Anny byl vojín Ladislav, který uctíval děvčata zbožím všeho druhu a měnil svůj žold v perníková srdcata a sudžuk, čímž chechtavým a pitvořícím se děvčatům kazil žaludek.

Vojín Ladislav také nezapomínal na sebe a uctíval se pivem a jinými opojnými nápoji, takže náramná bujnost mu vstoupila do těla a on se zapomínal. Na pout' přišel také jeden pán, měl vousisko, panský byl oděný, lakýrky a bílou kravatu s pomněnkou v rohu, takový vážný, mělť před veselkou. Přivedl si také svou nevěstu, která měla na hlavě kokrhel s kytkou, a její ženich chtěl, aby užila života, a nechal si to něco stát.

Vojín Ladislav byl už tak v náladě, že nevěděl, co se smí a co se nesmí, a byl tak rozkurážený, že se k nevěstě toho pána s vousiskem měl nějak důvěrně a moc si dovoloval, plácaje tu nevěstu po zaoblených částech jejího těla. Toť se ví, že se to ženichovi nelíbilo a vytýkal vojínovi tu opovážlivost a rozvernost. Vojín však byl od rány a vida, že lidi se smějí, dal k lepšímu ještě všelijaká skotáctví, takže ženich se rozlítíl. „Pane, co si to dovolujete, to jste inteligent?“ tázal se a vzal nevěstu za ruku, že půjdou a že nezůstanou mezi nevzdělaným lidem. Vojín Ladislav viděl v tom urážku armády a tasil své bodlo. Vznikl náramný poplach, na pět set lidí se nahrnulo kolem soupeřů a čekali, co bude. Jeden občan přivolal policii. Přišel policejní inspektor a položil vojínovi ruku na rameno, že ho jako má následovat. Vojín se vyškubl a hrozivě proti inspektorovi zaútočil. Ten to jen tak nenechal a přivolal tři četníky na pomoc. Všichni čtyři měli s vojínem velkou práci, neb Ladislav je udatný a nechtěl armádu před civilisty zahanbit. Nicméně podlehl přesile, bujného mladíka naložili na nákladní auto a jelo se.

Všecko by šlo jaksepatří, kdyby se do toho případu nevložitla trhovkyně Anna. Ona nerada viděla, že jí četníci vojáčka berou, se kterým bylo tak veselo a který byl takový dobrý zákazník. Růžové líčko trhovkyně Anny zbrunátnělo a ona se shýbla a počala házet po četnících kameny a křičela na ně: „Vy holomci, špinavci, lumpové!“ A davu, který se shromáždil, vyčítala, že nechají takového mladého, hezkého vojína odvázet četníky. Co učinili četníci? Zarazili auto a vzali s sebou také paní Annu, protože si nevážila vrchnostenských osob. A tak se růžová trhovkyně Anna octla ve velkém maléru.

Včera seděla před senátem vrchního rady Mrázka, obžalována pro zločin veřejného násilí, pro přečin shluknutí a přestupek urážky úřední osoby. Povídala, že to není pravda, co praví o ní žalobní spis, že stála u svého stánku, do ničeho se nemíchala, jenom se koukala. Soud jí neuvěřil, uznal ji vinnou ve všech směrech žaloby a odsoudil ji do těžkého žaláře v trvání čtyř měsíců. Ještěže jí to dal podmíněně na tři roky. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Neureiter.

České slovo 4. 11. 1931

Čemu se říká láska

(Krajský trestní soud v Praze)

K soudu přišel štíhlý jinoch ve světlém koverkotu; na prsou má hedvábný šáteček, v měkkých bílých ručkách drží bílé rukavičky. Lakové polobotky, hedvábnou punčochu s vyšitým vzorkem. Modré oči, višňové rty a tvářinku napudrovanou. Když se ho samosoudce vrchní rada Formánek ptal, jakého je zaměstnání, připravil malé překvapení. Sklonil se ke svým růžovým nehtům a zašvitořil: „Truhlářský pomocník.“

Žalovali ho pro zločin krádeže, zpronevěru a zlomyslné poškození cizího majetku.

Jinoch mrská jednu rukavičku o druhou, vrtí se v kyčlích a šveholí hláskem maminčina mazánka. Má vilu v Černošicích, pravi se světáckou lhostejností. Vila má cenu sto tisíc a je na ní osmdesát tisíc dluhů. Namluvil si jednu rozvedenou paní a žili spolu. Ta paní měla nějaké věno a ostatně maminka posílala na živobytí.

„A co jste dělali celý den?“ pátrá zvědavě soudce.

„Tak... jezdili jsme na motorce, někdy jsme zašli do hostince... a hledal jsem si místo. Ona kouřila celý den cigarety...“

„Kromě kouření cigaret a ježdění na motorce jste nedělali nic? Z čeho jste byli živi?“

„Máti posílala... a tak...“

„Hm... tak máti posílala. Jste žalován, že jste své družce odcizil čtyři tisíce korun. Je to pravda?“

„Vyloučeno, pane rado. Měli jsme peníze společné. Do kredence jsme dávali oba peníze a odtud vybírali. Nepočítali jsme.“

„Nepočítali jste. Dobrá. A jednou vás poslala, abyste zaplatil dluh. Peníze jste utratil.“

„Vyloučeno, pane rado. Zajisté že bych byl dluh zaplatil, ale ten pán nebyl doma. Tak jsem jel s motorkou na výlet. Ona mne stála víc peněz než já ji. Udělala na mne oznámení ze msty, protože jsem se oženil s jinou.“

„Kdy jste se oženil?“

„Takhle ve středu to bylo... v pondělí řekla, že si bude hledat místo. Já byl s tím svolný. Tak jsem se oženil.“

„A nač jste se oženil, když nemáte žádné zaměstnání?“

„Totiž... Jak mám zůstat sám? Máti si přála, abych se oženil. Že je to něco jiného než žít jen tak...“

„Prý jste jí rozbil zrcadlo a nádobí.“

„To bych připustil. Toaletní zrcadlo jsem překlopil. Nějaké nádobí taky rozbil. Co bych to neřekl?“

„Proč jste to udělal?“

„Z lítosti. Či spíše řečeno z nervózy. Když jsem viděl, jaká je... Mám lítostivou povahu a máti říká, že se nesmím rozčilovat.“

Ona říká: „To je hrozné, jak mne pronásleduje, já jsem teď u soudu víc než doma, před trestním senátem jsem byla; pro urážku na cti mne žaloval, všecko mně roztrhal a rozbil, měla jsem památeční pendlovky, vyhodil je z okna, zkazil mně život, já se budu muset zastřelit, neboť nevidím východiska z tohoto hrozného stavu.“

Naplnila jednací síň velkým křikem. Je o mnoho starší než ten jinoch, taková mohutná, rozložitá s křiklavým hlasem.

Soudce ji utiňuje gestem: „Jste taková jako on. O nic rozumnější. Jak jste s ním mohla žít, když jste viděla, že nemá žádné zaměstnání? Žili jste oba do vzduchu a teď podáváte jeden na druhého trestní oznámení. Jojo... A tomu se říká láska nebo co. Jezdit na motorce, do hostince chodit, dejte pokoj...“

Soudce vynáší rozsudek; jímž se mládeneček zprošťuje obžaloby ze zločinu krádeže a zpronevěry a odsuzuje se pro zlomyslné poškození cizího majetku do tuhého vězení v trvání pěti dnů. Trest se proměňuje v pokutu pěti set korun a je nepodmíněný.

Jinoch lhostejně vyslechl rozsudek, navlékl si rukavičky a odchází s unaveným výrazem elegantního světáka. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Čáslavský.

České slovo 8. 11. 1931

Nevěsta ve velkém i v malém

(Krajský trestní soud v Praze)

Paní Anně Hinzové táhne už k padesátce. Je však ještě pořád svěží a zachovalá. Když se usměje, vycení běloskvoucí chrup. Ona se směje často a ráda, inu, jako nevěstinka. Také se rozhodla vystupovat jako nevěsta a to ji přivedlo před senát vrchního rady Masáka. Paní Hinzová je už asi třicet let vdaná. Má muže, který byl v rakouské vojně hejtmanem, a teď není ničím. Patří k rozsáhlé řadě oněch vyšinitých existencí, jak je nám válka zachovala. Manželka ho musí živit, protože muž se ničemu nenaučil; hulákat na vojáky není žádná práce a nic jiného pan Hinz neumí.

Zato panička se vyzná. Aby přišla nějak k penězům, dala si do novin inzerát, ve kterém stálo, že zachovalá statkářka (vdova) hledá muže, který by měl zájem o hospodářství. Hledá se hodný muž, který by nějakým majetkem vládl. Přihlásila se jedna paní, která psala, že má synáčka, jehož by ráda viděla ženatého. Hoch je hodný, ale trošičku lehkomyšlný. Maminka je na něho slabá a myslí si, že by energická manželka s ním spíše pořídila. Tak dobrá. Paní Hinzová té mamince dopsala, aby přijela do Prahy, a dala si s ní schůzku v Obecním domě.

Přijela maličká a scvrklá stařenka, ale ještě náramně živá a repetivá. Přivezla i synáčka, kterého paní Hinzové představila. Synáček byl takový neslaný nemastný. Mohlo mu být třicet, ale také čtyřicet. Neurčitý, unylý blondýn s řídkými licousy, pěstěnými nehty a bílými kamašemi. Nic nemluvil, díval se do stropu a nudil se. Maminka se však se svou budoucí snachou náramně spřátelila. Povídala, že to nic nedělá, když je nevěsta starší, alespoň má rozum. Vykládala, že synovi dá patřičnou výbavu, bez krejcaru také nebude, jenom prosila, aby nevěsta dala na syna pozor, zejména aby se nenastudil, nechodil do špatné společnosti, aby nepil, když je uhřát, a nejedl příliš horké. Při této řeči napomínala syna, aby si kávou nepobryndal kabátek a nenadělal drobečky.

Paní Hinzová říkala, že beze všeho, to se rozumí, jenom naznačila, že má velké investice do hospodářství, statek je veliký, ona je na to sama, letos se musí postavit nové stáje, což bude stát velké peníze. Že by tedy byla ráda, kdyby dostala na věno nějakou zálohu, například takhle třicet tisíc Kč. Maminka vzdychla, povídala, tolik že nemůže dát, že by dala jenom osmnáct tisíc, to že ale prozatím, je už stará a do hrobu si to nevezme. Vdova se tedy spokojila, vzala peníze a poroučela se. Víc ji maminka neviděla a synáček zůstal na ocet. Paní

Hinzová se poohlédla po jiném ženichovi, ten už byl starší pán a vdově nechal deset tisíc Kč, a když si ho vdova pak nechtěla vzít, udělal na ni trestní oznámení.

Při líčení ani moc nezapírala, jenom se pro sebe usmívala a voněla nějak světácky a elegantně. Nezajímala se o soudní líčení, ale nahlížela do kapesního zrcátka a horlivě se pudrovala. Inu, ta dnešní padesátiletá mládež! Tohle přece za našich časů nebyvalo... Soud uznal ji vinnou zločinem podvodu a odsoudil ji k těžkému žaláři v trvání sedmi měsíců. Protože už byla několikrát trestána pro svoje falešné vdávání, byl trest vysloven nepodmíněně. Žalobu hájil státní zástupce dr. Neureiter.

České slovo 10. 11. 1931

Pán, jeho přítel a slečna

(Krajský trestní soud v Praze)

Pán se nazýval Zikmund a také tak vypadal. Měl pleš maskovanou prameny černých vlasů, kterým dal narůst na skráních. Pak měl pod nosem černý kartáček a jeho tváře, když byly čerstvě vyholené, modraly se jako makový koláč.

Přítel naopak: Měl na hlavě ježka světlých vlasů, knír měl podlouhlý, vláčný a zpíval tenor. Jmenoval se totiž Alois.

Slečna pak byla mladá, dvaadvacetiletá, měla kuchařský kurz, poněkud byla tělnatá a ráda by se vdávala: ostatně její jméno bylo Božena. Poznamenáváme, že Zikmund byl ženat a čítá čtyřiačtyřicet jar.

Bylo to na jaře roku devěťadvacátého, kůra stromů se leskla, pupence se nalévaly, kočičky se zabělaly a novou mízou nalil se i Zikmund. Uviděl Boženu. Šla lesní pěšinou a trylkovala si. Pravil Zikmund k svému příteli Aloisovi: „Ta je!“ A ten Alois přisvědčil: „Ba,“ neboť byl věrný přítel a se vším byl svolný. Tak ten Zikmund vyslal ke slečně Aloise co rychlého posla s dotazem, zdali by se Zikmundem nechtěla mít známost. Slečna se zapitvořila a zardívajíc se řekla, že to nevede, nezačíná si s pány, sedí doma, na biografy nedrží, oddává se ruční práci a ráda si zazpívá. Někdy také si vezme poučnou knížku, ale kniha jí mnohdy klesne do klína a ona se zadívá do neznáma. A tak tedy Zikmund se k slečně přitočil, bavil ji slušně vybranými šprýmy, jsa obchodním cestujícím, ona ho pleskla do tváře a řekla, že je čtverák. Zikmund

řekl, že je svobodný, a jestli by s ním slečna nechtěla jít na všeživnostenský a středostavovský ples, že je tam veselo a zapomene se na trudy. Slečna souhlasila, a tak se rozešli slíbivše si, že si budou psát.

Přišla tuhá zima roku třicátého a mnoho ptactva pomrzlo. V okresním městě nastal všeživnostenský ples a mnoho vynikajících místních obyvatel dodalo tomu plesu lesku. Přišla i Božena, měla šaty plizírované a samý volán. Moc jí to slušelo, každý to uznával. Zikmund na ni čekal, maskovaná pleš mu voněla brilantinou a tančili spolu mnohé tance, kolové i moderní. Bavili se dobře, ale slušně, slečna řekla, že bydlí v místním hotelu a že je tam zima. Zikmund řekl, že to nejde, že by se mohla nastudit, dneska musí být člověk na sebe opatrný, ať jde k němu, že je u něho teplo. Slečna přislíbila, když jí řekl, že má svobodného stavu dost, a myslila si: Aspoň poznám rodinu svého nastávajícího, matinku, eventuelní sestry a tak dále. Když se ale k němu dostavila, neměl u sebe žádné matinky, nebylo to lůno rodinného krbu, ale samotný pán na pokoji, chtěla utéci, co si to o ní myslí, on ji chytil za ruku a projevil žádosti. Slečna: Ale kdepak, to prý nejde, na nestydaté věci není dělaná, co si myslí, že si dovoluje, ona není tak moderní. Zikmund: Tady nejde o žádnou modernost, nýbrž o splynutí duší, čemuž nemusí odpírat, protože si ji v krátkém čase vezme. Slečna tedy byla svolná, přišla o nevinnost a pak ještě několikrát.

Přišel březen a slečna navštívila Zikmunda v Praze a pošeptala mu sladké tajemství. Zikmund se lekl, povídá: Safra, safra, a že se to tak nemůže nechat, protože je ženatý a manželka by dělala dílo. Slečna zabědovala, že je falešník a že ji přivedl do neštěstí. Zikmund pak jí poslal po Aloisovi nějakou vodičku a dvě stě korun, že ať dělá, co umí, ale on s tím nechce nic mít. Slečna vůbec nic nedělala a podala na Zikmunda trestní oznámení pro navádění ke zločinu a svedení pod slibem manželství.

Včera seděl Zikmund před senátem vrchního rady Hlouška a po jeho boku věrný přítel Alois, žalovaný pro spoluvinu. Alois se vysekal z obvinění pro svádění ke zločinu, a pomohl tak i svému příteli ze šlamastyky. Byl po skončeném přelíčení uznán vinným pouze přestupkem svedení pod slibem manželství a odsouzen do tuhého vězení v trvání jednoho měsíce. Protože pak je jinak zachovalý, byl mu povolen podmíněný odklad trestu. Žalobu zastupoval dr. Spinar.

České slovo 11. 11. 1931

Múza ve službách urážky na cti

(Kmetický soud v Praze)

Jest jedno městečko v krásném a romantickém Posázaví. Toto městečko je bratrovražedným bojem rozděleno vedví. Jedna část straní divadelnímu spolku J. K. Tyl a druhá bojuje pro slávu Jednoty divadelních ochotníků. Truchlivý je pohled na onu osadu, stíženou odvěkou nemocí slovanskou, to jest nesvorností. Vůdcem jedné strany je jeden pan odborový učitel. Druhá strana, Jednota divadelních ochotníků, shromáždila se pod prapor jednoho rady v penzi.

Jednota divadelních ochotníků hrála Pana učitele od pana spisovatele Haise Týneckého. Místní referent, to jest pan odborový učitel, pochválil tento dramatický skvost písemnictví našeho, jakož i zdařilé provedení. Jen v závěru své stati dotkl se nesvornosti, která v městě panuje, a naznačil, že kořen této choroby je ten jistý pan rada v penzi. Pan rada a dramatický umělec se vzrušil a odpověděl všem svým kritikům, zejména onomu panu učitelovi, vzletnou básní, kterou nazval

Poslání

Vás, ctné a věhlasné též pány referenty

B. S. – J. S. – Ra. – Sa. – J. R. – K. T. R.

et tutti quanti!

Vás všecky nyní prosím snažně:

Ven z přítmi a rychle vylezte!

Škrabošky shod'te kvapně.

Karneval král, to tedy vězte,

dávno pestrý rozehnal již roj.

Vzhůru tedy v otevřený se mnou boj!

Cožpak pánům stydno přiznat jména,

z nichž jednomu však zejména?

Zbaběle když vytrváte ve svém místě skrytém,

já všímat si vás, skety, více nebudu,

šíp otrávený odrazím já čistým štítem

a vítězství své dobré věci přec jen dobudu!

Tak básnil pan rada za Jednotu divadelních ochotníků. Když to četl jeho odpůrce, pan učitel a divadelní referent, tu pocítil, že ho na skrář políbila Múza ze spolku J. K. Tyl. Umným pérem jako Edmond Rostand složil v odpověď báseň, která je dlouhá jako Lovosice, a proto ji celou nemůžeme citovat, ačkoliv bychom čtenářům přáli, aby se napili z pramenu čisté poezie.

Zasláno

(Za zaslána redakce neodpovídá)

Tož Vy jste vyzval s pyšným gestem bijce,
jenž v zbroji rytířské již dav nepřátel složil,
však zatím nadávky a jed senilní zloby jste v kostrbatý,
bezmocný verš složil.

Vy chcete boj? – Leč Vaše verše nutí
mne k pohrdě, ne ve zbraň, jež se vztýčí.
Se slabým v boj se dát, se stářím zbraň svou zkřížit,
to mně se, pane, obyčejně příčí.

Mám úctu k stáří, když je moudré, vážné,
pro stáří dětinské mám shovívavý pohled,
pro stáří zlobné s hysterickým pláčem
však myslím věru netřeba mít ohled,
pro vztek Váš planý a nervózní skřeky,
pro ránu pěstí, hrozby místo půtky
mám odpor jen a pohrdavý výsměch
a ošklivost zas pro ty Vaše „důtky“.

Vám meč už dávno z chabé ruky vypad...

Co zbylo Vám? Jen odpovězte – nuže:

Psí karabáč a bezmocná jím hrozba –
zbraň pro slabocha nedůstojná muže...

A tak dále. A ke konci snímá bojovník s elegantním gestem škrabošku a dává poznat svůj obličej. Netřeskly zkřížené rapíry. Nikdo z protivníků nepadl v souboji. Nežijeme v dobách, kdy pro čest za svitu pochodní si protivníci probodávali břicha. Pan rada pohnal Múzu pana učitele před kmetský soud vrchního rady Mikuly, aby se odpovídal pro přečin urážky na cti, spáchané tiskem. Slavný soud se pokusil rozvaděné básníky smířit, ale marně. Bylo líčení na

neurčito odloženo. Práví se, že příští líčení se budou konat ve verších. Žalobu zastupuje dr. Kopecký a žalovanou stranu dr. Kunte.

České slovo 15. 11. 1931

Paní, větším věnem vládnoucí

(Krajský trestní soud v Praze)

František Blum byl starší mládenec s vysokým čelem a řídkými vlasy. Po tatíčkovi zdědil parní pilu a mnoho dluhů, neboť tatíček miloval víno, ženy a zpěv, a to stálo moc peněz. Pan Blum chtěl zaplatit dluhy a hledal peníze. Dal si do novin inzerát, že hledá dívku nebo vdovu, která by větším věnem vládla a měla zálibu v parní pile. Přihlásila se jedna dáma, která se jmenovala Vlasta Peštová, byla příjemného zevnějšku a povídala, že je bez své viny rozvedená. Mimo jiné vypravovala, že by se nepotřebovala již vdávat, protože má výnosnou výrobu látkových náhrdelníků, které exportuje do celého světa. Ale je jí smutno samotné, její rozsáhlý dům je prázdný a není nikoho, kdo by ji vítal, kdo by ji pohladil, a svět jí připadá pustý bez milujícího člověka.

Panu Blumovi se paní dobře líbila i chodil s ní do biografu a do restaurací, hladil jí ruku a říkal jí „královno mých snů“. Ona ho také hladila po řídkých vlasech a ujišťovala ho, že bude u ní jako schovaný, že si ho bude hledět jako drahé masti a pozná, co je to život po boku milované družky. Jenomže má věc ještě nějaký háček, není totiž ještě zcela rozloučená, ale musí to každou chvíli přijít, její bývalý muž je prý major a velký kruťas. Má velké starosti s obchodem, soud také stojí mnoho peněz, pak musí platit stavitelovi za opravu domu, kde má jeden na to brát? Kdyby tak František byl tak laskav a vypomohl, může být bez starosti, u ní ještě nikdo o krejcar nepřišel. Pan Blum byl zamilován, a když viděl ten velký dům, který mu ta paní ukazovala, byl zamilován šíleně, protože si myslil, že je tu velký majetek, že se dluhy poplatí a bude dobře. Tak když měl nějaké peníze hotové, hned je paní Vlastě půjčil a těšil se, že tento dluh s hojnými úroky dostane nazpátek. Paní Vlasta chodila si k Františkovi pořád pro peníze, až to dělalo přes osmdesát tisíc. Ještě letos v létě si vypůjčila od něho osm tisíc korun, že si v Praze chce založit hlavní reprezentaci svého závodu; František dal důvěřivě ještě tu částku a od té doby paní Vlastu neuzřel.

Když to dlouho trvalo, sebral se a jel do krajského města, kde měla paní Vlasta veliký dům. Vyhledal ten dům a ptal se domovníka po paní Vlastě. Domovník, uslyšev to jméno, zachmuřil se a pravil: „Pane, máte-li u té paní nějaké peníze, tak se s nimi rozlučte. Sem přichází každou chvíli věřitel a chce přijít ke svému. Ještě jsem nikoho neviděl, kdo by dostal od té paní nazpět peníze.“ Pan Blum se velmi divil, když slyšel tu řeč, a ptal se, jak je to možné, když přece ta paní má takový velký dům... Domovník se vztekle zachechtal a pravil, že to je dobré, to že se povedlo, domácí prý ji chce vyhodit i s tím jejím galánem a ona tady říká, že ten dům je její. To řekl a rázně si odplivl na znamení, že audience je skončena. Pan Blum chvíli postál před domem, v hlavě měl divné myšlenky a pak se rozhodl, vstoupil do domu, šel nahoru a rázně zaklepal na dveře bytu paní Vlasty. Otevřel mu nějaký zamračený mladík bez límečku a v pletené vestě.

Uslyšev, co si přeje pan Blum, obrátil se a houkl do pokoje: „Vlasto, nějaký člověk chce s tebou mluvit. Prej se jmenuje Bluma a má bejt s tebou známej.“ Načež se ozvalo z pokoje: „Vyhoď ho, ať neotravuje.“ Mladík řekl panu Blumovi, ať táhne, a strčil do něho. Pan Blum se rozhněval a udělal na paní Vlastu trestní oznámení pro podvod.

Včera u soudu se ukázalo, že ta paní byla už několikrát v Řepích pro všelijaké švindly a podvody. Senát vrchního rady Masáka uznal ji po skončeném přelíčení vinnou ve smyslu žaloby a odsoudil ji do těžkého žaláře v trvání osmnácti měsíců. Přijala trest a dozorce si ji hned na místě odvedl. František nemá teď ani nevěstu, ani peníze, ale zato má větší rozum a to také za něco stojí.

České slovo 17. 11. 1931

Tatříčka a Marie

(Krajský trestní soud v Praze)

Dva páni v kožených kabátcích a s placatými čepicemi seděli v hospodě a náramně dobře se bavili. Popíjeli různé opojné nápoje, a čím více pili, tím více se jeden nad druhého vynášeli.

„Já,“ povídá ten tlustý, „já mám takové děvče – no! K pohledání. Je celá jaksepatří. Nechybí jí ani todleň. Největší páni, radové a inšpektoři se za ní točej. Ale vona kdepak! Ta má svýho Ferdinanda a vo jinýho nedbá.“

„To je toho,“ dí jeho druh pohrdavě, ostatně se jmenoval Eduard, „to já zase se svým vozem udělám sto třicet kilometrů do největšího kopce.“

„Sto třicet do kopce! To neuděláš, Eduarde. A moje Marie je mi věrná do hrobu.“

„Aťsi!“ rozohnil se Eduard. „Aťsi je věrná. Na to je nejlepší nakašlat. A já se svou tatříčkou sto padesát kilometrů udělám. Tatříčka je lepší než Marie. Je to taky jenom ženská, ale ty vejkony! Sto padesát kilometrů za hodinu do největšího kopce!“

„Eduarde, pamatuj se!“ napomínal ho Ferdinand. „Kdybys řek tak patnáct – no. Ale sto padesát! Rouháš se. Že se nebojíš Boha, Eduarde!“

„Člověče,“ zvolal Eduard, „když já řeknu slovo, tak to platí. Řekl jsem sto padesát? Tak ti něco řeknu. Já udělám sto osmdesát, že jseš to ty. Vsad' se!“

„Beze všeho. Tady jsou lehce peníze k vydělání. Já se sázím vo tisíc korun.“

„Tisíc korun je málo,“ dí Eduard starostlivě, „řekněme raději dva tisíce. Platí?“

„Platí,“ řekl Ferdinand a natáhl dlaň.

Tuto řeč poslouchal jeden hubený člověk jménem Jaroslav Kudla. Přistoupil k stolu těch pánů, řekl: „Kudla – těší mě, že jsem tak smělej. Páni se sázejí, ale peníze nevidím. Sázka se má položit na stůl. Pak to má cenu.“

„Ten pán má pravdu,“ řekl Eduard. Sáhl do šrajtofle a položil peníze na stůl.

Pan Kudla objal svými zraky dvě modré bankovky, pak bleskurychle sáhl na stůl. Bankovky zmizely. Hubený pán zamumlal: „To bysme jako měli. Poroučím se.“

Jeho šosy se mihly vzduchem. Hubený pán zmizel. Eduard a Ferdinand pohlíželi chvíli strnule na dveře, kde ten pán zmizel. Pak se vzpamatovali a začali křičet: „Zrada! Chyťte ho!“

Přiběhl hostinský a povídá: „Páni, v mém logále se nesmí rvát. Tady je samá inteligence.“

Eduard a Ferdinand mu vysvětlili, že právě jeden inteligent jim utekl se dvěma tisícovkama. Hostinský zavelel poplach a celá hospoda se jala pronásledovat hubence. Ale hubenec nikde. Teprve za týden ho chytila policie. Měl v kapse jenom pár drobných.

Ukázalo se, že ten pan Kudla je mnohokrát trestaný zloděj, který měl na svědomí ještě jiné krádeže. Senát vrchního rady dr. Masáka odsoudil ho po skončeném přelíčení k těžkému žaláři v trvání šesti měsíců.

České slovo 12. 12. 1931

Studující zpěvu

(Krajský trestní soud v Praze)

Asi tak pětáctyřicetiletý muž, v zrzavém raglánu a s lesklou pleší stojí před senátem vrchního rady Nedvěda a vykládá zvolna a obšírně. Na otázku soudu udává, že je studující.

„Studující?“ diví se slavný soud.

„Ano, studující,“ přitakává muž pevně.

„Čeho jste studující?“ táže se pan předseda. „Zdá se mi, že jste na studování trochu starý...“

„Nikdy není člověk tak stár, aby se nemohl něčemu učit,“ praví ten pán vážně. „Já jsem takto vyučený drogista, ale zanechal jsem toho pro zdravotní stav. Měl jsem vždycky náklonnost k umění. Tak tedy беру hodiny a cvičím se na operního pěvce.“

„Operního pěvce?“ diví se opět slavný soud.

Muž v zrzavém raglánu horlivě přitakává. „Ano, co je na tom zvláštního?“ – Proč by nemohl muž v zrzavém raglánu stát se operním pěvcem?

„Moji známí mne ujišťují, že mám zlato v hrdle,“ praví pyšně, „jsem vyslovený hrdinný tenor. Mohu o tom slavný soud přesvědčit!“

A na důkaz toho náhle zaklokotal: „Túlalálalá – trálalá...“

Do jednacích síní vnikl dozorce se zděšenou tváří, co se to děje. Soud napomenul toho pána, aby nepěl, ale raději mluvil. Cítí se být vinným? Jak to bylo s dívkou Kristýnou?

„To je všechno vymyšlenost,“ ujišťuje ten pán. „Ona ta slečna mne dobrovolně podporovala na studiích. Já bych jí byl všechno nahradil, až bych získal jméno co umělec. Zažádal jsem si k divadlu a oni mne vzali do vazby. Tak jsem nemohl ten dluh splatit.“

Sliboval jí muž v zrzavém raglánu manželství?

„Ani tak dalece... aby se tak řeklo...“ praví ten pán rozpačitě, „já totiž... ona naléhala na stav manželský, já tedy, aby bylo po jejím, staral jsem se o byt za příčinou manželského soužití, jenomže s těmi byty dneska, jak račte vědět... sháněl jsem to, jak se dalo, moc peněz jsem přitom utratil...“

Jak jí mohl muž v zrzavém raglánu slibovat manželství, když je ženat a má dva dospívající syny?

„Taky jsem si to myslel,“ odvětil obžalovaný, „je mi známo, že dvě ženy nelze pojmout za manželky, to by byla jaksi zločinná věc. Ale z delikátnosti jsem nemohl jí to říci, protože ona příliš po manželství toužila. Nechtělo se mi ranit její srdce. Myslel jsem, že ona se to polehoučku doví, popláče si, že jaksi přišla o ideály, já pak se proslavím svým zpěvem a všecinko nahradím.“

Dobře. Ale jak to bylo s dívkou Jindřiškou?

„Ta může nejméně mluvit,“ zamračil se obžalovaný. „Slíbí člověku šestnáct tisíc a dá sotva pět. Přitom byla mlsná a já musel za ni všechno platit. A nejvíc na manželství hartusila. Copak Kristýnka, to bylo zlato proti ní. – Přinesla dvacet tisíc, nic neříkala a jenom si dala kafe s munzemlí. S tou bylo jiné pojednání. Být tak o deset let mladší a svobodný, hned bych si ji vzal. Ale ona neměla štěstí, to bylo to celé. Co je to platné, to už je osud člověka.“

Po skončeném přelíčení byl obžalovaný Václav Sedmera uznán vinným zločinem podvodu a odsouzen do těžkého žaláře v trvání osmi měsíců. Tázali se ho, zda trest přijímá. Zamyslel se a pak pravil: „Osm je sice moc, ale já to vezmu pro dobrou vůli. Jenom bych prosil odklad.“

K čemu odklad?

„Kvůli zpěvu. Teď se učím obtížnou árii.“

Řekli mu, že si může zpívat v kriminále, a dozorce si ho odvedl.

České slovo 6. 2. 1932

To už tak bývá

(Krajský trestní soud v Praze)

Panu Duchnovi se nějak doneslo, že jeho manželka měla mít něco, jak se říká... Zkrátka a dobře, že dělala nedovolené věci s dobrým známým pana Duchny. Nejprve to bylo tomu pánovi divné. Přece žije s manželkou už taková léta a kromě toho paní Duchnová je přece už dávno z formy. Ale svět je dnes už takový, že ani na starodávné manželky není patřičného spolehnutí.

Proto se pan Duchna sebral a šel k svému příteli, aby tu věc vyzkoumal.

„Emanueli,“ praví, „je to pravda?“

Emanuel se všelijak kroutí, má mnoho řečí a nechce dohromady o ničem vědět.

„Heleď se, nebuď blázen, Emanueli,“ domlouvá mu otecky pan Duchna, „já jenom kvůli pořádku. Hlavu ti neutrhnu, jsem člověk rozvážlivý. Vím, jak to chodí. Vším jsou vinny ženy, to je statisticky dokázáno.“

Emanuel tedy, když viděl, že pan Duchna jde na něho polehoučku, a ne s bandurskou, řekl, že tedy ano, že už je to takové, že je poblíže Prahy takový les a v tom lese že s paní Duchnovou přebýval a vůbec. Tak už to bývá.

„Tak jsem tam, kde jsem chtěl být,“ děl pan Duchna s uspokojením. Už dávno se mu manželství nelíbilo. I podal na svou ženu žalobu o rozvod.

Emanuel před civilním soudem všecko svatosvatě odsvědčil, a tak manželství bylo rozvedeno z viny paní Duchnové.

Ale ach! Emanuel byl také ženat a jeho paní byla trochu ostrá. Jak se o té záležitosti dověděla, počala dělat náramné dílo. Emanuel zkusil, že se to nedá vypovědět. Tak když už si nevěděl žádné rady, řekl manželce, že to tak nebylo, že nic s paní Duchnovou neměl a že před soudem tak svědčil, aby kamarádovi vypomohl. Avšak manželka se nedala a poslala Emanuela k advokátovi paní Duchnové a tam musel opakovat, že s tou paní nic neměl.

A ten advokát podal na Emanuela trestní oznámení pro křivé svědectví. Teď byl ubohý Emanuel v pěkné rejži. Na jedné straně přísná manželka, na druhé straně kriminál. Vyberte si, pánové.

Tu si Emanuel řekl, že by byl blázen, aby na stará kolena šel do vězení skrze ženskou, a před soudem řekl, že je to pravda s tím lesem nedaleko Prahy, co tam dělal nedovolené kousky s paní Duchnovou. Ale ta paní dělala rámus, že ji Emanuel i s jejím manželem chce zničit, že to všecko není pravda, že se manželovi ničím nezpronevěřila.

„Jsi falešník falešnej,“ řekla Emanuelovi před soudem, „teď já mám bejt špatná a dřív jsem byla u tebe tvoje pusinka, ovečka, růže a tak dále. Pak má slabá žena mužskému věřit.“

Předseda senátu pan vrchní rada dr. Toman se pozastavil nad tím, že paní Duchnová Emanuelovi tyká. Paní Duchnová se zarazila a řekla, že to už tak bývá. Prý byl jí Emanuel takto sympatický, ale aby mu něco povolila, to zas ne.

Soud však nabyl přesvědčení, že přece jenom mezi nimi něco bylo a že to svědectví Emanuelovo před soudem bylo pravdivé. Proto byl Emanuel osvobozen. Žalobu zastupoval dr. Čáslavský.

České slovo 18. 2. 1932

Pestré cesty po Čechách

(Krajský trestní soud v Praze)

Na cestě z Pardubic seznámila se slečna Stanislava s pánem v nejlepších letech. Pán byl hovorný, měl pevné názory a dovedl všecko dobře posuzovat. Stanislava si vždycky přála poznat muže pevných názorů. A proto přisvědčila, když se jí pán ptal, zda je čestné seznámení možné.

Stanislava byla v létech, kdy může mít žena už trochu rozumu a nevěřit hovorným pánům ve vlaku, a zvláště nesvěřovat jim své úspory. Avšak onen pán se jí představil jako štábní kapitán v záloze a bankovní úředník. Zkušenější pozorovatel by nehledal v onom pánovi bankovního úředníka, jeho krk byl krátký, obličej zarudlý a zápasnická ramena. Ze zarudlého a trudovitého obličej vyhlížela dvě lstivá očka jako pohyblivé myšky. Stanislavě se ten pán zdál být ideálem mužské krásy a výlupkem mužských ctností. Prohlásil pevně, že se s ní ožení, jenom co se stane ředitelem cukrovaru. Ale to místo má jisté, jen potřebuje pár tisíc, aby zařídil příští byt. Stanislava již žádných úspor neměla, a tak si vypůjčila. Dodneška splácí dluh.

Od té doby Stanislava toho pána neuzřela, ale zato ho hledala policie. On se totiž odstěhoval od své kvartýrské a odtud odnesl všechno, co nebylo přišroubováno a přibito. Vlastně, abychom byli přesní – odšrouboval i mosazné kohoutky od vodovodu. Byl pak viděn v Chebu, kde si vypůjčil od jednoho montéra motocykl. S tím strojem odjel do Rakovníka, kde motocykl rozmontoval, a částky po různých městech prodal. Hostinští v západních Čechách budou ještě dlouho vzpomínati na hosta, který nejenže nezaplatil řád, ale odnesl ještě z hostinců ložní prádlo.

Když byl ten pán syt venkovského života, navštívil opět Prahu, neboť v hlavním městě je více příležitostí pro činorodého člověka. Přistěhoval se do bytu jednoho učitele hudby. Byl tam asi dva dni a odnesl dvoje housle, jeden běhoun a nějaké skleničky a vázy z broušeného skla. Všecky ty věci zastavil a zástavní lístky prodal jednomu pánovi na Wilsonově nádraží. Aby získal ještě nějaké peníze, které mu chyběly, aby byl několik dní spokojeně živ, vzal si od jednoho nakladatele několik knih do komise a ty knihy prodal v prvním antikvariátě, který se mu naskytl.

Pak odjel do Plzně a tam poznal slečnu Helenu. Slečna Helena byla sirotek, neměla žádné ochrany, a tak se svěřila do ochrany toho staršího pána, který měl vybrané způsoby a vyznamenával se rozšafnou řečí. Nejvíce se jí líbilo, že ten pán je profesor na gymnáziu a že je vdovec s jedním dítětem. Ona milovala děti a těšila se, jak bude jeho šestiletého synka vychovávat. Jela s tím pánem do Brna a tam se zapsal její nastávající pod jménem Josef Kobliha s chotí. Druhého dne byl pan profesor pryč, ale slečna Helena pohřešila kabelku s několika stovkami, dva prstýnky a krátký kožíšek.

Načež toho pána chytila policie na Kladně, když způsobil v hospodě rámus pro špatnou obsluhu. Chtěl, rozlícen nad poměry, které zavládly v našem hostinství, odejít, aniž zaplatil. Ale číšník ho mrštně dostihl a držel ho za kabát tak dlouho, až přišel strážník, a ten se džentlmena ujal.

Senát vrchního rady dr. Hlouška spočítal mu všechny hříchy a odsoudil ho do těžkého žaláře v trvání dvou roků. Po odpykání trestu bude dán do donucovací pracovny, takže sympatického profesora, štábního kapitána a ředitele cukrovaru delší dobu nespátříme.

České slovo 19. 2. 1932

Jeho výchovná metoda

(Krajský trestní soud v Praze)

„Když šla moje žena k příbuzným do hor...“ počal pan Benda svou obhajobu.

„Žádám vás, abyste se držel věci,“ přerušil ho vrchní rada Kryštůfek.

„Prosím, já to přece musím vysvětlit. Jsem žalován ze skutku zločinného, a tak to musím sebrat pořádně.“

„Jste žalován, že jste svého desetiměsíčního synka ponořil několikrát do ledové vody a pak jste se s ním procházel několik hodin na mrazivém větru. Je to pravda?“

„To by tak dalece pravda bylo, prosím, jenomže to nebylo proto, abych se dítěte zbavil, jak tvrdí žaloba, nýbrž abych je zocelil proti úkladům života. Již staří Řekové, jak známo...“

„Počkejte. Je tu svědkyně, která slyšela, jak jste řekl: ‚Nad svým synem Antonínem jsem právě nyní vynesl ortel smrti.‘ Je to pravda?“

„Naopak. Račte říkat: Je tu svědkyně. Říkáte jí svědkyně, protože neznáte její podstaty. Já však vím, jaká je to svědkyně. Ona je totiž zatemnělá a neví nic o výsledcích nejnovějšího badání. Zejména v oboru výchovy dětí. Její děti mají každou chvíli průšnice nebo spalničky, kteréžto nemoci, jak je vědecky dokázáno, pocházejí z přílišného horka. Horkost je největší nepřítel člověka. Pročež staří národové...“

„Vy byste chtěl pořád tady konat vědecké přednášky. Ale vy sám jste doznal, že jste chtěl sprovdit ze světa nejdřív svého synka a potom sebe. Sousedé říkají, že jste dítě neměl rád a chtěl jste se ho zbavit.“

„Kdo toto tvrdí, je pomlouvač a člověk neodpovědný. Já své dítě miluji, ale moje láska není opičí, nýbrž cílevědomá. Již od mládí čítám spisy, zejména z oboru zdravotnického, a jsem natolik vzdělán, abych věděl, co lidskému organismu prospívá a co mu škodí. Největší lékařské kapacity přisuzují chladné vodě zázračnou moc. Mýdlo a voda zdraví dodá, praví přísloví. Moudrému napověz a hloupého trkni. Je čirý nesmysl tvrdit, že bych chtěl skončit sebevraždou. To si vymyslel pan strážmistr, a to ze msty, neboť jsem ho napomenul, aby se raději staral o vraždy, a ne o výchovu dítek. Strážmistr sám, prosím, dítek nemá a raději holduje alkoholu. A alkohol, jak známo, otupuje soudnost a takový strážmistr vidí všude zločiny.“

„Mlčte, nebo si přivodíte ještě další trestní stíhání. Není dovoleno urážet svědky.“

„Já nikoho neurážím, já usuzuji. Podívejte se na mne: Přišel jsem k soudu bez zimníku a jsem vesel, zatímco měšťáci v kožiších se zimou tetelí. Neuvědomělost nás přivádí do zkázy. Naším předkům byla studená voda přítelem, a jací to byli jonáci...“

Po skončeném přelíčení byl obžalovaný zproštěn žaloby pro zločin nedokonaného těžkého ublížení na těle a odsouzen pouze pro přestupek § 431 do vězení v trvání dvou dní podmíněně na rok. Žalobu zastupoval dr. Neureiter.

České slovo 20. 2. 1932

Rozumy pana Krpaty

(Krajský trestní soud v Praze)

„Mám jednu třídu gymnázia,“ mružel pan Krpata, „umím mnoho latinských slov. Co se týče vzdělání, můžu se postavit každému. A vy jste lůza nevzdělaná. Nevíte ani, jak se řekne latinsky člověk. Nevíte nic. Na zdraví.“ Pan Krpata pozdvihl sklenici a pozdravil pana zvěrolékaře.

„Jedině pan doktor tadydlenc je u mě inteligent. Mnoho škol prochodil – hrůza. Co knih přečetl. Hlavu má zacpanou. Všecko zná a všecko umí podat. Čistě a stručně. Radost ho poslouchat. A paničku má vzdělanou. V samým herbábí chodí, pysky si maluje, s takovou chamradí, jako jsme my, se nezhazuje. Ona jenom na vzdělance drží. Na zdraví! Pane hostinský, ještě jednu.“

„Máte dost, Krpato,“ řekl hostinský rezolutně, „jinde se nalokáte a v mém logále byste chtěl vykládat. Ba ne! Kde jste utrácel, tam si jděte povídat pohádky.“

„Já myslil, že jseš vzdělanější, hostinský,“ pravil pan Krpata, „a zatím jseš taky jenom takový hloupý hovado. Tobě by bylo milejší, kdybych mluvil o ženách z lidu, a ne o takové fajnové dámě, jako je paní doktorová. Ale já vím, že si tajně na ni myslíš. Kdepak! Ta už má jinýho štramáka. Toho pana doktora z hejtmanství. S ním chodí večer k řece, vede rozumný a zamilovaný řeči a líbá se s ním. A tadyhle doktor všecko ví, ale nic neříká. Má z toho pojem. Myslí si: Bav se, dokud jseš mladá, já už na tyhle výměny názorů nejsem. Já takhle něco dobrýho sníst a vypít. To je moje. Nemám pravdu, pane doktore?“

Zvěrolékař se urazil. „Pane hostinský,“ pravil mračně, „vy dovolíte, aby ve vašem podniku mne lecjaký pobuda urážel?“

„Ba, ba,“ řekl nato Krpata. „pan doktor je v takovém postavení, že se nemusí dát urážet. Dyby na to přišlo, může tomu doktorovi od hejtmanství všecky hnáty přelámat. Ale on tak neučiní, protože by mu to nebylo nic platný. On je tu ještě pan inženýr z fabriky. Ten má u paní doktorové dobrý oko. Paní doktorová se vodí jenom se vzdělanejma lidma. Hostinský má u ní utrum. Málo platný. Takovej hostinský se nepovznese a nepovznese, kdyby dělal já nevím co. Když to není inženýr, tak aspoň pan farmacent. Ten si smí dovolit, protože umí latinsky Paní doktorová těch muskejch moc nemá, ale když, tak musejí bejt vybraný. Žádná taková verbež, jako je tadydlenc hostinský.“

Hostinský vzal panu Krpatovi sklenici a podomek ho vyhodil ven. Pan zvěrolékař se ještě chvíli rozčiloval, ale pak se dal do karet s nájemcem dvora a jedním střížním a rukodílným izraelitou. Ale po chvíli se ozvala rána a vzápětí se sypalo sklo roztráštěného okna. Pan Krpata venku řval, že všecko povraždí a že se mu za to nic nestane, protože je z války blázen, že má jednu latinskou školu, že mu nechtěli nalít a že jeho švagr má zahradnictví. Nato rozbil druhé okno. Hostinský s podomkem vyběhli do tmavé noci a pustili se za Krpatou. Ten mrštně hodil po nich kamenem a nezasáhl je. Na útěku křičel: „Holoto! S váma si paní doktorová nikdy nezadá, vy u ní nemůžete nikdy nic získat. A já vám tu vaši živnost vypálím. Budete pamatovat na Krpatu!“

Před senátem vrchního rady Hlouška odpovídal pan Václav Krpata, šestačtyřicítiletý truhlářský pomocník, pro zločin veřejného násilí. Protože mu dosvědčili, že byl značně opilý, ačkoli ne tak, jak zákon káže, dopadl rozsudek dosti mírně. Dostal dva měsíce těžkého žaláře, ale nepodmíněně, protože byl už několikrát trestán. Žalobu hájil dr. Neureiter.

České slovo 23. 2. 1932

Nájemník, který zpívá

(Krajský trestní soud)

Domácí pán vystoupil osobně do čtvrtého patra. Zaklepal, nikdo se neozval, stiskl kliku a vešel. Nájemník Bulva ležel v posteli a zpíval si nějakou roztouženou romanci.

Domácí pán si rázně odkašlal. „Maucta,“ řekl, „tak co, platit nic?“

„Děvče z jihu, Dolores, má sladká...;“ pěl pan Bulva. Přerušil na chvíli zpěv, děl: „Maucta, posad'te se,“ a pak zase: „tvoje oči bezedná je tuň...“

„Nemám mnoho času nazbyt,“ objasnil domácí pán.

„A tvůj vlas,“ pokračoval nájemník ve zpěvu, „tvůj vlas, zda vyslyšíš mne, ó báji luzná... či ne, tak to není... tvůj vlas, hrome, jak je to s tím vlasem? Pane domácí, nevíte, jak je to dál? Teď jsem to věděl a ten moment jsem to zapomněl.“

„Není mi do zpívání,“ děl domácí pán chmurně, „nejdřív zaplat'te a pak si zpívejte. Já už se na to nebudu dívat. Copak si myslíte, že krađu?“

„To nevím,“ odvětil pan Bulva, „nepátrám po tom. Já jsem spíše pro zpěv. Kdybyste chtěl, já mám tady krásnou baladu. Vy byste mohl zpívat druhý hlas.“

Domácí pán zrudl. Řekl, že si zakazuje drzosti. Dává panu Bulvovi lhůtu do večera. Nezaplatí-li, pak ho nechá soudně vystěhovat. Proč pan Bulva leží v posteli, táže se domácí pán. Proč nejde vydělávat?

„Nemohu,“ odvětil pan Bulva, „zabývám se vynálezem.“

„Jakým vynálezem?“ chtěl vědět domácí pán.

„Vynálezem, abych tak řekl, epochálním. Vynález ten přivodí obrat v průmyslu domácích pánů. Nazývám jej automatický přirážeč. Domácí pán prostě zatáhne za kliku a tím automaticky přirazí na nájemníky. Všichni domácí páni mne budou velebit... aha, už vím, jak je to dál: Havraní tvůj vlas vidím v duši zas a zas a v uších mi stále zní ta píseň poslední, kdo užil lásku mlád, ten vzpomene si rád... Už to umím, jako když bičem mrská. Není to krásné, pane domácí?“

Pan domácí přirazil dveře.

Za nějaký čas přišel do bytu pana Bulvy soudní vykonavatel. Pan Bulva ležel v posteli a zpíval. Soudní vykonavatel mu oznámil, že se do poledne má vystěhovat. Pan Bulva řekl, že jsou to hrozné poměry, když mu do bytu lezou cizí lidé. Nemá náladu, aby poslouchal hlas soudního vykonavatele. Velel mu, aby si s ním zazpíval dueto. Soudní vykonavatel to odmítl,

a právem, protože není placen za zpěv, ale za vykonávání. Pana Bulvu to nějak rozčililo, i vyskočil z postele a vykonavatele vystrčil ze dveří. Pak zpíval dále.

Přestal zpívat teprve před senátem vrchního rady dr. Hlouška, obžalován pro zločin veřejného násilí a maření exekuce. Hájil se tím, že se jednak na nic nepamatuje, jednak že byl opilý a pak že to vůbec není pravda. Soud uznal ho vinným a po skončeném přelíčení odsoudil ho do těžkého žaláře v trvání dvou měsíců. Trest je bezpodmíněný, protože pan Bulva je už několikrát trestán pro zločiny a přečiny proti vrchnostenským osobám. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Neureiter.

České slovo 24. 2. 1932

V komediantském voze kolem světa

(Krajský trestní soud v Praze)

Dva přátelé, Fred a James, oba členové plemene Čerokézů a obyvatelé osady Stopaři tehuatepečtí, chodili často do biografu a tam viděli různá Waikiki, dívky z korálových útesů, lovce z Bornea, lvy, tapíry a hady. I zatoužili po širém světě, kde je vysoké nebe, skvoucí hvězdy, kde moře zpívá a palmy šeptají. V posázavském kraji není pum, jaguárů a hrochů, jsou tam jen hajní, četníci a starostové, není tam palem, chlebovníků a skvoucích orchidejí, ale jenom smrky, jalovec, šeřík a blín. V Sázavě nejsou chobotnice, lvouni, krokodýlové a jiná mořská drůbež. Není tam ničeho pro mladé hochy, jichž fantazie je rozčeřená a jichž srdce je naplněno sladkou a bolavou touhou po něčem velmi vzdáleném a neznámém. Řekli si jednoho dne, že nebudou chodit do fabriky na kovové zboží, kde je jenom hlomoz a žádná dobrodružství, ale že se vydají do světa.

Přátelé Fred a James spatřili jednou na dvoře jistého statku komediantský vůz. Byl opuštěn. Jeho majitel byl v městě za nákupy. Rychle se rozhodli, že se toho vozu zmocní a v něm udělají cestu kolem světa. Pojedou pořád na východ, do polské země, pak do Ruska a Sibiře, ve Vladivostoku se dají nalodit; poplují do Japonska a pak přes Tichý oceán do Ameriky a přes Atlantický oceán domů, do Evropy. Šli k jednomu sedlákovi a vypůjčili si koníka. Řekli, že jejich kůň je ve městě u kováře a že kvečeru koně zase přivedou. Sedlák za mírný poplatek koně půjčil. Fred se ujal opratí, James si sedl vedle něho, práskl bičem a jeli.

Cesta jim mile ubíhala. Jeli po bílé silnici, zpívali bohatýrské písně a James hrál na harmoniku. Spatřili mnohé vísky i města, roviny se střídaly s pahorky, zelené pažity s vodami, kde na břehu šelestilo rákosí a pokřikovaly vodní slípky. Zatím se vrátil majitel toho vozu, který hodlal po vsích provozovati střelnici a loutkářské umění, nespapřil svého vozu, zařval a běžel na četnickou stanici.

Přátelé James a Fred byli už daleko na východě, i připravovali se, že přestoupí hranice země české a vstoupí na půdu země Moravské, když tu jim do cesty vstoupil četník s tlustým notesem a ptal se jich, jaké jest jejich jméno a rodná obec, stáří i zaměstnání. Přátelé James i Fred nechtěli četníkovi zjevit, že jsou cestovatelé a badatelé, že chtějí poznat svět pro poučení, neboť tomu by takový četník nechtěl rozumět, a tak mu řekli, že jsou majitelé kočovné živnosti a že jedou do města se producírovat. Avšak četník chtěl tvrdošíjně vidět jejich papíry, a když mu žádné nemohli ukázat, přisedl do vozu a dovedl vůz i jejich osadníky na nejbližší četnickou stanici.

Pak už je doprovodili do Prahy, ale bez vozu, strčili za mříže a včera zasedli před senát vrchního rady Sitty, obžalováni ze zločinu krádeže a zločinu podvodu za toho koně, kterého na sedlákově vylákali. Přiznali se poctivě ke všemu a říkali, že nechtěli krást, ale cestovat. Kdyby měli svoje auto nebo peníze na železnici a loď, že by se nikoho neprosili a vyrazili do světa. Soud viděl, že nemá před sebou zločince, ale zbrklé mladé lidi, a proto vyměřil každému jenom dva měsíce těžkého žaláře, a to podmíněně. Z cesty kolem světa tedy sešlo. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Stibral.

České slovo 2. 3. 1932

Potrestaná bezúhonnost aneb Kam vede karban

(Odvolací soud v Praze)

V kterémsi víscu nedaleko Prahy jednoho večera zasedlo několik vážených občanů ke kartám. Zimní večery jsou dlouhé a nutno se nějak povznést; tak usoudil sám pan starosta. Jemu přisvědčil pan učitel, tak tomu rozuměl i nejbohatší rolník z kraje a stejného mínění byl pan fořt. K nim se přidal ještě jeden pán, ale ten nebyl bohat, neměl žádnou hodnost a také nebyl vážený; naopak byl to asi třináctkrát trestaný občan pro různé krádeže a jiné majetkové delikty.

Společnost hrála ferbla neboli barvičku, to je hra odvážná, hra hazardní, která už tolik lidí zahubila a mnoho usedlostí přivedla na buben, jak se dočítáme v různých kalendářích. Kromě toho je to hra zakázaná, neboť zákon nedovoluje, aby se obyvatelstvo svévolně přivádělo na mizinu. Tak minula noc v družné zábavě, a když se rozbřesklo kalné ráno, vstávali všichni unaveni a usouzeni od karet a počítali výsledky. Ukázalo se, že pan starosta i ten pan rolník zvítězili rozdílem třídy, pan fořt uhájil celkem své pozice, zato však pan kriminálník byl zničen, jak ještě nebyl zničen syn této země.

Veliké hoře zavalilo prsa třináctkrát trestaného a on se velmi trdil, když viděl, jak jeho mince zmizely ve šrajtofli bohatého pana rolníka i pana starosty. A poněvadž byl nešlechtný a ducha úskočného, přímo z hospody se odebral na četnickou stanici a tam hlásil, že se v hospodě hrála zakázaná hra. Četnictvo udělalo na hráče trestní oznámení. Vážení občané zapírali a tvrdili, že hráli mariáš; Ale okresní soud jim neuvěřil a všechny odsoudil pro přestupek hazardní hry do vězení v trvání jednoho týdne.

Hráči se odvolali a mezi nimi také třináctkrát trestaný pán. Vážení občané se před odvolacím senátem objevili bez advokáta domnívajíce se, že sami dovedou uhájit svou věc. Ale třináctkrát trestaný pán jako zkušený muž, soudy honěný a kriminálu znalý muž, vzal si na to doktora.

A ten doktor před odvolacím senátem, jemuž předsedal viceprezident dr. Bouček, měl velkou řeč, ve které dokazoval, že soud má věřit váženým občanům, kteří tvrdí, že se hrál mariáš, a nikoli jeho klientovi, který byv již několikrát trestán, nepožívá dobré pověsti a zajisté jeho výpovědi nelze dát víry. Jeho klient je lhář, a tedy nehrála se hazardní hra, jak tvrdí, ale nevinný mariáš.

Soud po poradě vynesl rozsudek, jímž se nález první stolice potvrzuje, ale jen co se týče oněch vážených pánů. Třináctkrát trestaného pána soud osvobodil.

Posluchači se náramně divili, jak to, že pan starosta, pan rolník i pan fořt mají jít na sedm dní do vězení, kdežto třináctkrát trestaný pán z toho vyšel beztrestně. To se soud přiklonil k vývodům obhájcovým?

Obhájce se skromně usmál a pravil: „Nikoli. Nepřiklonil. Ale soud musel mého klienta osvobodit, protože udavač v této věci je beztrestný, a na to první instance zapoměla.“

České slovo 10. 3. 1932

Ženichova nehoda

(Krajský trestní soud v Praze)

Rychlík jel z Prahy do Košic. Do kupé třetí třídy vstoupil zarudlý pán s modrýma rozveselenýma očima. Patrně se posilnil někde na stanici a nyní se rozhlíží a pátrá, s kým by se dal do hovoru.

Usedl naproti jednomu pánovi, který četl noviny a nevšímal si ničeho. Rozveselený pán mu bodře plácl na koleno a zahlaholil: „Tak jedeme, co?“

Pán se přes okraj novin přísně podíval na pokušitele a opět se ponořil do četby.

„Jedeme,“ pokračoval pán s modrýma očima, „vláček si to šine krajinou. Dlouho-li to bude trvat, a budeme na místě. Jedeme za obchodem, anebo navštívit příbuzné?“ A opět plácl čtoucímu pánovi na koleno.

Ten pán něco zavrčel.

„Někdy jedeme na návštěvu, jindy za obchodem,“ pokračoval hovorný pán. „Já jedu za docela jiným účelem. Za jakým účelem myslíte, že já podnikám cestu?“

Protějšek odvětil cosi, že jako neví a že mu do toho nic není.

Ten s modrýma očima hlaholil dále. „Já jedu na svatbu. To koukáte, co? Já se dneska žením. To jsou věci! Jestlipak jste si to před rokem pomyslel? Na to jste nevzpomněl, že za rok pojedete s jistým pánem, který má vyhlídnutou nevěstu. A jakou nevěstu, pane! Takových dnes není. Ona je taková vysoká a přitom kulatá. Všecko na svém místě. Povahu má takovou spořádanou. Kdybych hledal, nevím jak, takové nevěsty nenajdu na celém světě šírém. Oči má modré jako já a ve všem se vyzná. Každému dovede dát patřičnou odpověď. Je taková tichá a bez krejcaru také není. Oni mají velké hospodářství a všeho v hojnosti. Tady mám její podobenku, račte posoudit, jestli jsem dobře volil.“

Šťastný ženich vytahuje z náprsní tobolky fotografii a strká ji čtoucímu pánovi pod nos.

Onen pán zrudl a zdálo se, že chce říci něco nepříjemného. Náhodou padl jeho zrak na tobolku ženichovu. Podařilo se mu zahlédnout několik cípků modrých bankovek. Změnil okamžitě tvářnost, sbalil noviny a dal se s ženichem do hovoru.

Ukázalo se, že onen pán dovede být příjemný společník, když chce. Začal pronášet obecné ideje o svazku manželském a dával svoje zkušenosti k lepšímu. Nalezl zálibu na ženichovi, kteroužto náhlou náklonnost demonstroval tím, že těsně přisedl k ženichovi a počal mu poklepávat na rameno.

V příští stanici vystoupil, když byl předtím srdečně přál ženichovi mnoho štěstí do nového života.

Pak, když ženich osaměl, přišel průvodčí a žádal jízdenky. Ženich řekl, že jízdenku má v náprsní tobolce, a počal se ohmatávati. Průvodčí zatím se obrátil k jinému cestujícímu.

Najednou začal ženich úpět: „Šrajtofle je pryč!“

Průvodčí řekl, že to se stává, ale že pán musí předložit jízdenku. Ženich lhal, že nemá ani krejcar a že má před veselkou. Cestující se chvíli radili a pak se složili k zakoupení nového lístku nešťastnému ženichovi. Jeden zkušený pán radil, aby bylo zahájeno pátrání po cestujícím s těmi novinami. Ten že asi něco ví o ženichově tobolce.

Skutečně, ještě téhož dne chytili nějakého Adolfa Koldu, osmatřicítiletého obchodního jednatele, mnohokrát pro krádež trestaného. Byl to onen seriózní pán s těmi novinami. Našli u něho tobolku ženichovu, chybělo z ní jenom asi dvě stě Kč.

Kolda byl souzen senátem vrchního rady Trosta a odsouzen pro zločin krádeže k těžkému žaláři v trvání osmi měsíců. Žalobu hájil státní zástupce dr. Waldmann.

České slovo 11. 3. 1932

Proč?

(Krajský trestní soud v Praze)

Vojtěch a Václav byli přátelé od dětství. Spolu chodili do školy, současně je vzali na vojnu a měli stejné štěstí, když se jim podařilo vyváznout bez pohromy z války.

Po válce si zažádali ke dráze a oba byli přijati. Konali službu ve stejném vlaku a užívali společně odpočinek. Vojtěch se po válce oženil. Vzal si moc hezkou slečnu, blond, okrouhlou a růžovou. Byla vždycky veselá a dobře vařila. Václav byl pořád ještě svobodný, protože se

mu nepodařilo najít okrouhlou a růžovou slečnu, a tak ho Vojtěch vyzval, aby se nastěhoval k nim.

Václav se tedy nastěhoval do mladé domácnosti a Marie, Vojtěchova manželka, vařila pro oba. Vojtěch i Václav všecky peníze, které vydělali, odváděli Marii a ta s nimi hospodařila. Kupovala za to potřeby do domácnosti a nějaké drobné dala mužským na tabák anebo když si vyrazili do hospody. Co zbylo, ukládala na dvě spořitelní knížky, protože to byla hospodárná a opatrná ženská.

Když ti dva mužští přišli ze šichty, tu se nejprve najedli, pak se vyspali a potom hráli spolu dámu. Marie s nimi po večerech sedávala, vyšívala nějakou ženskou hloupost a mužští se hádali při hře a Marie se jim smála.

Tak krásně a pokojně žili ti tři, ale jednoho dne, když Václav i Vojtěch spolu hráli dámu, tu se přihodilo, že jedna kostka spadla na zem. Vojtěch pro tu kostku vlezl pod stůl a při té příležitosti zjistil, že Marie má krásné nohy, oblé a souměrné. Když pak dohráli dámu, tu povídala Marie, že teď jsou noviny plny hrozných zločinů, člověk aby se bál být sám doma a že by bylo nejlepší, aby si mužové svoji službu prohodili tak, aby vždycky jeden z nich zůstal doma. Mužští to uznali, že samotné ženské musí být doma smutno a jistě že se musí bát cizích lidí, kteří se plíží po domech a v prsou skrývají černé myšlenky. Od té doby byl doma jednou Václav a podruhé Vojtěch.

Tak plynul čas a jednoho dne poznal Vojtěch slečnu, která se mu zalíbila. Byla totiž rusá, okrouhlá a růžová. Byla veselá a ráda si zpívala. Pravá žena pro železničáře. Ta slečna byla ze statku, měla doma všeho hojnost, drůbeže, mouky i vařiva, také plnou výbavu a bez krejcaru také nebyla. Vojtěch viděl, že udělá štěstí, a honil ohlášky, aby už brzy byl ženatý a měl opravdu kde být.

Oznámil svůj úmysl Václavovi, ten mu to schvaloval, že prý takto člověk ví, pro koho dělá a má kde být, a kdyby se mu jednou něco stalo, má někoho kolem sebe. Otázali se Marie, co o tom soudí, a ta byla stejného mínění jako on. Pak se zamyslíla a celý večer nemluvila.

Potom se stala tato podivná věc. Jednoho dne se objevila u snoubenky Vojtěchovy nějaká paní. Nejdřív spolu klidně hovořily, potom se dostaly do sebe, prudce se hádaly, načež ta paní udeřila Vojtěchovu nevěstu nějakým tupým nástrojem do hlavy. Nevěsta se dala do křiku, běžela k četníkům ukázat svou takto zřízenou hlavu a četníci všecko sepsali.

A brzy nato zasedla Marie před samosoudce vrchního radu Šudomu, obžalována pro zločin těžkého ublížení na těle. Nezapírala a potvrdila všechno, co bylo v žalobě. Jenom na otázku, proč to udělala, odmítla odpověď. Soudce po skončeném přelíčení uznal ji vinnou pouze přestupkem lehkého ublížení na těle a odsoudil ji k vězení v trvání desíti dnů podmíněně na jeden rok.

České slovo 15. 3. 1932

Jak se vám vede?

(Přestupkový soud v Praze)

„Maucta, maucta, pane Geduldiger, jak se vám vede?“ Pan Geduldiger něco zavrčel a hleděl stranou.

„Jak se vede, jak se vede?“ naléhal pan Aufrichtig.

„Platit!“ zaúpěl pan Geduldiger. Číšník řekl „okamžik, prosím“ a pak přiběhl k hostu a naklonil hlavu. Pan Geduldiger pravil, že měl černé sklo, zaplatil, oblékl si kabát a zachmuřile vycházel z kavárny.

Neúnavný pan Aufrichtig ho následoval s bujarým pokřikem: „Núú, pane Geduldiger, co je, co má bejt, co se děje? Jak se vede, pane Geduldiger?“

Pan Geduldiger neodpovídal a hleděl zarytě. Ale pan Aufrichtig si umínil, že neustane dříve, dokud nedostane informaci, po které toužil, a vytrvale dorážel na chmurného pana Geduldigera.

Ten konečně promluvil. „Dejte mi pokoj,“ pravil, „já nic nechci slyšet, nestojím o vaše řeči, nemám rád řeči, mluvte si vaše řeči s někým jiným, já nejsem dělanej na vaše řeči.“

„Dovolte,“ urazil se pan Aufrichtig, „přece se jeden smí ptát, jak se vám vede?“

„Mne se nemusí ptát, ať se mne nechá na pokoji, nepotřebuji žádné zeptání, nechte mne bejt a jděte pryč!“

„To bych se na to podíval, aby se jeden nemoh ptát, jak se vede. Já nejsem žádný kluk, aby se mně dávalo takový odpovědi.“ A na důkaz toho, že si nedá vzít toto svaté právo, pokřikoval

na pana Geduldigera přes celou kavárnu provokativně a ostentativně: „Co je, pane Geduldiger? Co se děje, pane Geduldiger, jak se vede, pane Geduldiger?“ Ten pán odešel s hněvem v srdci a podal na pana Aufrichtiga žalobu pro urážku na cti, že pokřikoval na něho „jak se vede?“ Urážku spatřoval v tom, že týž den bylo v novinách oznámení, že firma Geduldiger se vyrovnává. Proto viděl v té konvenční otázce satiru na svůj majetkový stav.

Pan Aufrichtig se hájil tvrzením, že nevěděl ničeho o tom, že by firma Geduldiger se položila. Pan Geduldiger řekl, že to není možné, že tento fakt je celému světu znám a nemohl být neznám ani obžalovanému, který je pilný čtenář novin.

Po delším svízelném domlouvání okresního soudce Mayera rozhodl se pan Geduldiger vzít žalobu zpět, když se pan Aufrichtig uvolil zaplatiti své procesní útraty. Když pak podepsal protokol, pravil: „Abych tak zdrav byl, pane Geduldiger, já se vás nikdy nezeptám, jak se vám daří, kdybyste byl milionář, kdyby vám efektivně padaly z kapsy zlaté dvacetikoruny, protože jeden nikdy neví, do čeho může skrze vás přijít...“

České slovo 18. 3. 1932

Domácí učitel

(Krajský trestní soud v Praze)

Obchodník Cirhut za války a po válce rychle zbohatl. Zestárl a přibylo mu na váze. Také jeho manželka značně zesílila. Aby nabyla ztracené štíhlosti, odjela do Gräfenberku, kdež prodělávala odtučňovací léčení. Protože to byla dáma společenská a oblíbená, byla hojně zvána do rodin na různé čaje a podobné zábavy. Tak poznala jednoho pána, dosud mladého, elegantního a inteligentního s tenounkým knírkem a velkým výběrem pestrých kravat. Ten pán byl jí představen pod jménem dr. Antonín Kulka. Říkal, že byl profesorem gymnázia, ale zanechal toho povolání, neboť píše velké vědecké dílo, kterým se hodlá proslavit po celém známém světě.

Paní Cirhutová byla touto známostí nadšena. Odjakživa si přála poznat vzdělaného muže, kterému není nic tajno, co se děje ve vesmíru, a pak ten pán krásně tančil a dovedl zpívat nejnovější šlágry. Paní Cirhutová dlouho nevěděla, má-li se opovážit, a pak se přece opovážila. Tázala se, zdali by mladý učenec nechtěl se stát vychovatelem jejich dvou roztomilých chlapečků, z nichž jeden se jmenuje Adolf a navštěvuje třetí třídu gymnázia, a

ten mladší se zove Ivan a chodí do druhé latinské. Mladý doktor řekl nato, že to sice nemá zapotřebí, aby dělal preceptora, ale že nemůže ničeho odepřít tak roztomilé dámě. Odjel tedy s paní Cirhutovou do Prahy.

Panu Cirhutovi přišlo nejprve na mysl, není-li to přílišné vyhazování peněz, ale pak si řekl, vem to nešť, všechny lepší rodiny mají vychovatele. Ono to dělá docela jiný efekt, když se řekne: U Cirhutů mají vychovatele. Domácí učitel nebyl tak zhola zbytečný, neboť chlapečkové neprospívali, ačkoli byli pilní a celý den vyseděli u knihy. Přes všecku svoji snaživost jen taktak že prošli. Paní Cirhutová si přála, aby byli první ve třídě, a uložila panu doktorovi, aby všecku školní látku s nimi probral, a zejména pracoval s nimi domácí úkoly.

Pan doktor byl u Cirhutů třetí měsíc a už to bylo znát. Dříve dostávali dostatečné známky a nyní najednou dostali cenzuru, ve které se oznamovalo, že chlapci neprospívají ze všech předmětů. Panu Cirhutovi to bylo divné a ptal se učitele, jak je to možné. Pan doktor se urazil a řekl chladně, že odejde, protože Cirhut nedovede pochopit jeho moderní vychovatelské metody. Paní Cirhutová byla nešťastna a snažila se pana doktora zvrátit z jeho úmyslu. Ten však na její nářky nic nedal, sbalil své věci a odjel.

Nyní počíná se historie. Po jeho odchodu zjistila paní Cirhutová, že jí chybí nějaké šperky. Začalo se hledat a seznało se, že chybí také polovina drahocenného prádla a krajek. Pan Cirhut pohřešil sbírku cizokrajných mincí. Konečně shledal, že se mu ztratila náprsní toboľka s několika stovkami. Strhl se povyk a počala prohlídka služebných. Prohlídka byla bez výsledku, a tak zavolali policii.

Mezitím však byl přistižen jistý mladý muž s tenkým knírkem, jak se snaží prodat jednomu obchodníkovi garnituru hedvábného prádla s drahocennými krajkami. Podívali se na něho blíže a on to byl pan Kulka. Úřadům nebyl tento pán neznám. Na policejním ředitelství okrašľuje album zločinců. Tam mají také zapsány jeho generálie. I zjistilo se, že pan Kulka není žádný doktor, ale bývalý příručí, narozený v roce 1906 a již osmkrát trestaný pro různé podvody a krádeže. Naposled byl odměněn dvouletým těžkým žalářem pro účast na vyloupení nedobytné pokladny. K úřadu domácího učitele byl způsobilý, neboť má dvě třídy gymnázia a jednoroční obchodní školu.

Senát vrchního rady dr. Hlouška uznal ho po skončeném přelíčení vinným a odsoudil ho do těžkého žaláře v trvání osmnácti měsíců. Bylo vysloveno, že po odpykání trestu bude dán do donucovací pracovny. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Jelínek.

Bratrstvo Černých Mstitelů

(Krajský trestní soud v Praze)

„Velectěný pane Máček! Neboť okrádáte lidi nestydatě, vyzýváme vás, abyste okamžitě a bez reptání složil pokutu tisíc korun, jakož i pět kilo čokolády, stejné množství kávy a fíkovou cikorku, mouku a veškeré druhy vařiva, jinak vyletí váš obchod osadnický do povětří bombou, vy pak budete krutě odpraven i váš hloupý syn Oldřich, neboť se dovedeme krvavě mstít, a všecky věci i peníze složte pod javorem, co je ten balvan, jinak zemřete v mukách. S veškerou úctou Bratrstvo Černých Mstitelů.“

Když obchodník Jan Máček obdržel tento dopis, myslel si své a dělal kornoutky na pepř, tymián i nové koření, jakož i muškát a šafrán. Sekal cukr a vážil, obsluhoval zákazníky a říkal: „To jsou poměry. Tadyhle aby člověk platil ukrutné daně, neví ani, kde hlava stojí, a ještě všelijaká psaníčka má k lepšímu.“ – Zákazníci kývali a říkali: „Jojo, pane Máček, to jinak nejde, copak je to všechno platný.“ Několik dní nato obdržel pan Máček nový dopis. Byl ještě krvežiznivější. Oznamovalo se v něm, že obchodník zbožím osadnickým zemře nejdéle do neděle. Vzhledem k tomu, že je teď taková krize, snižuje mu Bratrstvo Černých Mstitelů výpalné na polovici a spokojí se s kilogramem čokolády. Na kávu, cikorku a všecky druhy vařiva Mstitelé nereflektují.

Pan Máček shodil zástěru, řekl, teď mám toho akorát dost, vzal si kabát a položil si na hlavu placatou čepici a šel na četnictvo. Tam řekl tak a tak, jak tomuhle má jeden rozumět, jsem už na place třicet let a ještě se mně nic takového nepříhodilo, taková neřest se má podle zákona potrestat. Četnictvo s ním sepsalo protokol a zahájilo pátrání po onom strašném Bratrstvu Černých Mstitelů. A nedlouho nato bylo tajemství odhaleno. Na udaném místě, u balvanu pod javorem, byl chycen sedmnáctiletý učeň, který pořád chodil dokola a někoho vyhlížel. Četnický strážmistr naň uhodil, co zde pohledává, zámečnický učeň něco breptal, pak se spletl a s pláčem přiznal. Privil, že on je náčelníkem lupičské bandy, která se ustavila za tím účelem, aby znepokojovala okolí Sázavy a Vltavy. Bratrstvo má v programu bohatým brát a chudým dávat. Doposud nemělo příležitost svůj program naplnit. Členy bratrstva jsou: nějaký Vojtěch, uředník ve střížním obchodě, pak Josef, co je jeho otec studnař, a zrzavý Frank, který má jít po prázdninách do učení někam do Němec.

Bratrstvo bylo souzeno senátem pro mladistvé provinilce a po skončeném přelíčení byli uznáni vinnými a dáni k domácímu potrestání. Bratrstvo Černých Mstitelů se rozpadlo a kupec Máček má nyní pokoj a svoje starosti.

České slovo 25. 3. 1932

Šestnáct pív, protože domácí je velká a tlustá a lezla přes plot

(Krajský trestní soud v Praze)

Na pultě trestního senátu položil dozorce krabičku – předmět doličný. V této krabičce byly tři zuby: dva přední a jedna stolička. Potom přivedl dozorce z vazby jednoho kočího: jmenoval se náhodou Podkovičák. Jinak nebylo na něm nic kočovského. Byl to takový zakrslý, krtičnatý mužíček – stáří jsi na něm nepoznal a podle žaloby mu bylo osmadvacet let. Takový chcípáček, jak se říká.

Žaloba o něm vypravuje věci, kterých by do něho nikdo neřekl. Když tak posloucháme jeho rozvláchnou a mírnou řeč, tak bychom řekli, že by děcku nedovedl ublížit. Ale správa domovské obce o něm praví, že má velmi špatnou pověst. Je to nebezpečný rváč. Tak vida!

Bylo to devatenáctého ledna a Podkovičák vypil šestnáct pív.

„Obyčejně,“ povídá, „piju tak dvě tři. Tenkrát jsem musel vypít šestnáct, a to ze slavnostních důvodů.“

Senát vrchního rady Hraby chtěl vědět, jaké jsou to slavnostní důvody, které nutí člověka vypít šestnáct pív.

„Moje domácí,“ bručí obžalovaný, „lezla přes plot. Je taková veliká a tlustá.“

Soud se diví, že proto, že domácí, veliká a tlustá, leze přes plot, musí někdo vypít šestnáct pív.

„Ono totiž to bylo tak,“ objasňuje kočí. „Tadyhle bydlí domácí a tadyhle bydlí strýček. A strýček povídá: ‚Paní, pojd’te se podívat, fenka vrhla štěňata.‘ Ona je chtěla vidět a tím pádem lezla přes plot.“

„Dobrá,“ pravil soud, „ale to nepatří k věci. Jste žalován pro těžké ublížení na těle a my bychom od vás rádi slyšeli, jak to bylo –“

„Hned jsem u toho,“ řekl kočí. „Tak ta paní domácí přelezla přes plot bez úrazu, podívala se na štěňata, bylo jich šest, a řekla: ‚Inu, Pámbu požehnej...‘ a smála se, my se všichni smáli, strýček měl radost a povídá: ‚Hochu, tohle se musí zapít, pojd’ se mnou, já dám něco k lepšímu.‘ – Já nato: ‚Beze všeho, strejdo, já jsem ke všemu svolnej.‘ – Tak jsme šli do hospody a tu ránu poručil strýček dvě piva...“

„No, dál, dál...“ pobízí soud netrpělivě.

„Dál bylo, že jsme při těch dvou pivech nezůstali, ale strýček poručil další, pak jsme to míchali rumem a černými kafaty. Potom strýček začal brečet, že měl velké jmění a o všecko přišel, že jeho neštěstí jsou ženské a hudba, já ty jeho nářky nemohl poslouchat, a tak jsem se vytratil. Beztoho mně bylo dusno a já jsem se chtěl vychladit. Tak jsem přišel do maléru –“

„Konečně jsme u toho,“ mínil soud.

„Ano. Mohl jsem sedět v teple a poslouchat strýčka. Nebylo by se to stalo. Já tu slečnu znal od vidění, dost ouhledná slečna je to a myslel jsem, že by se mi šikla. Volám na ni: ‚Hej, Mařenko, vemte mne s sebou.‘ Ona nato: ‚Hihihí.‘ – Jářku: ‚Žádný hihihí, mám tu čest pozvat vás na procházku, neb je hezky.‘ – Ona: ‚Kdepak, paní by mi dala, barák budou zavírat.‘ – Ó ty, myslím si, takhle odpovídáš na čestné vyzvání? A teď vám nevím, jak to přišlo, ona začla křičet, krev se jí valila z huby, zle a zle, já na to koukám jako jelen, jsem takový lítostivý, nemohl jsem to vidět, tak popadnu kámen a ještě jednou... Prásk do okna a sklo se sypalo... A pak přišel strážník, co prej a jak prej, že si jako dovoluju, chytí mne za límec a vede mne co zločince. Ještě si tak myslím: Před chvílí jsem hodoval, se strejčkem jsem popíjel, a nic. Najednou pak pro ženské pohlaví. Ale dobře mi tak: Bud’ piješ, nebo si všimáš ženských, obojí dohromady nejde –“

Stejného názoru byl soud, a tak po skončeném líčení vyměřil obžalovanému šest měsíců těžkého žaláře. Trest je nepodmíněný. Žalobu hájil státní žalobce dr. Waldmann.

České slovo 2. 4. 1932

Bitva o harmoniku

(Krajský trestní soud v Praze)

Koncem března minulého roku táhli mládenci ze Zbraslavě domů do vsi. Ve Zbraslavi byli u odvodu, i není divu, že byli rozkuráženi, že měli pestré kytky za kloboukem a v knoflíkových dírkách. Jak se na rekruty sluší, napili se a do těla jim vjela bujnost.

Na cestě se jim natrefil slepý harmonikář a to se ví, jak ho spatřili, byl jejich člověk a oni na něho; „Strejdo, pojďte s námi!“ Harmonikář se k nim přidal, neboť jeho živobytí tak káže, a celý zástup rekrutů vtáhl s velkou slávou v restauraci pana Hrubeše v Jílovišti.

Nyní se přihodilo, že jakýsi pan obchodník z Prahy jel se svým autem a s příručím do Jíloviště. Před hospodou slyší, jak harmonika vyhrává: „Hvězdičky, hvězdičky, vy jasně svítíte, miláček se na mě hněvá, vy o tom nevíte.“ Poslouchá ten pan obchodník a pak povídá svému příručím: „Tuhle harmoniku mám odněkud znát.“ To bylo docela možné, neboť ten obchodník prodával koncertní harmoniky do Prahy i okolí. I řekl si, že se na ten nástroj musí blíže podívat, a vstoupil do lokálu. Nejdříve nic neviděl, neboť bylo plno kouře, a v tom kouři se mladíci objímali a přitukávali si sklenicemi piva, řvouce: „Mnoga ljeta živio, živiooo!“ Pak uviděl pan obchodník slepého harmonikáře, který seděl v koutě a činil se jaksepatří. Pan obchodník chvíli kouká, ale pak zvolal velkým hlasem: „Dědku, dej sem harmoniku. Řekls, že budeš platit splátky, a neplatíš.“ A mermomocí mu nástroj tahal z ruky, že harmoniku jako pro neplacení fenduje.

Jak tohle uviděli mládenci rekruti, počali se rotit, že to nedovolí. Nejhůř si počínal jeden Josef a jeden Antonín, kteří křičeli na pana obchodníka, aby se legitimoval, jinak že ho rozpárou, že ho zničí, že bude koukat. Srotilo se jich asi dvanáct kolem obchodníka a příručího, bylo vidět, že je zle, a tu jim přišel na pomoc jejich šofér. Byl z toho konflikt a mládenci popadli obchodníka a jeho společníky a vyhodili je z hospody.

Leč nebyl konec utrpení pana obchodníka, jeho příručího a jeho šoféra. Rekruti si to rozmysleli a pak si řekli, že je to opovážlivost, a vyhnuli se z hospody, aby obchodníka potrestali. Ten když viděl, co se děje, byl jat velkým strachem a dal se na útěk. Za ním cválal příručí i šofér. Dostihli boudy u benzinové stanice a tam se zavřeli.

Rekruti přiklusali k boudě a zahájili pravidelné obléhání. Oznamili vězňům, že boudu zapálí a všechny povraždí. Z řad obléhatelů padl návrh, aby ušetřili obyvatelů pod podmínkou, že jim

obchodník zaplatí padesát piv. Pak že dostane svobodný glejt a bez úhony bude propuštěn. Zatímco trvalo vyjednávání, uhodili ve vsi alarm a příklusali četníci, kteří nebohé vězně vysvobodili z rukou litých obléhatelů. Četníci pak zatkli Josefa a Antonína, kteří se nejvíce činili. Ostatní se dali na útěk.

Včera byl Josef s Antonínem souzeni senátem vrchního rady Kvapila pro zločin nebezpečného násilí. Protože hlavní svědek, obchodník z Prahy, se k soudu nedostavil, bylo líčení odročeno. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Waldmann.

České slovo 3. 4. 1932

Mnoho tatínků – žádný tatínek

(Krajský trestní soud v Praze)

„Užívej,“ říkávala matička, „já měla taky užívat. Byla jsem hloupá, že jsem neužila.“

Otylka byla poslušné dítě, a tak užívala. Postavu k tomu měla náležitou. Byla hezky při těle, ženské přednosti a půvaby jaksepatří, a mužským se líbila. Ve městě se konaly četné zábavy. Byl zástěrkový vínek paní a dívek, byla hasičská zábava, řemeslnická beseda pořádala plesy a různá vyrazení, komunisté měli akademii, spojenou s loterií, tombolou a koulením o ceny, agráři pořádali vepřové hody, hudba, tanec. Všude byla Otylka a užívala.

Na hasičském plese se seznámila s mladým cihlářem, měl bujnou ofínu a byl náramně legrační. Vyprovázel Otylku domů. Noc byla hluboká a hvězdy se třpytily.

Byla akademie řemeslnické besedy, vybraný program, sólové výstupy, tanec. Zde tančila Otylka s účetním z fabriky. Byl čestný, abstinent a nekuřák. Vyprovázel Otylku domů. Na obzoru bledl východ a oni se za stodolou hubičkovali.

Komunistický ples nebyl špatný. Otylce se líbili komunisti, protože měli sál potažený červenou látkou a vyzdobený chvojím. Byl tam jeden mladý dělník, vyváděl, bral trombonistovi nástroj a chtěl na něm hrát. Neuměl to a všichni se smáli. Vzal Otylku k tanci, ona se k němu tulila, i vyšli na zahradu se ochladit. Všude bylo ticho, jen v trávě zpívali cvrčci.

Agrárníci měli zábavu ohromnou a báječnou. Slečny přišly v krojích, tančily se moderní tance a hoši se náramně vytahovali. Byl tam jeden fešák, sloužil u dragounů, vypil deset piv a nic na něm nebylo znát, povalil orchestrion a hostinský mu nic neřekl, protože ten pán udělal vždycky velkou útratu. Byl jediný syn ze statku, měli koňstvo, vepřového dobytka hojnost, alej třešňovou, včely a všude zavedenou elektriku, i do stáje. Ten pán přednášel komickou báseň a všichni plácali. Pak byl tanec, on měl viržinku v hubě, vyzval Otylku, tančili doleva a foxtrot, načež se vytratili ze sálu. Mohly být tři hodiny ráno, zdvihala se mlha a křičeli kohouti. Ale bylo teplo.

Potom uplynulo několik měsíců a Otylka povila dítě. Mělo modré oči – celá maminka. Hledali tatínka. Otylka přemítala, jestli to bylo z řemeslnické besedy, nebo původu komunistického, nebo snad ten cihlář, pak si ale vzpomněla na agrární ples a řekla si, že ten pán ze statku by se za tatínka nejlépe hodil. Měl elektriku zavedenou po celém statku, doma všeho hojnost, tak ať sežení a udělá Otylku šťastnou. Nebo ať platí, když užíval.

Byl soud a Otylka odpřisáhla, že ten z agrárního plesu je tatínek. Ten pán si na to vzal doktora, advokát se všelicos ptal, Otylka se zaplétala, doktor jí na prstech vypočítal, že pán ze statku nemůže být toho původu, Otylka mluvila jednou tak a podruhé onak, až ji soudce kázal odvést do vyšetřovací vazby pro podezření z křivého svědectví.

A včera konečně seděla před senátem vrchního rady Nedvěda pro podvod, spáchaný křivým svědectvím. Doznala plačíc, že ten z agrárního plesu to sice mohl být, ale nebyl, a pravděpodobně jí tohle nadrobili komunisti, nebo možná cihlář od hasičů.

Byla uznána vinnou a odsouzena do těžkého žaláře v trvání dvou měsíců. Protože je jinak zachovalá, dostala trest s odkládací lhůtou dvou roků. A matička, když si ji odváděla domů, pravila: „Vždycky jsem ti říkávala: Neužívej, já taky neužívala. Neposlechnas, a teď to máš.“

České slovo 6. 4. 1932

Číšník bez zaměstnání

(Krajský trestní soud v Praze)

Pan učitel Mika vstoupil jednoho dne, bylo to třináctého února, do fyzikálního kabinetu v budově měšťanské školy na Vinohradech v Moravské ulici. Spatřil tam malého mužíka,

černovlasého s černým knírem a ve světlém svrchníku. Stál před otevřenou skříní, ve které byl dynamoelektrický stroj. Učitel se ptal neznámého, co tu pohledává. Mužik počal něco breptat a pan učitel zavolal strážníka, který si neznámého pána odvedl.

Na policii řekl, že se jmenuje František Zeman, že je mu třiatřicet let a že je číšník, toho času bez místa. Ptali se ho, co v té škole dělal. Beze všeho doznal, že tam chtěl něco ukrást. – Jestli snad to dynamo? To zrovna ne, povídal, protože vážilo asi šedesát kilo. Ale něco že by se snad našlo. Pak docela bez vyzvání řekl, že krade už od roku 1930 – od té doby je bez práce –, že spáchal dohromady asi dvaadvacet krádeží. Sepsali s ním protokol a pak ho dali k soudu.

„Se svou rodinou jsem se rozešel,“ říkal obžalovaný, „už od malička se mnou špatně zacházeli a já v nich neměl žádnou oporu.“

„Proč jste si nehledal místo?“ ptal se vrchní rada Trošt.

„Hledal jsem a sháněl, ale nic to nebylo platné. Pro malou postavu jsem nemohl nic sehnat. V prvotřídních podnicích hledají číšníka s reprezentační postavou.“

„Nemusel jste zrovna do prvotřídního podniku. Když nemůžete být generálem, můžete být kaprálem.“

„Také jsem byl v jiných podnicích, ale já mám málo energie, prosím... Stává se, že přijdou spolky, je banket, mnoho práce, vidím nepřístojnosti, ale raději mlčím, neb neumím poroučet...“

„Proč jste kradl hlavně hudební nástroje?“

„Mám velkou náklonnost k hudbě, prosím. Sám hraji housle, klavír a mandolínu. Potom, odcizit hudební nástroj je snadné. Ale to cello jsem, prosím, vrátil. Bylo mi ho líto, sám nic neměl a bez nástroje by byl nešťastný.“

„Nemohl jste dělat něco jiného, když jste nemohl dostat místo ve svém oboru?“

„Hledal jsem, namáhal jsem se. Ve Francii jsem kopal příkopy, ve Španělsku jsem pracoval. Já ovládám čtyři řeči. A když jsem chtěl v Čechách k zedníkům, podívali se mně na ruce a vysmáli se mi. Kdepak, povídají, vaše ručičky neudrží cihlu.“

Bydlil jsem u pana Slámky, on je bývalý detektiv a učil mne, jak to mám dělat. Když přijdu do bytu, někdo mne přistihne, tu prý mám dělat jako nic, zeptat se, kdo zde bydlí, pak si

zapískat a tento... Všecko, co jsem ukradl, nosil jsem k panu Slámkovi, on mně dal dvacet třicet korun, mně to bylo dobré, aspoň jsem měl na jídlo... Paní Slámková za nic nemůže, ona mi často říkávala, že zlodějství nikam nevede, ať se chytím něčeho poctivého. S panem Slámkou jsem byl třikrát na krádeži, přinesli jsme víno a kožich. Moje žena o ničem nevěděla a ta by mne s kradenými věcmi vyhodila.“

Slámka všecko popírá a říká, že nevěděl, že Zeman nosí k nim kradené věci. Paní Slámková také říká, že Zeman kradl sám a s nikým se nedělil.

„A když byl zatčen, choval se, prosím, nepřístojně. Byl svlečený, oholil se, a když ho detektiv odváděl, tu si nacpal kapsy naším pečivem, aby prý mu ve vazbě nebylo smutno.“

Zjišťuje se, že Zeman byl pro krádeže již několikrát trestán, ale pověst, jak praví zpráva domovské obce, má dobrou.

Byl uznán vinným zločinem krádeže a odsouzen do těžkého žaláře v trvání dvou roků. Slámka dostal pro přestupek podílnictví na krádeži tisíc Kč pokuty, podmíněně na dva roky, Slámková pak byla osvobozena. Žaloval státní zástupce dr. Novotný.

České slovo 7. 4. 1932

Má milá dívkenko aneb Život je sen

(Krajský trestní soud v Praze)

V soudní budově zazněly náhle kvílivé zvuky houslí. Melodie to byla taková, že by měl k ní náležet modravý soumrak, podkrovní světnička a vůně šeříku. Soudní zpravodaj byl ovšem náležitě překvapen, neboť je zvyklý na jiné zvuky, které plní chodbu justičního paláce; například vyvolávání partají a svědků, někdy také hlučný povyk odsouzeného, jenž se domnívá, že mu rozsudkem bylo ublíženo.

Soudní zpravodaj pohlédl z okna na dvůr; snad jsou tam potulní muzikanti; co by však dělali na tom nehostinném dvoře? Konečně poznává, že někdo hraje v jednacím sáňi.

Otevře dveře a spatří nezvyklý obraz: Jeden vlasatý umělec stojí před pultem, za kterým sedí slavný soud, a pod bradou má housle, na něž teskně hude píseň lásky. Druhý pán pak drží mu noty před nosem, neboť muzikantského pultu v soudní sáňi nebývá. Pan vrchní rada Sýkora a

oba páni votanti naslouchají se zádumčivým úsměvem dojímavé písni a kývají do taktu šedými hlavami. Hudebník dohrál a jiný pán natáhl gramofon, nasadil desku a spustil; přístroj zachraptěl a pak spustil tutéž píseň lásky svým zastřeným gramofonovým hlasem. Dohráli. Oba advokáti se prudce dohadují a soudce diktuje do protokolu, jak tomu při líčení bývá.

Oč šlo? Proč bylo soudní jednání doprovázené hudbou? Kauza byla taková: Jeden hudební skladatel (nechce být jmenován) žaluje jiného hudebního skladatele, že se mu neoprávněně zmocnil šestnácti taktů jeho skladby, která se nazývá Život je sen. Naproti tomu tvrdí žalovaný, že píseň Život je sen je zpracování jeho starší skladby Má milá dívenko. Říká dále, že oněch inkriminovaných šestnáct taktů hrál již v roce šestnáctém v zajetí na Rusi. Tam sestavil vybraný sbor dovedných hudebníků z rakouských zajatců a předváděl ruskému obecenstvu všelijaké kousky, čímž šířil slávu českých muzikantů v daleké cizině. A nabídl důkaz pravdy svědectvím oněch hudebníků, pokud je známa jejich adresa a pokud jsou ještě na světě. Soud připustil tyto důkazy a líčení za tím účelem odročil.

České slovo 19. 4. 1932

Mata Hari v Praze

(Krajský trestní soud v Praze)

Letos v únoru chytili jednu čtyřiaadvacítiletou slečnu, jménem Annu Hiršlovou, rodem Slovenku, o níž žaloba praví, že je nestálého bytu a povolání. Tato slečna se tak zajímala o vojíny a pány důstojníky, že vzniklo proti ní podezření pro špionáž. Ve vojenském táboře v Milovicích dělala grafologické produkce a čarovala z ruky, říkala si Mata Hari a miss Leontýna, moc ráda chodila do vojenských plesů a zábav a všecko vojenské ji náramně zajímalo. Včera soudil ji senát vrchního rady Hraby pro zločin vojenské zrady podle § 2 odstavce druhého. Líčení bylo tajné, takže nemůžeme uvést žádných podrobností.

Můžeme napsat jenom tolik, že ta slečna měla na sobě náramně červené šaty a její hlava se honosila trvalou ondulací. Líčení bylo nepřetržitým řetězem zábavy, neboť soud záhy seznal, že miss Leontýně neboli Matě Hari nešlo ani tak o vojenské tajnosti, jako jsou kulometry zvláštního typu nebo tanky, ale že ji velmi lákalo dvojí sukno, jak bývá u takových slečen s trvalou ondulací.

Zvláštní pozornosti těšil se u soudu předmět doličný, jímž byla kniha, do níž psali věty zájemníci, kteří si od slečny v červených šatech přáli grafologický rozbor.

Tak okresní náčelník v Nitře pan Halač napsal: „Ještě mi nikdo nehádal z písma. Jsem zvědav na výsledek.“

A pod tím jeden podrážděný občan: „Žádám o urychlené vyřízení žádosti.“

Berní úřad v Uherském Ostrohu je velmi poetické myslí, neboť napsal: „Přijde jaro, přijde, bude zase máj.“ A tuto předpověď ověřil úředním razítkem.

Jeden občan zase píše: „Liga Stříbrného je na postupu.“ A pod tím divným řízením osudu píše jakási Marie Stránská: „Mluvíti stříbro, mlčeti zlato.“

Jeden soudní rada volá roztouženě: „Amor vincit omnia,“ to jest: „Láska všechno přemáhá,“ naproti tomu jedna četnická stanice radí obezřetně: „Užívejte všeho s mírou.“

Soud po skončeném přelíčení osvobodil slečnu v červených šatech a pustil ji na svobodu. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Čáslavský.

České slovo 23. 4. 1932

Přišel na ně šelma sedlák

(Přestupkový soud v Praze)

Teď je doba přírody, kdo chce být moderní, musí být pro přírodu, aby se mu lidi nevysmáli. Tak každý dělá, co umí, a užívá přírody nenasytně a hltavě. Také manžele Cingrovi vydali se do přírody. Jeli dvě hodiny vlakem všelijakými tunely, kolem divokých skal, až se octli, jak se říká, v lůně matky přírody a kochali se všelijakými krásami.

Málem bych zapomněl, že manžely vyprovázel nějaký pan Olejník. Je to tichý mladý muž a je na stravu u Cingrů. Paní Cingrová ho miluje, protože si nevybírám, dojídá a je se vším svolný.

Slunce svítilo na manžely Cingrovy i na pana Olejníka, co je u Cingrů na byt i stravu. Kobylky zpívaly svou jednotvárnou píseň a mez voněla mateřídouškou. Za jich zády se vlnil lán žita. A tu paní Cingrová řekla svému muži: „Alois, skoč mi natrhat lučního kvítí.“

On nato: „Beze všeho,“ a odkvačil.

Paní Cingrová zůstala s panem Olejníkem sama. Po drahé chvíli se vrací pan Cingr s velkou kyticí. Paní Cingrová ho chválí: „To mám hodnýho muže!“ Pan Cingr je pyšný a všichni jsou spokojeni.

Tu se před nimi zjevil vysoký, sukovatý muž. Zamával holí nad hlavou a zařval: „Ha, vy jste mi zváleli obilí. Teď budete platit!“

„Nesmysl,“ odvětil pan Cingr, „já byl na kytkách, manželka seděla na mezi a pan Olejník jí držel zrcátko, aby si mohla namalovat rty štyftem. Z toho vidíte, že nikdo z nás nemohl obilí zválet.“

„Nikdo tu jinej kromě vás nebyl,“ tvrdil sveřepý muž, „a obilí je zválený.“ – To byla pravda. Obilí bylo zválené.

„Jinej to nemoh udělat, jenom vy,“ pokračoval ten dlouhý, „a já vás nepustím, dokud nezaplatíte!“

Zdvihl se pokřik. Pan Cingr křičel, paní Cingrová štěbetala, jenom pan Olejník mlčel, potahuje se za knír. Asi myslil na chutné domácí obědy u paní Cingrové.

Pan Cingr se neudržel a řekl tomu dlouhému několik takových slovíček, které sedlák považoval za urážku. Výletníci se zastavovali a naslouchali se zalíbením. A tak se stalo, že onen výjev se dostal před soud. Okresní soudce dr. Brtník soudil pana Cingra pro urážku na cti.

Pan Cingr se hájil rozčilením. Mrzelo ho, že byl někdo z jejich společnosti osočen, že zválel obilí, a říkal, že nikdo z jejich rodu nebyl takový, aby válel cizí obilí. Povídal, že si to obilí udělalo samo.

Soudce po delší námaze strany smířil. Žalobce podepsal protokol, přičemž pronesl na adresu obžalovaného záhadná slova: „Von taky na tom není nejlepší!“

Co tím mínil, nevíme.

České slovo 26. 5. 1932

Protože hostinský nechtěl tančit tango

(Krajský trestní soud v Praze)

„Jste vinen?“

Dlouhý jinoch přešlápl z nohy na nohu, odkašlal si a odvětil: „Vůbec ne, slavnej pane předsedo a soudce. Všim je vinej hostinskej.“

„Hostinský není žalován,“ dovolil si namítnouti soudce.

„To je právě ta chyba,“ poznamenal obžalovaný vážně.

„Tak nám to vypravujte, jak to bylo.“

„Tady není moc k vypravování. Já jsem Josef. Byl svátek mýho patrona, a tak jsem si řek: To musíš oslavit. Řečeno vykonáno. Bylo nás Josefů celá fůra a všichni jsme se sešli u Huliciusa, hostinskýho. On hospodu k tomu účelu vypravil velmi pěkně, to se mu musí nechat.“

„Tak jenom ne moc dlouhé vypravování a k věci.“

„Dyť povídám, že tady není moc k vypravování. To všechno dohromady nemá žádněj smysl. Tak oni přišli muzikanti, ale že by krásně hráli, to zas krásně nehráli. Mě to mrzelo, že ani o svůj svátek nemám mít pěknou hudbu, neb já jsem na hudbu dělanej, a když není hudba, tak bych nejradši všecko rozsekal. Takovej jsem já.“

„Proto jste také žalován,“ vzdychl si slavný soud.

„Ba právě. Správně jste to řek, slavnej soudní dvore. Oni tam dudlali samý červený šátečky, kolem se toč; k poslouchání to nebylo, lidi se točili jako medvědi, co měli taky dělat. I udělám si: Tohle přece není žádná zábava. Povstal jsem a promluvil: ‚Halt! Přestat, tu ránu přestat! Josef Douděra má slovo.‘ Muzikanti udělali svý dudly dudly a fidli fidli a skončili. Všecko se ptá: ‚Co má bejt?‘ – Já: ‚Hostinskej, ke mně!‘

Hostinskej se kouká a ptá se: ‚Co chceš, Josef?‘ – Já: ‚Nekoukej se tak hloupě, pocem a čiň, co ti rozkážu.‘

Hostinskej: ‚To jsem sám zvědavej.‘

Povídám: ‚Tak ty, hostinskej, nemáš vědět, že byly vynalezený moderní tance? A to ty ve svým logálu trpíš samý starodávný hopsačky? Věz, hostinskej, že já jsem moderní duch, a teď

panuje ve světě taková móda, že se musí tancovat novomódně, obzvláště když je svátek svatého Josefa.‘

Hostinskej si udělá: ‚To nemůže bejt, on tady nikdo moderní trdlovačky nezná.‘

Já: ‚To by bylo pěkný, a jelikož pravíš a říkáš, že moderní tady nikdo neumí, tak pocem, já tě naučím tango. Až se to naučíš, budeš poučovat mládež, a tak bude všecko směřovat k pokroku a pozdvižení.‘

Hostinskej se vzpíral, ale pak si dal říct a dělal figury. On je tlustej a lidi se mu smáli. Nabádám ho: ‚Hostinskej, víc elegance, hodně elegance musíš vrazit do těla, jinak to nejde. Nožkou šoupli, hrud’ vypni a hlavičku pěkně na stranu...‘

On se rozzlobil a zařval: ‚Dej mi s tím svátek, nezbedo nezbedná!‘

Já: ‚Jakejpak nezbeda, když tě vedu k dobrýmu? Tancovat budeš, a ne že nebudeš tancovat!‘

On však nedbal a šel točit pivo. To mě tak hnětlo a takovou lítost jsem z toho měl, že jsem jaksi... Toho hostinskýho jsem mírně pohladil, ale ne příliš, jenom aby se pamatoval a přišel k sobě. Vznikl chumel a rozbily se sklenice a taky nějaký židle přišly k poškození...‘

„Byl jste opilý?“ tázal se soudce.

„Že bych byl zrovna opilej, to jsem nebyl. Jenom náramnou lítost jsem cítil, takovou lítost, že bych se radši neviděl. Neb jak já k tomu přijdu, abych o svůj svátek neměl mít žádnou radost?“

Samosoudce vrchní rada Sitta uznal po skončeném přelíčení obžalovaného vinným zločinem veřejného násilí a odsoudil jej k dvěma měsícům těžkého žaláře, kterýžto trest dostal podmíněně na tři roky, protože dosud nebyl trestán. Žalobu hájil státní zástupce dr. Neureiter.

České slovo 28. 5. 1932

Manželství a mýdlo

(Odvolací soud v Praze)

Když chodili spolu za svobodna, tak lidi říkali, že jim to náramně sluší a že málokterí lidé se tak k sobě hodí. On je totiž velký a ona je velká. Stal se z nich ohromný manželský párek.

Když kráčeli po schodech, tu duněl a otřásal se barák a pan domácí se chytal za hlavu a kvílel: „Já jsem nešťastnej člověk! Proč jsem se jenom narodil? Zbořej mi realitu a já tu budu stát jako hotovej žebrák. Nebesa, zbavte mne takovejch ohromnejch nájemníků!“

Domácí byl muž zbožný a bohumilý. Nebesa ho vyslyšela. Stalo se, že manželství těch dvou lidí neklapalo, a přišla doba, kdy ten veliký musel jít od té veliké.

Začalo se to vlastně tím, že ona mu bránila jít do spolku. Ale on musel do spolku jít, protože kandidoval za předsedu, a kdyby nešel, zvolili by předsedou jeho soupeře, který byl takový malý, krtičnatý cukrář a nedovedl ani zahájit schůzi. Manželka mu zastoupila cestu a tu ji muž udeřil domovním klíčem do obličeje. Ona zařvala: „Lidi, manžel mne vraždí!“ a podala žádost o rozvod.

Než byla tato žaloba projednána, podali manželé na sebe asi osm žalob pro urážku na cti. Jedna se týkala krabice mýdla. To bylo totiž tak. Když ještě ohromní manželé žili v líbáncích, tu koupili od jednoho podomního obchodníka krabici mýdla a řekli si, že se budou mýt voňavým mýdlem a že se budou věčně milovat. Přestali se milovat a na mýdlo ani nesáhli.

Když byl rozvod proveden a manželské jmění rozděleno, tu usoudila manželka, že náleží jí také polovina mýdla. Vybrala se jednou s kabelkou do domu svého bývalého manžela a vzala polovinu mýdla a odcházela. Bývalý manžel to zpozoroval a vyřítil se za ní.

Dostihl ji a zařval: „Paní, dejte sem mejdlo!“

Ona se bránila, ale manžel jí vyrval mýdlo a klusal nazpět. Paní stála na ulici a kvílela: „Zloděj! Chyťte zloděje! On mně ukrad mejdlo!“

Lidé se stavěli kolem a naslouchali. Veliký manžel se chytil za hlavu a úpěl: „Ona mě tupí! Ona mi bere čest!“ A zažaloval ji skrz to mýdlo pro urážku na cti. V první instanci byla manželka okresním soudcem vrchním radou Kalfusem osvobozena. Veliký manžel se odvolal a odvolacím líčením se zabýval senát vrchního rady Poláčka. Po provedeném přelíčení potvrdil odvolací senát rozsudek první instance s odůvodněním, že obžalované se podařil důkaz pravděpodobnosti.

České slovo 8. 6. 1932

Exekutor pod vánoční stromek

(Krajský trestní soud v Praze)

Bylo to právě před Štědrým večerem, kdy veškeré křesťanstvo, ba i izraelité jsou naladěni smířlivě, kdy duše sladce nyjí při vzpomínkách z dětství a kdy se hojně kupují kapři. Toho dne se vybral jistý pan soudní vykonavatel v zastoupení jistého advokáta, aby provedl soudní exekuci v závodě jistého obchodníka rybami. Nejmenujeme ani jednu ze zúčastněných osob vzhledem k svrchu poznamenanému Štědrému večeru.

Tak tedy dotyčný pan soudní vykonavatel se odebral do staroměstské tržnice, kde byl stánek oné firmy, a řekl prodavačce: Tak a tak, já jsem ten a ten a jdu si pro peníze. Prodavačka si udělala, jó, prý, já jsem tu jenom síla a za peníze jsem odpovědná. I vzala peníze z kapsáře a vložila je do kabelky z voskovaného plátna, která visela za její hlavou. Jak to ten vykonavatel zočil, skočil po té tašce, ve které bylo několik tisíc, a už si myslel, že ty peníze jsou jeho. Ale ta prodavačka začla křičet: „Paní Fanyňko, pojd'te si pro své peníze!“

Na ten pokřik přiharcovala Fanyňka, to jest šestadvacetileté blond stvoření, a hned sahala po té tašce. Vykonavatel stál mezi dvěma ženštinami, které jím cloumaly, snažíce se mu kabelu vytrhnout. Najednou se Fanyňka shýbla a přitiskla zuby na ruku exekutorovu. Dotyčný pán se lekl, neboť nechtěl ničeho míti s kousavou Fanyňkou, a pustil kabelku. A ta kabelka letěla přes přepážku a zmizela.

Byl ovšem kravál, přispěchala policie a celá společnost se odebrala ke správci tržnice, aby se tam sepsal protokol. A tu pan vykonavatel pravil: „Dámy, já si přijdu pro peníze zítra. Vyspěte se na to dobře, nedělejte žádné potíže, mohlo by vám to přijít draho.“ Ale dámy křičely, že jako ne, peníze že ten pán neuvidí, to by tak hrálo a tak dále, víme, co dovedou ženské, když jsou v ráži.

Načež ovšem byla proti oběma vynesena žaloba pro zločin maření exekuce a pro tento delikt zasedly obě dámy na lavici obžalovaných před senát vrchního rady Trosta. Obžalované vinu popíraly, ale soud uznal je vinnými a odsoudil tu první paní pro žalovaný zločin k těžkému žaláři v trvání dvou měsíců. Má to podmíněně na tři roky. Ta druhá, jako paní Fanyňka, dostala pro přestupek maření exekuce jeden měsíc tuhého vězení podmíněně na dva roky. Nebyly s rozsudkem spokojeny a odvolaly se. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Neureiter.

České slovo 9. 6. 1932

Povídka o nervózní cikánce

(Krajský trestní soud v Praze)

Nějaký pan Štochl, stavitelský asistent v Chezňovicích, viděl jednoho dne, že dvě cikánky vycházejí z jeho bytu. Byl jat zlým podezřením a cválal domů. Prohlédl si své movitosti a shledal, že mu schází zlatý prsten, strojek na stříhání vlasů a nůžky. A tak se sebral a šel to hlásit na četnictvo. I vypravil se četnický strážmistr Vostrý ještě s panem štábním strážmistrem Havránkem do cikánského tábora, který se usídlil v lese Dubině. S nimi šel také ten stavitelský asistent.

Nyní se počíná historie. Oba orgánové důkladně prozkoumali cikánské svršky, ale pohřešovaných věcí nenalezli. Ale pan Štochl hlásil, že jeho věci tam musejí být, i ukázal prstem na dvě cikánky, ve kterých poznával ony návštěvnice.

Jedna z nich, nějaká Antonie Šustrová, manželka řemíkářova, seděla ve voze a kouřila dýmku a koukala jako výr. Je jí teprve třicet let, ale vypadá jako čertova babička. Jedním slovem, pánové – baba princmetálová, jak se říká.

Když na ni pan Štochl ukázal, tu prohlásil ji pan strážmistr Vostrý za zatčenu. Ale netušil, co ta cikánka obnáší. Jak to uslyšela, spustila válečný ryk. Že nikam nepůjde, že se z vozu nehne, kdyby pro ni přišlo pět tisíc četníků. Popadla plechový hrnc s vřelou vodou, že prý strážmistra opaří. Ale pan Vostrý neohroženě pokročil vpřed, ona mu hodila hrnc k nohám a pak začala ze sebe trhat šaty. Shodila všecko šatstvo i košili, stála tu nahá, vystavujíc své cikánské půvaby ozbrojené branné moci i stavitelskému asistentovi Štochlovi.

Tak co nyní. Nahou delikventku vést k okresnímu soudu, to je ovšem na pováženou. Ale pan Vostrý si věděl rady.

Když to jinak nepůjde, pojede celý vůz. Plachty ukryjí cikánskou nahotu a všecko půjde hladce, úředně.

Pan Vostrý tedy nařídil zapřáhnout koně. Přispěchal obecní strážník Hlad a ten počal koně kšírovat. Jak to ta bába uslyšela, tak jak byla, seskočila z vozu a dala se do obecního strážníka Hlada: „Ty raubíři,“ prý, „ty děvkaři a zloději, na koně mi nesahej!“ Že prý na sebe nenechá sáhnout, není obyčejná cikánka, ale manželka vůdce tlupy Ševčíkovy, která vévodí celému kraji.

Po delším namáhání podařilo se ženštinu přemoci a s velkou okázalostí vezli ji nahatou k okresnímu soudu ve Zbirohu. Tam zkoumali její duševní stav a zjistili, že paní Ševčíková je nervózní. Jaké jsou to nyní poměry!

I cikánky jsou nervózní jako paničky, které musejí celé dny a noci hrát bridž. Jinak ale, řekl soudní lékař, paní Ševčíkové nic neschází a je za své činy odpovědna.

Na základě tohoto dobrého zdání odsoudil senát vrchního rady Formánka onu paní Ševčíkovou pro zločin veřejného násilí do těžkého žaláře v trvání tří měsíců a ke ztrátě práva volebního. Já vím, že ji nejvíce bude mrzet ta ztráta práva volebního, na volby si cikáni moc potrpí. Žalobu hájil státní zástupce dr. Špinar.

České slovo 11. 6. 1932

Podivné dobrodružství Mr. Franka a miss Maud

(Krajský trestní soud v Praze)

Frank, rukodílný a krátký příručí, a Maud, ve všední den modes-robés, v neděli pak jeho bílá squaw, rozhodli se, že svátky, které byly krásné a slunné, stráví na břehu řeky Berounky.

On si vzal na hlavu modrou čepičku, opásal se kytarou a chlebníkem, ona se oděla v mužské kalhoty a za zpěvu písní řítily se vlakem do jednoho městečka. Na stanici vystoupili a kvačili do lůna přírody, kterou hodlali oslavovat zpěvem, hudbou a opékanými buřty.

Na břehu řeky Berounky, kterou nazvali Mississippi čili Otec Vod, nebylo živého tvora kromě modrých šidel, které líně poletovaly nad hravými vlnkami, a kromě komárů, kteří viděli v milostném páрку sváteční přilepšení ke stravě. Protože nikoho nebylo, svlékli se ti dva mladí lidé a s jásotem se vrhli do chladné vody. Jejich hanbu kryly staré olše a vážné vrby.

Oddávali se nevinnému veselí, stříkali po sobě a říkali, že řeka Otec Vod je lepší než rukodílný a krátký krám, a dávali mu přednost před salonem modes-robés. Byli šťastni, avšak bylo psáno, že jejich blaženost nebude mít dlouhého trvání.

Na břehu řeky Mississippi stanul sveřepý stín. Když Frank a Maud zvedli hlavu, tu seznali, že jakýsi letitý cizinec měří je nepřátelským zrakem. Cizinec nebyl pohlavárem nepřátelského kmene, ale tamější rolník František Barchánek.

Rolník zachraptěl: „Ó vy pakáži, verbeži, uličníci, já vám dám šlapat moji louku!“

Maud a Frank se ulekli a nesměle namítali, že nevěděli, že se po trávě choditi zapovídá.

Pan Barchánek povýšil hlas: „Budete pykat! Budete trpce pykat za svou svívolnost a roztopášnost. Já s vámi zatočím, já učiním takový opatření, že už nikdy nebudete šlapat cizí trávu!“

Řka toto, sebral šaty nešťastným milencům a odcházel s touto kořistí. „Pro výstrahu vám i budoucím vám odnáším svršky.“

Dovedeme si představit, jak bylo Frankovi a Maud, ubohým milencům. Nazí krčili se v křoví, vyčkávající západu slunce. Když pak tma sestoupila do údolí, tu plížili se podél řeky doufající, že natrefí milosrdného člověka, který by přikryl jejich nahotu.

Štěstí jim přálo. Potkali obecního strážníka, úctyhodného stařečka, který si vyšel na procházku, aby nalokal svěžího vzduchu. Frank vyšel z křoví a vypravoval o té příhodě. Strážník jej vyslechl a pak mu velel, aby na místě čekal. Nato se odebral k panu Barchánkovi a vyzval jej, aby vrátil mladým lidem šaty. Ten však odvětil: „Ať počkají. Já jim šaty vrátím, až budou dostatečně potrestaný. Ať pykají, ať vědí, co je to, šlapat cizí trávu!“

Teprve po drahné době dal se pohnouti a vrátil mladým lidem šaty.

Na Barchánka byla vznesena žaloba pro zločin veřejného násilí omezováním osobní svobody. Soud uznal jej po skončeném přelíčení vinným ve smyslu žaloby a odsoudil ho k těžkému žaláři v trvání tří měsíců, podmíněně na tři roky.

České slovo 12. 6. 1932

Jaromír slaví svůj svátek

(Krajský trestní soud v Praze)

Jeden pán, který se nazývá Jaromír, slavil své narozeniny. Byl u vytržení nad tím, že se jej Hospodinu podařilo stvořit v takové dokonalosti. A poněvadž je Jaromír inteligent, rozhodl se, že svůj svátek musí důkladně oslavit.

Postupoval podle plánu. Pořídil si úplný soupis všech hostinských živností v Karlíně a přilehlých obcích. I snažil se, aby žádné krčmy, žádného výčepu ani restaurace nevynechal a všude se vyznamenal velkou útratou. Míchal piva s kávou, zdokonalenou tuplovaným rumem, lokal vermut a nepohrdl ani čtvrtkou vína.

Byl vesel a radoval se ze života. Pěl písňe na oslavu a zvelebení svého svátku. Snažil se shromáždit kolem sebe rozjařenou společnost, která by spolu s ním zpívala písňe okolo stolalala.

Ale když přišel kolem druhé hodiny noční do kavárenské restaurace U Špirhanzlů, tu znelíbil se hostinskému. Jaromír neměl límečku, jeho zevnějšek byl zanedbaný, jako by se vyválel ve stoce. Hostinský jej nepovažoval za ozdabu svého lokálu a mimoto jej mrzelo, že se jinde podnapil a do kavárenské restaurace přišel dělat výtržnost. Pronesl ideu, že host se má tam, kde se podnapil, také dorazit.

Vyzval svého podomka pana Honzeru, aby inteligenta Jaromíra vysadil ze dveří, což ten pán učinil s obvyklou rutinou svého povolání.

Inteligent Jaromír se zdvihl z dlažby a kráčel svou cestou temnou nocí. Vznešené hvězdy na vysokém nebi svítily na inteligenta Jaromíra, který šerموval rukama a mluvil k sobě mračná slova.

Najednou se zastavil. Spatřil jednoho mladého strážníka s nějakou mladou slečnou. Jaromírovi se zdálo, že ten strážník onu slečnu utiskuje a činí jí příkoří. Nebylo to pravda. Strážník miloval tu slečnu krásnou a ona mu svou lásku opětovala.

Nicméně se v Jaromírovi probudil rytíř a on se vrhl mladému párku v cestu. Křičel: „Necháš ji, bídněj žoldněři, ona je mladá a má ještě život před sebou! Ó slečno, já vás nenechám uvrhnout do temného vězení! Vyvedu vás ze žaláře a budeme spolu kráčet po lučině a trhat květy.“

Strážník vyzval Jaromíra, aby si to nechal a šel po svých. Jaromír do něho strčil. Strážník ho chtěl zjistit, ale opilý inteligent mu srazil přílbu. Strážník zahvízdal, přispěchala patrola a ta po delším namáhání Jaromíra předvedla.

Jaromír byl obžalován ze zločinu veřejného násilí a přestupku urážky úřední osoby. Po skončeném přelíčení byl uznán vinným a odsouzen senátem vrchního rady dr. Marečka do

těžkého žaláře v trvání tří měsíců. Trest je nepodmíněný. Žalobu hájil státní zástupce dr. Marianko.

České slovo 23. 6. 1932

Narodilo se mi pacholátko!

(Krajský trestní soud v Praze)

Adolf, statný blondýn v nejlepších letech, vstoupil do hospody s rozveselenou lící a pravil k šenkýřovi: „Narodilo se mé choti pacholátko a já musím dát něco k lepšímu.“ Šenkýř podotkl, že to jinak nejde.

Adolf pokračoval: „A tak jsem si řekl, že musím dát něco k lepšímu.“

Hostinský schválil tento úmysl.

„A tenhle,“ ukázal Adolf na vousatého pána, který jej provázel, „to je totiž dědoušek od toho pacholátka. Můj tatíček, do jisté míry... Jmenuje se Jindřich.“ Obrátil se na vousatého pána a velel mu, aby se posadil.

„Jindřichu, můj tatíčku,“ děl, „pij a jez. Já všecko platím. Beze všeho. Já mám uznání.“ – „Hodil bych si barvičku,“ zachraptěl vousatý pán. „Ferblička bych pohrával za účelem pacholátka. Rodina se nám rozmnožila. Ukažme, že se máme k světu.“

„I barvička bude,“ upokojil ho syn Adolf, „ale nejprve dlužno se posilnit.“

Jedli loupané buřty s cibulí a tento pokrm zalévali pivem. Jejich nálada stoupala a vylétala s tabákovým dýmem ke stropu.

Otevřely se dveře a jimi vstoupil pán. Byl to švagr šťastného otce a jmenoval se Jan.

Jan zahlaholil: „Pijete, mládenci?“

„Pijeme,“ odvětil Adolf.

„Dáváme si do nosu,“ připojil tatíček Jindřich.

„To si nechám líbit,“ liboval si Jan, „já držím s váma!“

„Beze všeho,“ řekl otec a syn současně. „Jez a pij.“

Po chvíli pátral tatíček Jindřich: „A co barvička? Bude – nebude?“

„Bude!“ řekl Adolf a Jan to potvrdil.

Ponořili se s nadšením do této ušlechtilé hry. „Korunka vízo,“ prohlásil Adolf, „vzhledem k tomu, že manželka porodila pacholátko.“

Návrh byl přijat. Hráli drahnou dobu, když tu syn Adolf seznal, že jeho tatíček Jindřich hraje falešně. On byl vůbec takový falešný člověk, všecko pro sebe a pro jiného nic.

Adolf se rozhněval a nazval tatíčka Jindřicha uličníkem a klukem špatným. Jindřich se rozčílil nad tím projevem neúcty a oblažil svého syna Adolfa pěstí do nosu. Stalo se to v jedenáct hodin a pět minut v noci. Minutu nato rval syn Adolf svého pana otce za vousy.

Švagr Jan nemohl sedět jen tak, a proto přiložil ruku k dílu. Dal se na stranu svého švagra Adolfa, neboť lstivý tatíček obral jej o padesát korun.

A zatímco novorozené pacholátko hlásilo se k životu, zápolila rodina mezi sebou a všichni tři páni váleli se po zemi.

Než záhy byl učiněn lítému boji konec. Vešla do hostince stařena Kateřina, manželka vousatého tatíčka. Byla to žena silná a ramenatá.

Skočila k zápasníkům a mocnou rukou je roztrhla. Nazvala členy této rodiny darebníky, kázala jim, aby se styděli, a velela, aby okamžitě opustili místnost.

Pánové mlčky poslechli, upravili si pocuchaný šat, zaplatili a měli se k odchodu. Ve dveřích se vousatý Jindřich zastavil, zahrozil pěstí Adolfovi a pravil: „Tuhle věc dám nejšpatnějšímu advokátovi, abys věděl!“

Skutečně nedlouho nato ocitl se Adolf před senátem vrchního rady Kryštůfka, obžalován ze zločinu těžkého ublížení na těle a přestupku hazardních her. Švagr Jan byl obžalován pro týž přestupek a kromě toho pro spoluvinu na těžkém ublížení.

Ježto při přelíčení vyšlo najevo, že Jindřich je nevlastní otec obžalovaného Adolfa, byl uznán proto vinným pouze přestupkem lehkého ublížení na těle a přestupkem hazardní hry a dostal

tři neděle tuhého vězení, podmíněně na rok. Švagr Jan se musel spokojit pouze pokutou 200 Kč. Žalobu hájil státní zástupce dr. Dlabáček.

České slovo 24. 6. 1932

Telecí hrudí aneb zdeptané ideály

(Přestupkový soud v Praze)

James Tláškal, muž prostřední postavy, měl mnoho známostí mezi lidmi, protože cestoval v galantním zboží, žertovných předmětech a mimoto měl laky, oleje a fermež. Byl ctěn pro své vzdělání a společenskou obratnost a kromě toho byl úhledného zevnějšku a dbal na zevnějšek.

Oldřiška Nucová byla vdova. Její muž býval hlídačem v továrně, ale chytla v něm kořalka. Paní Nucová doufala, že se znovu provdá, ale ženiši vyskytovali se čím dále tím méně, takže se zdálo, že tento druh obratlovců přijde k vyhubení. Proto paní Nucová se oddala zbožnosti a zkusla. Na pana Tláškala zanevřela, protože nedojídal, a zejména neměl rád telecí hrudí.

Řekli jsme, že pan Tláškal byl oblíben ve společnosti, i není divu, že jeho korespondence byla hojná. Jednoho dne dostal ten pán pohlední lístek, na němž bylo psáno: „Mnoho srdečných pozdravů z dovolené zasílá Mánička, mám se dobře, počasí je nádherné.“ Ale k této větě bylo připsáno neznámou rukou: „Tláškal je zhejralec a Mánička není lepší.“

Potom si na pana Tláškala vzpomněla jedna uhelná firma a nabízela mu Ia hornoslezské uhlí a ostravský koks. Pan Tláškal se podivil, když dotyčná firma podotýkala: „Žádný uhlí vám nepošleme, an byste ho beztoho nezaplátil, máte jenom myšlení na ženský.“

Mrzelo ho, že hornoslezské uhlí má o něm špatné mínění, a umínil si, že to vyšetří.

Nedlouho nato obrátil se na něho Spolek pro podporu nevidomých dívek. Spolek psal, že šlechetné srdce pana Tláškala je obecně známo. Ale vzápětí nelogicky připojil: „Vy že máte šlechetné srdce? Vy jste bídák a svůdce žen a dívek.“

Pan Tláškal si řekl, že to tak nemůže nechat, aby jeho čest byla vláčena kalem a jeho dobrá pověst dávana v sázku. Obrátil se na obhájce ve věcech trestních a projevil jisté podezření.

Advokát svěřil tu záležitost grafologovi a ten prohlásil s veškerou určitostí, že hanlivé poznámky psala paní Nucová.

Neblahá vdova stála včera před okresním soudcem Šimáčkem, kam ji pohnal cestující v galanterním zboží pro urážku na cti. Nejprve zapírala, že by ty injurie psala, ale pak se doznala. Jen nechtěla vysvětlit, proč to udělala. Pronesla neurčitou větu: „Hrud' se dme žalem a moje ideály jsou strženy z oblak a zdeptány v prach.“ Co tím mínila? Telecí hrudí, které pan Tláskal nerad? To se nevysvětlilo.

Po skončeném přelíčení byla vdova uznána vinnou ve smyslu žaloby a odsouzena k pokutě 50 Kč. Podmínečně na jeden rok.

České slovo 25. 6. 1932

Pověz mi, cikánko černá

(Krajský trestní soud v Praze)

Jest jedno klidné město, které leží v rozkošném údolí. V tom městě je hostinec Na Vršku a v tom hostinci sedí pán. Ten pán snědl dršťkovou polévku a pak si dal pivo. Vypil pivo a koupil si športky. Pak si dal zase pivo.

Hostinský seděl za nálevním stolem a zíval: „A jojo!“ Pak se plácl do kolenou a zavrčel: „A ta holka nejde a nejde. Á jo! Sakramencký dílo.“

A vyšel ven, temně vzdychaje.

Když pak zanikl zvuk jeho kroků, zdvihl se ten pán, šel k nálevnímu stolku, otevřel zásuvku a něco tam rychtoval. Nato si zase sedl, kouřil športku a díval se oknem ven, kde kvetl jasmín a zpíval kos.

Hostinský se vrátil a vzdychal: „Á jo! A ta holka nejde a nejde, budu ji muset potrestat.“

Pán na něho pohleděl a praví: „Dívám se na vás, človíčku, a je mně vás líto.“

„A jak to?“ znepokojil se hostinský.

„Tak,“ objasnil pán. „Jdu lesem a potkám cikánku. Ona mě požádala, abych si dal od ní prorokovat osud. – To nemůže škodit, myslím si. Mám jeden větší obchod v pácu, ať teda

vím, na čem jsem. Ona se tedy zadívá do mé dlaně a začne věštit: ‚Čeká vás cesta,‘ povídá. – ‚Na té cestě se stavíte v hospodě, dáte si dršťkovou polévku, dvě piva a deset športek. Hostinský je takovej menší člověk a má na čele bouli. A ten hostinskej utrpí velkou škodu buď na dobytku, nebo na penězích!‘“

Cizinec bafł, vypustil kouř a pak dodal vážně: ‚Všecko se vyjevilo. I ta dršťková polívka, i ty piva a ty športky. Jsou všelijaký tajemství ve světě a vy máte bouli na čele. Jste nešťastnej pán, vyjevují upřímnou soustrast a platím, neb mám rozdělanej obchod.‘“

Hostinský vzal od něho poplatek za pokrmy, nápoje jakož i športky a smál se, neboť to byl uvědomělý člověk, věřil v pokrok a nedal nic na babské pověry.

Pravil: ‚To jsou takový povidla. Jíme, pijeme, platíme daně a pak zemřeme. To je náš osud. Jináč žádný tajemství není.‘“

Když však cizinec odešel, přece mu to nedalo a podíval se do šuplíku. Rychtyk! Tisícikoruna pryč! Hostinského jala filozofie a on chvilku přemítal, že přece jenom něco nad námi je, co řídí osudy lidské.

Avšak vzpamatoval se a křikl na podomka: ‚Pepíku, běž za tím člověkem, co tady seděl. Nemůže bejt daleko!‘“ Pepík ruče vyskočil a řítil se ulicemi. K němu se připojilo několik občanů a obecní strážník. Zanedlouho vedli triumfálním průvodem onoho cizince zpět do hospody.

Prohlédli jej a v kapse našli pohřešovanou tisícikorunu.

Hostinský mu pohrozil pěstí: ‚Já ti dám, holomku, tajemství života!‘“ A pak ho odevzdal četnictvu.

Před samosoudcem vrchním radou dr. Marečkem stojí nějaký pan Vojtěch Kuchařovský, obžalován ze zločinu krádeže. Nezapíral a doznal se ke všemu.

Byl uznán vinným a odsouzen ke třem měsícům těžkého žaláře. Nepodmíněně, protože byl už mnohokrát trestán. Žalobu hájil státní zástupce dr. Neureiter.

České slovo 26. 6. 1932

Byl značně opivněn

(Krajský trestní soud v Praze)

Bylo to na Prvního máje a jeden pán byl dobře naložen. Tak si řekl: Co by ne? Jsme jen jednou na světě, a tak si dáme něco k lepšímu.

Zatavil tedy se svým americkým vozem před jistým lokálem ve Škrétově ulici, aby se tam posilnil koňakem. Když vyšel povzbuzen, tu spatřil, že jeho auto je pryč.

A pak před senátem vrchního rady dr. Šudomy jistý strážník jako svědek takto vypovídal:

„Konal jsem službu na Václavském náměstí a zíral jsem kolem dokola, pátraje po nepřístojnostech. Tu spatřil jsem neosvětlené auto, které vzbudilo ve mně podezření. Auto šněrovalo sem tam, chvilkami zastavilo, pak zase popojelo. Jednou vystoupil z něho nějaký pán, zdvihl poklop a něco manipuloval. To mě přivedlo na myšlenku, že řidič neovládá dobře silostroj. Přistoupil jsem k němu a vyzval jej, aby svou fyzickou silou dotlačil vůz do postranní ulice.

Tam jsem jej vyzval, aby se vykázal vůdčím listem. Tázal jsem se po jméně, bydlišti, jakož i povolání.

On pravil, že je prokurista z Břevnova. To se mi nezdálo, že by to souhlasilo se skutečností. Postavy byl vytáhlé, vlasů bujných a očí zasněných. Což takto vyhlížejí prokuristé? Abych ho vyzkoušel, kladl jsem mu otázky o místních poměrech v Břevnově. I seznal jsem, že si názvy ulic pletl a dobře ovládal pouze břevnovské hostince...“

„Byl opilý?“ tázal se soud. „On totiž tvrdí, že svůj čin spáchal v naprosté opilosti a že nevěděl, co dělá.“

„Ničeho takového jsem nepozoroval,“ dí svědek, „ani pивní pach z úst obžalovaného jsem na místě činu nezjistil.“

„Byl jsem značně opivněn,“ přihlásil se ke slovu obžalovaný.

„Co jste byl?“ podivil se slavný soud.

„Opivněn,“ opakoval obviněný, „an jsem vypil patnáct piv.“

„To je nějaké nové slovo – opivněn,“ usuzoval pan předseda. „A proč jste se vydával za prokuristu?“

„Tak jsem si představoval, jak by to bylo krásné,“ děl zasněně vytáhlý mladík, „kdybych byl prokuristou. Měl bych vážnost mezi lidmi, auto k dispozici a fešnou děvku po boku...“

„A čím jste?“

„Tesařem, prosím.“

„Také pěkné řemeslo, co chcete?“

„Řemeslo je, pravda, pěkné, ale prokurista je lepší. A já bych tak rád byl prokuristou!“

Těžce si vzdychl.

Obžalovaný byl po skončeném přelíčení uznán vinným zločinem krádeže a přestupkem proti § 431, jehož se dopustil tím, že jel s neosvětleným vozem, který dobře neovládal.

Byl pak odsouzen k těžkému žaláři v trvání čtyř měsíců a byl mu přiznán podmíněný odklad trestu na tři roky, protože dosud nebyl trestán a jeho pověst je dobrá. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Neureiter.

České slovo 28. 6. 1932

Kudrnatý pán v koupelně

(Krajský trestní soud v Praze)

Jeden nenápadný dům v jisté nenápadné ulici na Smíchově byl dne 23. května tohoto roku vzhůru. Kdosi zoufale úpěl, tloukl na dveře a volal o pomoc. To bylo tím nápadnější, protože bylo už pozdě večer a domovní vrata byla zavřena. Poslali pro zámečníka a několik odvážných nájemníků v čele s domovníkem vnikli do bytu.

Zjistili, že pokřik se ozývá z koupelny. Zámečník tedy otevřel zámek a shromáždění nájemníci uviděli mladšího kudrnatého pána, v jehož obličejí se jevilo zoufalství. Tázali se ho, co zde pohledává. Mladík nedovedl dát souvislé odpovědi, jenom něco mumlal. Domnívali se, že je to zloděj, a dali kudrnatého pána strážníkovi.

Na policii přišel kudrnatý pán k sobě a prohlásil, že není na žádný pád zloděj, že je těžký hříšník. Zachtělo se mu ženy bližního svého a té ženě se zachtělo kudrnatého pána.

I zjistilo se: Ten bližní byl svým povoláním obchodním cestujícím v potřebách pro cyklisty a automobilisty. Byl to zavedený obchodní cestující a navštěvoval západní Čechy. Jednoho dne obdržel anonymní dopis, který ho přinutil, aby předčasně ukončil svou túru.

Vrátil se a našel svou manželku v pyžama, ačkoliv nebyla ještě chvíle ke spánku. Manželka vrkala jako holubice a chtěla políbit svého pána na pleš, ačkoliv jinak se nikdy nedávala přítomností manželovou strhnout k nadšení. Obchodní cestující se nedal políbit na pleš a jen se díval kolem dokola. Chodil po pokojích a pohvizdoval si. Myslí si při tom: Byl jsem patnáct let ženat a dá Bůh, že budu zase svobodný junák!

Nenápadně mrkl do koupelny, pak otočil klíčem a klíč strčil do kapsy. Načež velel své manželce, aby se oblékla, že se pudou povyrazit do biografu.

Manželka tvrdila, že dává přednost rodinnému krbu, a nabádala svého pána, aby se šel povyrazit sám. Obchodní cestující však nedal a manželka musela s ním. Že by ho to netěšilo, kdyby měl sám užívat. Ať manželka také něco užije.

Co měla dělat ta ubohá, svedená paní? Oblékla se a následovala svého pána. Šli do biografu a pak do baru. Tam tančili při zvucích cizáckých šlágrů. A obchodní cestující si říkal: „Mám corpus delicti, docela solidní corpus delicti.“ I osnoval v duchu krásný rozvodový proces.

Leč všecko vzalo jiný obrat.

Kudrnatý pán si řekl: Když už má být veřejné pohoršení, ať to stojí za to. A udělal na obchodního cestujícího trestní oznámení pro zločin veřejného násilí omezováním osobní svobody, protože svémocně věznil kudrnatého, nemaje důvodu pokládat ho za osobu škodlivou nebo nebezpečnou.

Líčení o této žalobě konalo se před senátem vrchního rady dr. Hlouška. Manželka obchodního cestujícího se nedostavila, a proto bylo přelíčení na neurčito odročeno. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Neureiter.

České slovo 2. 7. 1932

O pánovi, který si dovoloval a pak ke škodě přišel

(Krajský trestní soud v Praze)

Slečna pila bílou kávu a prohlížela si módy.

Pán vypil malého kapucína a zapálil si cigaretu. Dumal o tom, že je mladý a že by měl užít života. Slečna byla růžová a buclatá. Tomu pánovi se líbila a on si myslel, že by stála za hřích.

Protože byl podnikavý a znal běh tohoto světa, zdvihl se a přisedl k té dámě. Počal galantní rozhovor, užívaje bohatých darů duševních, které mu příroda dala do kolébky. Ale slečna nebyla v náladě, neboť ji zajímal více letní kostým, etamín a krepžoržet než hovory o lásce. Kromě toho byla přísných zásad. I kázala světákovi, aby se vzdálil a neobtěžoval.

Ten pán tedy odstoupil, ale byl těžce raněn ve své samolibosti. – Počkej, myslel si, já ti ukážu, kdo jsem! Budeš trpce litovat, žes nechtěla se mnou kráčet ruku v ruce životem a s písni na rtech.

Vyšel na ulici a čekal, až ta slečna vyjde z kavárny. Ale ona to nebyla slečna, ale paní.

Zhrzený pán k ní přistoupil, odhalil klopou kabátu a ukázal jí nějaký odznak. Dáma zahlédla nápis „Policejní ředitelství“.

Pán velel: „Půjdete se mnou!“

„Jakým pádem?“ ulekla se dáma.

„Tím pádem,“ odvětil zhrzenec, „že sedíte sama v kavárně a já mám povinnost vás předvést, nejste-li lehká slečna.“

Dáma počala bédovat a prosila detektiva, aby tak nečinil, že by byla nadosmrti zničena. Neboť její manžel má papírnický závod a na tyhle věci je náramný pedant.

Leč ten detektiv byl neúprosný.

„Když má váš pan manžel papírnický závod,“ pravil, „tak máte doma prodávat pohlednice, a ne sedět v kavárně.“

Tak ta dáma smutně vzdychla a šla s detektivem na policejní ředitelství.

Po cestě řekl ten pán: „Víte, po čem muži touží. Kdybyste tento... jak si myslím... tak byste třeba nemusila na policii.“

„No, když by to jinak nešlo –“ vzdychla ta dáma, „já pro svou čest jsem hotova postoupit vše.“

Tak následovala detektiva do bytu.

Detektiv užil a potom dámu v milosti propustil.

Leč po jejím odchodu zjistil, že mu chybí tobolek s 1200 Kč. Za nějaký čas pocítil galantní chorobu. Obě jej hnětlo.

Tuhle potkal zase tu dámu. Zavolal opravdického detektiva a dal ji zatknout. Ukázalo se, že ta dáma není paní, ale slečna, a od svého mládí se živí prostitucí.

Byla senátem vrchního rady dr. Hraby souzena pro zločin krádeže a pro přečin proti zákonu o pohlavních chorobách.

Onen pán se nedostavil k soudu, kam byl volán jako svědek. Proto muselo být líčení odročeno. Čím se prozatím končí historie o jinochovi, který k velké škodě a újmě přišel a mimoto má s úřady oplétání, že se falešně vydával za detektiva. Žalobu hájil státní zástupce dr. Jítek.

České slovo 5. 7. 1932

O přáteli z mládí

(Krajský trestní soud v Praze)

Starší, poněkud otlý pán v listrovém kabátě ubíral se ulicí. Naproti němu šel jiný pán, ten byl spíš tak trochu hubený a trochu ošumělý. Jak se tak blížili k sobě, tu ten hubený rozjasňoval líc, a když přišel až k tomu tlustému, tu hlasitě zajásal.

Padl tlustému kolem krku a zařičel: „Václave! To je náhodička!“

Pán v listrovém kabátě se vyvinul z objetí toho rozjásaného, opravil si skřípec na nose a řekl rozpačitě: „Totiž já...“ Než ten hubený pořád povykoval: „Václave! Ty kluku jeden kudrnatá! Kolik let jsme se neviděli? Já mám takovou radost, že bych za to nevzal desítku.“

Tlustý povídá: „Já opravdu nemám tu čest...“

„Ale jdi!“ hartusil hubený. „Přece jsme ve škole seděli vedle sebe. A co jsme se navyváděli! Kdyby to tak chtěl některej šikovnej spisovatel sepsat, já bych mu to dal do péra...“

„Kerej vy jste?“ ptal se tlustý.

„Jako bys mě neznal,“ urazil se hubený, „já jsem přece Tonda, pamatuješ se přece... A ty jsi Václav Kotyza, no ne? Jak by ne. Ten tvůj obličej mám dobře v merku.“

„Já vůbec nejsem žádnéj Václav ani Kotyza,“ ozval se otlý pán, „nýbrž Adolf Kouba.“

„A tak pardon, pardon!“ zvolal hubený. „Že by to byla mejlka? Ale podoba by tu byla. To račte teda odpustit –“ Zdvihl klobouk a kvapně se vzdálil.

Pak ten otlý chtěl si koupit v trafice dvě kuba. Hmatá si po náprsní kapse a šrajtofle nikde. Dost mu to bylo divné. Poznal, že přišel ke škodě, a truchlil.

Ale nebylo to divné jednomu pánu od tajné policie, který toho hubeného již delší dobu sledoval, protože to byl jeho moc dobrý známý. A také ho přistihl, když objímal na ulici nějakého jiného pána, prohlašuje, že v něm poznal přítele z mládí.

Ten pan tajný hubeného pána sebral a včera odpovídal se osmatřicetkrát trestaný kapsář Josef Valeška před senátem vrchního rady Formánka. Zapíral, ale tlustý pán s určitostí poznal v něm onoho člověka, který mu padl kolem krku, kterýžto přátelský akt ho stál osm set padesát Kč.

Byl uznán vinným a odsouzen k sedmi měsícům těžkého žaláře. Po odpykání trestu bude dán do donucovací pracovny.

České slovo 6. 8. 1932

Auto jen pro dva

(Krajský trestní soud v Praze)

Nějaký Jerry Ouholička, inspektor pojišťovny, měl malou aerovku, ale je to lepší než nic. Někteří se posmívají tomu maličkému vozu, ale člověk nemusí mít zrovna rolls-royce, neboť hlavní věc je zdraví a spokojenost.

Co se týče slečny Šiši Peřinové, to byla sedmnáctiletá blondýnka, která prodávala mezi týdnem smaltové a aluminiové nádoby. Ona byla veselá a lehkomyšlná. Její tatíček je hlídačem v továrně a náramně přísné povahy. Netrpí litaní s mužskými a noční toulky. Matinka je téhož založení a často poučuje dcerušku vařečkou, a tak ji vede k dobrému.

Bylo to v sobotu a Jerry zapřáhl svůj vůz a naložil do něho vedle salámu a stanového plátna též slečnu Šiši.

Ona řekla, že musí být v devět hodin doma, jinak že by hrozně dostala.

Bylo devět hodin, na nebi se kmitaly chladné hvězdy a Jerry a Šiši seděli u táborového ohně a pili čaj. V tu dobu chodil pan Peřina z kouta do kouta a říkal: „Kde jen ta holka je?“ Jak čas utíkal, rostla jeho nevrlost a on útočil na svou choť: „To je tvoje vina, to je tvoje vychování!“ Paní Peřinová nesměla nic říci, protože v tomhle pádě nezná ten její člověk žertů.

Pak prchla noc a byla neděle. To nešťastné dítě se nevrátilo domů. Pan Peřina se oholil a prohlásil: „Teď toho mám akorát dost!“

V pondělí holka nebyla doma. Paní Peřinová byla z toho celá smrtelná. Pan Peřina řekl, že to dá soudu. Sebral se a šel na policii. Tam jim všechno vypověděl a pravil, že to tak nenechá. To by prý byly pěkné pořádky. Holku si nenechá zkazit. Byl velmi rozhněván a vytýkal policii, že nedá na mladou holku pozor. Když nemá rozum takové dítě, má ho mít policie. Od toho je prý placena. Na úřadu mu řekli, že se po děvčeti ohlédnou, ale ať prý tatík nekřičí. V úředních místnostech se nesmí křičet. Pan Peřina řekl, že by se na to podíval; je poplatník a může křičet, jak chce. Úředníci mu ten názor chtěli vyvrátit, ale přísný muž spustil rámus, vynadal jim darmo jedů a ještě všelijaká ošklivá jména jim dával a obvinil je, že mu zkazili dceru.

Ta dcera se jim vrátila v úterý v pořádku domů a dostala vařečkou, to se neptejte. Pak nesměla ani na krok z domu. Zato však tatík ocitl se před senátem vrchního rady Formánka pro urážku úřední osoby.

Kajícně všecko doznal, jenom žádal soud, aby pochopil spravedlivé rozčilení starostlivého otce.

Slavný soud to uznal a odsoudil pana Peřinu k vězení v trvání jednoho týdne, a to podmíněně na rok.

Slyšíme, že si Jerry bude brát tu slečnu, veselka bude na podzim, a tak to celkem ještě dobře dopadlo. Je to holt kříž s těmi dětmi...

České slovo 7. 8. 1932

Tatínek na scestí

(Přestupkový soud v Praze)

Mladý muž v tuhém límci byl žalován pro přestupek lehkého ublížení na těle. Udeřil totiž jistou učitelku cizích jazyků hrncem do hlavy, což zanechalo viditelné známky a zranění.

Maje před okresním soudcem Mayerem vysvětliti svůj čin, vyjádřil se takto:

„Můj otec,“ pravil, „byl vždycky hodný a pořádný člověk. Jak uhodila devátá, byl doma. Jako na vojně, prosím. On věděl, že já žádné toulání a ponocování netrám. Nevedl také žádné kamarádšofty, protože si vzal k srdci, co jsem mu vždycky říkal.“

Napomenut, aby mluvil k věci, pokračoval: „Dovolil jsem mu, aby si vypil skleničku. Jedna sklenička neškodí, prosím. Naopak posiluje a udržuje v dobré míře. Tatínek byl vesel, ale nikdy nevyváděl. Já nikdy neslyšel na něho stížnosti.“ Změřil zamračeným pohledem žalobkyni a řekl: „Až pak se seznámil tadyhle s tou dámou a od té doby to začalo. Sedával u ní a ona mu dávala pít kořalku. Tatínek kořalku nesnese. Hned začne mluvit sprostá slova a zpívat závadné písničky. To přece nesmí být, prosím! Lidé v domě na to poukazují a já se pak musím stydět. Vlivem té dámy klesal tatínek od stupně k stupni; až konečně začal chodit domů, když už byl barák zavřený. Jak já k tomu přijdu, abych měl rodinný život rozvrácený? Na ní si nic nevezmu. Jí je to jedno, jenom když má zábavu a jenom když užívá. Nyní je tatínek docela jiný, ze mě si nic nedělá a na jedno slovo má deset.“

Na námitku soudcovu, že proto přece nemusel paní žalobkyni otloukat hrncem o hlavu, odvětil v tom smyslu, že přece musí být nějaký trest na nemravnost.

Byl po skončeném přelíčení uznán vinným a odsouzen k pokutě padesát Kč.

Vyslechl rozsudek a řekl významně ke svému otci: „Vidiš, kam vede nevázanost!“

Každá za své

(Přestupkový soud v Praze)

Paní Hustolesová žaluje na paní Pacinkovou, že jí dávala špatná jména. Srazily se spolu u vodovodu a tam paní Pacinková řekla paní Hustolesové své mínění.

Vyčerpala úplně svůj bohatý slovník a užila asi devětašedesát potupných výrazů. Většinou se ta slova nedají opakovat. Myslíme, že by čtenáře značně pohoršila.

Paní Pacinková podala protižalobu, ve které zvěstuje, že paní Hustolesová vykřikovala na celý barák hanebná slova a že z toho bylo náramné pozdvižení.

Obě dámy jsou již v usedlém věku, ale to nevadilo, aby vzájemně neuváděly svou ženskou poctivost v pochybnosti. Jedna druhé vyčítala, že dovoluje, aby si na ni páni dovolovali.

Kromě toho paní Hustolesová tvrdí, že paní Pacinková se vyzbrojila válečkem na nudle a touto zbraní ji ohrožovala. Musela před ní uprchnout do prádelny a ukrýt se v kotli.

Paní Pacinková praví, že právě u ní švadlena zkoušela šaty, když tam s velkým křikem vtrhla paní Hustolesová, vyvlekla ji za vlasy na chodbu a tam s ní krutě zacházela.

Paní Hustolesová předkládá soudu lékařské vysvědčení, z něhož vysvítá, že měla ušní boltec zarudlý a nad okem modřinu zvící dvacítihaléře.

Paní Pacinková předložila také vysvědčení a tam stojí, že tato dáma měla poškrábanou ruku; kromě toho konstatoval u ní lékař zvýšenou srdeční činnost.

Obě dámy se dožadují, aby ta druhá byla přísně potrestána.

Paní Hustolesová, slyšena před soudem, udává: „Nejsem vinna, se soukromou žalobkyní jsem toho dne vůbec nemluvila.“

Paní Pacinková také popírá svou vinu a říká, že soukromou žalobkyni vůbec nezná.

Po této výpovědi obrací se okresní soudce na zástupce sporných stran a praví: „Tak jste to slyšeli, páni. Obě dámy souhlasně tvrdí, že se neznají a že spolu vůbec nemluvily. Tak by se to mohlo smířit.“

Oba doktoři řekli, že je to vlastně pravda, a strčili hlavy dohromady. Pak si šeptali se svými klientkami. Načež prohlásili, že by to šlo srovnat a to levatis expensis, čímž je po doktorsku řečeno, že každá z těch platí si svou útratu. Což byla tedy zábava pod heslem Každá za své.

Co měly ty ubohé dámy dělat? Řekly si, že není žádná spravedlnost na světě a že na slabou ženskou si každý dovolí. Pak se šlo domů a soudce vyvolal jiný případ.

Zase takové ubohé, nevinné ženské.

České slovo 11. 8. 1932

Na znamení naší lásky

(Krajský trestní soud v Praze)

Mladý muž sepjal ruce a zaprosil: „Ó, dej mi něco na památku naší vroucí lásky!“

Slečna Věra odvětila: „Ale když já nic nemám.“

„Ó, jenom maličkost, nějakou drobnost... Budu vždycky cítiti tvou blízkost, budeš mi po boku a tvůj fantom bude se vznášeti před mým duševním zrakem...“

Slečna Věra se zachichtla: „I jděte, vy!“

„Vážně,“ děl ten mladý muž, „já bych něco chtěl... zástavu naší lásky, talisman naší oddanosti, aby bylo vidět, že jsme spolu navždy spoutáni...“

„A co byste chtěl?“ hádala ta slečna. „Políbení?“

„Políbení,“ odvětil mladý muž, „sladké políbení by bylo vyznamenáním pro mne, ale to není to. Potřebuji něco hmotnějšího.“

„A co by to mělo být? Kadeř vlasů?“

„Copak o to. Kadeř s mašličkou, to je také hezké. Ale spíš bych chtěl něco podstatnějšího.“

Řka toto, uchopil kabelku té slečny.

„Nechte to, jo!“ vzkřikla slečna polekána. „Já nemám ráda, když se mi mužští hrabou v kabelce. Vraťte mi ji, a hned! Kam jdete?“

„Já jdu telefonovat,“ řekl mladý muž, „mám důležitou konferenci.“

„Tak tu nechte moji kabelku!“

„Vezmu si ji s sebou,“ řekl ten pán žertovně, „abyste mi mezitím neutekla.“

A odešel. Slečna mávla rukou a začala číst módy. Objednala si dvě egyptky a číšník jí přinesl náruč obrázkových časopisů. Dívala se na obrázky a uvažovala, jaké šaty by si měla řídit.

Pak přistoupil k ní číšník a řekl: „Platit račte. Předávám účet.“

Slečna mechanicky sáhla po své kabelce. Vtom si vzpomněla na svého přítele i ptala se: „Kde je pan inženýr?“ číšník se pousmál a pravil: „Pan inženýr dávno odešel.“

Slečna zabědovala. Nyní tu seděla bez peněz a bylo jí hanba.

Ale dlužno říci, že ta slečna měla více štěstí než rozumu. Ten dotyčný inženýr zahýbal právě za roh, když mu někdo položil na rameno těžkou ruku. Ohlédl se a spatřil známý obličej jednoho detektiva.

Detektiv pravil: „Tak žádný řeči, Edo, a dej sem, co máš v kapse.“

Pan inženýr mu beze slova vydal kabelku.

U soudu se pak ukázalo, že to není žádný pan inženýr, nýbrž mnohokrát trestaný zloděj a povaleč, dvaatřicetiletý bývalý obchodní příručí Eduard Vacina. Senát vrchního rady Formánka uznal jej po skončeném přelíčení vinným a odsoudil ho do žaláře v trvání šesti měsíců. Po odpykání trestu bude dán do donucovací pracovny.

České slovo 19. 8. 1932

Muži, neplet'te se mezi ženské!

(Krajský trestní soud v Praze)

Dne 28. května tohoto roku rozlehl se na chodbě jistého domu v dotyčné ulici velký pokřik.

Ženský hlas lkal: „Lidičky, ona mě morduje! Ona mě chce zavraždit!“

To se ví, že se seběhli nájemníci a vyzvídali co a jak.

Na chodbě stála nějaká paní Vokřálová, byla celá rozcuchaná a držela se za tvář.

Soucitní lidé vyzvídali, co se to přihodilo, a ta paní povídala, že se najednou na ni vyřítila nějaká Motejzlíková, praštila ji válečkem na nudle a přitom dodala: „Tady máš, a jestli chceš ještě, můžeš mít!“ Paní Vokřálová na tuto nabídku nereflektovala, a tak ta jistá Motejzlíková odebrala se opět do svých komnat.

Zástup doporučil paní Vokřálové, že to tak nesmí nechat a že tu špatnost musí dát soudu. Především, pravili jistí občané, že musí jít k doktorovi, aby vyšetřil její zranění. Paní Vokřálová uposlechla a vyhledala doktora. Lékař jí napsal vysvědčení, jehož obsahem bylo, že na té paní objektivní známky zranění neshledal, ale že subjektivně si ta paní stěžuje, že na pravé ucho nedoslýchá. S tímto vysvědčením se dotyčná paní odebrala s udáním na policii a proti jisté paní Motejzlíkové bylo zavedeno řízení pro přestupek lehkého ublížení na těle.

Toto řízení však bylo zastaveno, protože všichni svědci zastihli na chodbě pouze lkající paní Vokřálovou, ale útočnice nikdo neviděl. A paní Motejzlíková povídala, že tu skvrnu na sobě nenechá, a proto podala proti paní Vokřálové žalobu pro urážku na cti.

Při tomto přelíčení byl slyšen jako svědek pan Motejzlík. A ten dosvědčil, že kritického dne byla jeho choť nemocná a ležela v posteli. Pan Motejzlík dlel u lože své manželky, podával jí obklady a žaludeční kapky a předčítal jí poučné a zábavné spisy, aby se choť rozveselila a pookřála. Pan Motejzlík povídal, že jeho choť byla ten den moc špatná a nebyla schopna vykonávat domácí práce, natož bojovati na chodbě. Ostatně váleček na nudle ležel v kredenci a své místo neopustil.

Na základě tohoto svědectví byla paní Vokřálová uznána vinnou a odsouzena do vězení v trvání osmačtyřiceti hodin. Tak tohle měla ještě k lepšímu.

Však ona je přece spravedlnost nad námi, ať si říká kdo chce, co chce. V této při objevil se najednou listonoš jako nástroj Prozřetelnosti. Onen listonoš vešel do domu, když se onen výjev udál. Spatřil jednu dámu, jak se vyřítla s válečkem na nudle na jinou dámu. A v té útočnici poznal paní Motejzlíkovou.

Kdo byl teď v rejži, to byl dotyčný pan Motejzlík. Když dvě dámy spolu něco mají, tak to vždycky odnese mužský. Tak na toho dotyčného pana Motejzlíka byla vznesena žaloba pro zločin podvodu, spáchaného křivým svědectvím.

Obžalovaný se po jistém váhání kajícně doznal. Báł se své choti a řekl to, co mu dotyčná paní nařídila.

Byl ovšem uznán vinným a po skončeném přelíčení odsouzen k trestu těžkého žaláře v trvání dvou měsíců. Ještě že je zachovalý, jinak by musel doopravdy sedět.

Přijal trest a velmi se rozezřil na svou choť řka: „Ty mě do ničeho nezatahuj, vod nynějška nechci o tvech zástojích nic vědět. Skrze vás ženský aby člověk shnil v kriminále!“

Soudu předsedal vrchní rada Kryštůfek a žalobu hájil státní zástupce dr. Urban.

České slovo 26. 8. 1932

Inženýr neprávem zdravil hosty

(Krajský trestní soud v Praze)

Inženýr se zeptal, jak se jí tu líbí. Emilka se rozhlédla po místnosti a pravila, že se jí tu moc líbí. Místnost byla veliká, úpravná, páni ve smokingu, dámy ve večerních toaletách. Hudba hrála a na parketu tančili dámy i pánové.

Mezi stoly se prodíral starší a elegantní pán s chryzantémou v knoflíkové dírcce. Mnul si ručky a klaněl se hostům.

„To je můj ředitel,“ upozorňoval inženýr Emilku, „je to drahá síla, ale velmi schopný člověk. Dovede elegantně zdravit.“

Starší pán přistoupil ke stolku, kde seděla Emilka s panem inženýrem, a pozdravil. Inženýr zahlaholil: „Nazdar, řediteli! Jak jdou obchody?“

Starší pán se poněkud zarazil a pak odpověděl, že obchody jdou dobře. Potom odešel k jinému stolu.

Inženýr řekl k Emilce, že to nic není platné a že také musí pozdravit hosty. Byli by zaraženi, kdyby je majitel hotelu nepřivítal.

Emilka to chápala a nabádala inženýra, ať jde zdravit. Inženýr obešel stoly, klaněl se hostům a přívětivě se usmíval.

Starší pán ho zpozoroval, zavrtěl hlavou a tázal se vrchního číšníka: „Co je to za člověka?“ Číšník řekl, že před chvilkou vstoupil s tou dámou do místnosti a že si poručil dva obědy. Starší pán se zadumal a pak velel číšníkovi, aby si dal pozor, že by mu mohl ten člověk utéci s útratou. Číšník odvětil, že toho pána už má dávno v merku.

Po obědě přistoupil k inženýrovi a tázal se, přeje-li si pán platit. Inženýr nedbale odvětil, aby mu to číšník zapsal na účet. Přitom mrkl na něho okem. Číšník nechápal a zůstal stát s blokem v ruce. Inženýr se obořil: „Slyšel jste, člověče? Máte mi to napsat na účet!“ A obrátil se k Emilce a pravil: „On je nový. Nezná majitele.“

Pak odešel na záchod a chtěl nenápadně odejít. Ale vrátný mu zastoupil cestu. Přišel číšník a starší pán.

Emilka slyšela křik, ale nechápala, co se děje. Inženýr vstoupil zase do místnosti a byl rozezlen. Velel Emilce, aby na něho počkala, že je tu jakési nedorozumění, které se musí vysvětlit. Potom odešel v průvodu jednoho pána.

Emilka čekala na inženýra až do večera, ale nedočkala se ho. Sešla se s ním až před senátem vrchního rady Sitty, kde ten inženýr seděl, obžalován z řady podvodů. Nebyl to žádný inženýr, ale osmadvacetiletý obchodní zástupce Jan Hondal. Slečna Emilka přihlásila se do řady poškozených, ježto domnělý inženýr vylákal na ní přes 40 000 Kč předstíraje, že je majitelem velkého lázeňského hotelu a že Emilku učiní svou manželkou a spolumajitelkou onoho hotelu.

Soud uznal ho vinným ve smyslu žaloby a odsoudil Hondala k osmi měsícům těžkého žaláře, zostřeného dvěma posty měsíčně. Trest je nepodmíněný. Žalobu hájil státní zástupce dr. Dlabáček.

České slovo 4. 9. 1932

Z vypravování paní Švancingerové

(Přestupkový soud v Praze)

Ona byla vdova a on byl hokynář. Vdova je mohutné postavy a plná života. Hokynář naproti tomu byl – jak se říká – takový chcípáček. Ne že by mu něco chybělo, zdraví měl pořádné, na nic si nenaříkal a dobře mu chutnalo. Ale byl postavy menší a jaksi vyschlý.

Vdově se znelíbil vdovský stav. Bez mužského je život jaksi jednotvárný. Potom vdaná ženská má zastání. Dívala se na hokynáře a řekla si, že by se jí hodil. Je sice menší postavy, ale zato jinak při síle. Takový suchý mužský vydá za dva. Potom měl krám a v něm zboží bezpočtu. Káva, cikorka, cukr, různý koloniál a delikates by byl v domě.

Vdova tedy vzkázala hokynáři a hokynář nebyl proti tomu. Také mu bylo smutno a chodily na něho všelijaké myšlenky. V noci ho často trápila žáha a on to přičítal svému smutnému myšlení. Tak se domluvili a řekli si, že budou spolu žít pomalu a spořádaně.

Paní Švancingerová si všimla, že hokynář často u vdovy pobývá, že s ní beseduje a má řeči. Usoudila z toho, že ti dva spolu drží. Neviděla to ráda, protože na tu vdovu zanevřela. Vdova šustila hedvábím a nedávala pozdravení a paní Švancingerová, dívajíc se za ní, myslila si: „Ty jseš ňáká!“

Řekla si, že to musí přetrhnout. A jednou v neděli potkala hokynáře a vedla takovou řeč: „Tak jsem slyšela, pane Kout, no, já gratuluju!“

Pan Kout se ptal, co má jako být.

Paní Švancingerová povídala, že ví všechno a že má z toho radost. „Hlavní věc je,“ děla, „aby to šlo pěkně dohromady. Vaše vyvolená má moc dobrou povahu, je to dobračka vyhlášená. Svýho prvního muže prej utloukla válečkem na nudle, ale já tomu nevěřím, že by byla taková dovolená. Přece jenom je to pomyšlení... Já na vašem místě bych se bála. Ona sice ho neutloukla najednou, protože má z toho pojem. Tak ho nejdřív tloukla málo, ale pomalu ran přidávala, až byl z toho ten její muž celej pitomej, a než se vzpamatoval, byl nebožtík. Nemusíte si to tak brát, vás třeba nebude bít válečkem na nudle, ačkoliv zvyk dělá moc. Když si ženská jednou veme do hlavy svýho manžela trestat válečkem na nudle, tak při tom vytrvá, já to mám vyzkoušený. Ale nic si z toho nedělejte, hlavní věc v manželství je svornost a spokojený život. Škoda jenom, že jste takovej churej, vy těch ran moc nevydržíte. To je ouraz, moh ste mezi námi ještě ňákej čas pobejt, takhle musíte vandrovat. Ale patrně je to váš osud.“

Hokynář šel k vdově a povídal, že od manželských úmyslů neustupuje, ale to jediné si vymíňoval, aby ho vdova netloukla válečkem do hlavy. Vdova se ho ptala, jak na ty myšlenky přišel, a pan Kout jí vysvětlil, že mu to nakukala paní Švancingerová.

Tak ta dotyčná Švancingerová se octla před okresním soudcem radou Mayerem, aby se odpovídala pro přestupek ublížení na cti. Celý dům přišel svědčit a všechny dámy vypovídaly svorně proti obžalované, jejíhož zlého jazyka se bojí celé sousedstvo. Soudce uznal ji vinnou a odsoudil ji k vězení v trvání tří dnů. – Paní Švancingerová bude sedět a tři dny budou mít lidé od ní pokoj.

České slovo 7. 9. 1932

Její čisté peří aneb Boj o pravdu

(Krajský trestní soud v Praze)

Přečtli té paní žalobu a pan vrchní rada Nedvěd se jí ptal: „Tak co, paní, jste vinna?“

„Pane slavný soude,“ odvětila ona dáma, „já bojuju za pravdu...“

„Kdepak! Co byste bojovala za pravdu? Raději nám řekněte, jak to bylo s tím peřím?“

Po dlouhých oklikách vysvětluje ta dáma, jak to bylo s tím peřím. Ona totiž si donesla k jedné firmě své peří a sýpku, aby jí z toho udělali pokrývku. Když si pak přišla pro dílo, rozpárala cípek pokrývky, nahlédla dovnitř a spustila povyk. Tohle že je její krásné, čisté peří? Vůbec ne. To je peří černé, špinavé, plné písku a souchotinářských bacilů. Ona to tak nenechá.

Tak ta firma vzala pokrývku a donesla ji na policii, aby to peří prohlédli a vydali svědectví. Firma už tušila, že z toho bude proces.

Avšak ta paní si na policii došla a pokrývku si odnesla. Potom zahájila proti oné firmě civilní spor. Její žaloba byla zamítnuta v obou instancích. To tu paní tak rozhořčilo, že poslala přípis státnímu zastupitelství, a v přípise obvinila svědky z křivého svědectví. Také soud se jí nechtěl líbit a svého vlastního advokáta osočila z nedbalosti a z liknavého vedení pře.

„Psala jste ten dopis?“ ptá se soud.

Paní se hrdě hlásí k autorství toho psaní a jenom lituje, že to nenapsala ostřeji. To by bylo hezké, povídá, aby nebylo zastání pro starší, ctnostnou ženu, která po celý život bojovala za pravdu, a proto chce klidně spát ve svém čistém peří, a nikoliv v nějakém špinavém peří, které se hemží souchotinářskými bacily. Vždyť tady jde o zdraví!

Slavný soud kývá povážlivě hlavou a praví: „Chybila jste, paní, velmi jste si ublížila. Máte si rozmyslet, než něco povídáte. Obvinít někoho pro křivé svědectví je těžký zločin. Můžete za to být velmi potrestána...“

Než ta paní klade si ruku na prsa a praví: „Zrodila jsem se v pravdě, stojím v pravdě a za pravdu chci bojovat. A svoje krásný, čistý peří chci zpátky. Tady neustoupím ani o píd'. Zvítězím, nebo padnu!“

Soud mávl unaveně rukou a zavolal svědky. Ti neřekli ničeho jiného, než co vypověděli před civilním soudem. Obhájce obžalované navrhl slyšení dalších svědků, soud tomuto návrhu vyhověl a líčení odročil. Bude nám tedy čekati ještě nějaký čas, než se dovíme, zvítězí-li tato žena, nebo padne.

Žalobu hájil státní zástupce dr. Waldmann.

České slovo 8. 9. 1932

O slečně z Ameriky, nedokončený příběh

(Přestupkový soud v Praze)

Jan Kuliš si odkašlal a počal takto: „Nejsem vinen, pane rado, ať mě soudí spravedlivý Bůh... Já mám přece taky uznání, ale vono, jak se říká, vocud' a pocud...“

V dalším průběhu svého přednesu líčí obžalovaný Kuliš, že již léta chodí k holiči panu Hedvábnému, a nikdy k němu nechoval žádných pocitů, ani přátelských, ani nepřátelských. „Poslouchám ty jeho řeči,“ povídá pan Kuliš, „a myslím si svý. Mluv si, mluv, jen když já jsem zdráv. Až jednou on vypravoval příběh o dívce Boženě... Měli jsme, povídá, u nás holku Boženu, učila se kadeřnictví. Byla to dívka z chalupy, ale pořád si myslila, že udělá štěstí. Jednou přijde k rodičům a praví: ‚Rodičové milí! Tak jsem vám měla sen. Zdálo se mi, že jsem jela do Ameriky a tam jsem udělala velké štěstí.‘

Od té chvíle pořád jí ta Amerika nešla z hlavy a ona pořád prosila rodiče, aby ji do Ameriky pustili. Tak jednoho dne už to bylo tátovi moc a on si udělá: „Tak si do té Ameriky jed', když jinak nedáš. Aby bylo po tvým...“

Okresní soudce se zájmem naslouchal tomuto vyprávění, co se jako z toho vyklube. Ale obžalovaný se odmlčel.

„No, jak to bylo s tou Amerikou?“ pobídl pana Kuliše.

„Vidíte, pane rado,“ praví ten pán, „já byl taky žádostivej na ten konec. Ale pan Hedvábný brousí břitvu a nic neříká. Teprve když nabrousil břitvu, povídá: ‚A víte, že jsem od té doby o té holce nic neslyšel? Tak se teda ty sny vyplňujou. Jo, ono něco na těch tajnejch vědách je!‘ – Jsem mírnej člověk, pane rado,“ dodává obžalovaný hořce, „ale tohle bylo na mě moc. Obrátím se na pana soukromýho žalobce a povídám pomalu a v dobrotě: ‚Takový pohádky si můžeš nechat, kuliferdo, nemá to hlavu ani patu.‘ – On byl nespokojenej tím, že jsem ho označil za kuliferdu, ačkoli si zasloužil ještě horší pojmenování za svoje řeči. Začal na mě křičet, že ho snižuju před zákaznictvem.“

„Heleď se,“ já nato, „nekřič na mě, kokrdo, nevypravuj nám pohádky, když nevíš kudy kam. Ukaž mi tu holku a řekni, co se s ní stalo. Pak jsem tvůj stoupenec, jinak ne, ty makovče, ty bulíku jeden.“ – To jsem mu řek docela pomalu a vlídně, ale on se urazil a nyní mě po soudech honí. Když povídáš začátek, řekni taky konec, to je moje zásada...“

Sluší dodati, že usilovné snaze slavného soudu podařilo se sporné strany smířiti, a to tak, že si každý zaplatil svoje útraty. Ovšem, jak to s tou slečnou v Americe dopadlo, jsme se nedověděli a patrně asi nikdy nedovíme.

České slovo 9. 9. 1932

Pán s obrazem

(Krajský trestní soud v Praze)

Byl první letní den a toho dne večer vytáhl nějaký pan Josef Kumbera s kolegou Macíkem a nějakou slečnou, která nám není povědomá, do hostince pana Hory v Hnidousích. Besedovali a popíjeli, pan Kumbera dost zmůže, a mluvili, co se u piva mluví.

Ten Kumbera měl s sebou obraz, ukazoval ho hostům hostinskému a vychloubal se: „To je obraz, co? Koukáš, hostinský! Všecky figury jsou jako živý, já bych za ten obraz nevzal stovku!“

Pak začalo pršet.

Kumbera se dívá oknem a povídá: „Sakramenský dílo! Jak mám nést obraz v tom marastu domů? Hostinskej, spočítej mi, co to dělá.“

Hostinský spočítal řád a host Kumbera zjistil, že mu chybí patnáct korun.

„Dobrá,“ řekl, „proto nemusí bejt mezi náma zle. Zatím nechám tu obraz a na to tata přinesu peníze.“

Přišla noc. Tvorstvo ulehlo ke spánku a všecky hostinské lokály se zavíraly, neb byla policejní hodina. Jen hostinský Hora bděl a počítal tržbu. Najednou vidí, že do okna leze chlap. Koukne blíž – on je to pan Kumbera.

Hostinský se mrzel nad těmi mravy a povídá: „Do mý hospody se neleze oknem. Přijď až zejtra.“

„Hostinskej,“ odvětila postava, „peníze ti nenesu, ale jdu si pro obraz. Já ho moc potřebuju. Dej mi obraz, jinak, a to ti říkám v dobrotě, udělám ti z lokálu kůlničku na dříví.“

Hostinský nato vece: „Máš ožralou moulu a zejtra tě to bude mrzet.“

Načež pana Kumberu shodil z okna.

Ten pán se rozhněval a popadl pět kilo těžký kámen a hodil ho do okna. Jen taktak že nezasáhl hostinskou a její sedmileté dítě. Hostinský se vyřítil ven a pustil se s panem Kumberou v zápas. Přemohl jej a dal strážníkovi. Když pan Kumbera odcházel v průvodu ozbrojené moci, tu pravil: „Tohle ti, hostinskej, přijde draho. Já si koupím revolver, a až pojeděš kolem nás na kole, tak tě bouchnu.“

Když seděl pan Kumbera na policii, tu přišel tam nějaký pán. Měl modré oko a rozbitý pysk. Ten pán povídá: „Já jsem švagr pana Kumbery. Račte se, páni, podívat na můj obličej. To mě tak zřídil Kumbera.“

A vypravoval: Před několika dny přišel k němu Kumbera, že prý slyšel, že si švagr vzal nájemníka. Udělal si: „Co si ty máš co brát nájemníka? Copak já nejsem nájemník?“ Švagr nato: „Ty ani nejseš žádný nájemník. Já tě v baráku nechci mít.“

„Když mě nechceš v baráku mít,“ odvětil Kumbera, „tak toho budeš želet. Neb já jsem tak dobrej jako každěj jinej nájemník.“

A na důkaz svého tvrzení popad lať a praštil jí švagra do obličeje. Ten zakvílel a popadl Kumberu za límec a vyhodil ho ven.

Za tyto kousky odpovídal Kumbera pro zločin veřejného násilí před senátem vrchního rady dr. Sitty. Byl po skončeném přelíčení uznán vinným ve smyslu žaloby a odsouzen k trestu těžkého žaláře v trvání tří měsíců, podmíněčně na tři roky. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Urban.

České slovo 11. 9. 1932

Příjemný společník

(Přestupkový soud v Praze)

Byly tam hluboké lesy, lučiny, potůčky, slunce a koupání. Deset minut od nádraží. A přece se soukromník Osvald Bulva nudil. „Jsem člověk společenský,“ pravil, „a příroda sama o sobě mi nic neříká.“

Po pískem sypané cestě kráčelo proti němu jedno manželství. Pán byl starší, ale takto elegantní, a paní byla smavá a příjemná.

Pan Bulva přikročil k nim a děl: „Jsme letní hosté a máme držet dohromady. Jsem člověk společenský a příroda jakožto taková mi nic neříká. Buďme přáteli. Jsem člověk společenský a moje jméno je Bulva.“

„Těší mě,“ odvětil pán, „jsem inženýr Tonc. A tohle je moje manželka.“

„Také jsem znal jednoho inženýra,“ pravil soukromník. „Byl takový hrdý a pak něco zpronevěřil. Ono se to pak ututlalo, protože ten inženýr měl náramnou protekci.“

„Lidé jsou různí,“ řekl k tomu inženýr.

„Zcela moje řeč,“ přitakal soukromník, „ale tenhle byl! To byl ptáček! Na ženské byl náramně chtivý a užíval. Také si ulovil ošklivou nemoc. To jsou pak ty konce.“

„Všichni inženýři nejsou stejní,“ hájil pan Tonc svůj stav, „někteří vedou spořádaný život.“

„Ale je jich málo!“ vztyčil pan Bulva prst. „Také pitky pěstují. Ten můj známý inženýr z opilství ani nevycházel.“

Zadíval se na paní Toncovou a pokračoval s lehkým úsměvem: „On byl taky ženatý. Paní měl dost hezkou, ale co je to platné, ona nebyla pro domácnost. Do jejího bytu se pro špínu nemohlo. Ji práce nezajímala, spíš měla hlavu plnou mladíků. S jedním takovým držela a inženýr je jednoho dne přistihl při takovém, jak se říká, alibi. Dělal rámus, že to tak nenechá, ale pak to vše nechal usnout, protože sám nebyl lepší.“

Inženýr a jeho paní mlčeli. Zdálo se, že jsou trochu rozmrzeni. Chtěli se poroučet, ale soukromník se na ně přilepil a doprovodil je až do hotelu. Cestou vedl rozmluvu o inženýrech a dával své názory k lepšímu.

Uplynul nějaký čas a soukromník Bulva setkal se s panem Toncem u přestupkového soudu. Měl obvázanou tvář a jeho názor na stav inženýrský se pokud možno ještě zhoršil. Žaloval, že pan Tonc se z ničeho nic na něho vrhl a udeřil ho pěstí do obličeje, čímž mu způsobil lehké zranění.

Protože tento výjev se odehrál beze svědků, byl obžalovaný zproštěn pro nedostatek důkazů.

České slovo 13. 9. 1932

Přísluší manželce moc nad mužem?

(Krajský soud v Praze)

„Prosím pěkně,“ přihlásila se ta paní, „v žalobě stojí, že mně žádná moc nad mým mužem nepříslušela a že nemám důvodu pokládati ho za člověka nebezpečného. To může tvrdit pouze člověk, který neví, jak to s mým mužem bylo.“

Tak jak to bylo? Paní Vintířová byla už hezky při létech, když se rozhodla provdati se za pana Vintíře. Paní Vintířová je velká a silná paní. Má hračkářský obchod a dobře se jí vede. Pan Vintíř je drobný mužíček a je o dvacet pět let mladší své choti.

„Mého manžela,“ praví obžalovaná, „svěřili mně jeho rodiče. Jeho nebožka maminka mi povídala: ‚Podívej se, Kristýnko... já už jsem stará a dlouho-li tu pobudu... Mám velké starosti, holka zlatá. Co kdyby sis Karlíčka vzala? On je takový nešikovný, i zdraví je chatrného. Já mám strach, co s ním bude, až já tu nebudu. Zlí lidé mně ho budou šidit, on se neumí bránit, je takový dobráček. Ale proti tobě, Kristýnko, si nikdo nedovolí. Ty jsi přece ženská od rány!‘ Tak co jsem měla dělat, slavný soude? Musila jsem jeho mamince slíbit, že si ho vezmu, aby měl nějaký dohled...“

Pak povídá obžalovaná, že měla na starosti obchod a svůj dům a kromě toho nehodného a slabého manžela. Pan Vintíř brzy po svatbě projevil náklonnost ke kartám a k alkoholu. Nestačily mu peníze, které na útratu dostával od své manželky. Tu a tam se vplížil do obchodu a kradl peníze ze šuplíku.

„Raději bych měla,“ rozjímá paní Vintířová, „na starosti deset dětí než manžela budižkničemu. Já bych to s ním snad nevydržela, jenom pomyšlení na jeho nebožku matku a na ten svatý slib, který jsem dala umírající, mě zdržoval, že jsem ho od sebe nezapudila. Já ho živila, šatila a dávala mu ponaučení, a všechno nebylo nic platné. Kdyby aspoň jako mužský za něco stál, ale ani to ne. Já jsem s ním málo užila...“

Obžalovaná přiznává, že svého muže zamkla v koupelně a věznila ho tam celý den. On měl totiž ve zvyku, že hned ráno šel do hospody a nezřídka přicházel k obědu opilý. Jednou si dokonce přivedl opilého kamaráda s sebou. Paní Vintířová jej vlastnoručně vyhodila ze dveří a dala mu pár pohlavků na cestu. Už dávno slibovala svému muži domácí vězení, a když se nepolepšil, tak ho zavřela v koupelně.

„Já jsem měla moc důvodů pokládat ho za člověka škodlivého,“ řekla paní Vintířová. „On mně moc v obchodě škodil. Lidi na ten jeho způsob života poukazovali a mně to kazilo pověst mého závodu. Nebožka jeho maminka výslovně mi uložila, že ho můžu kárat a vychovávat podle svého, a já jsem se toho držela. A ten nezbeda mně v koupelně rozbil umyvadlo a to já musím škodovat. To mám za všechnu starost a soužení. Ještě ke všemu běží na policii a udělá na mě trestní oznámení. Ale on to nemá ze sebe, to ho navedli kamarádi...“

Zkrušený pan Vintíř vzdal se před soudem svědectví a senát vrchního rady Nedvěda zprostil obviněnou z obžaloby pro zločin veřejného násilí omezováním osobní svobody.

Paní Vintířová si odvedla muže od soudu. Obáváme se, že ten pán toho dne velmi pykal za svou nerozvážnost.

To jsou mi pořádky!

(Krajský trestní soud v Praze)

Do električky vstoupila babička s těžkým rancem. Rozhlédla se a vidí, že všechna místa jsou obsazena. Jeden pán s plnovousem se podíval na babičku a pak šťouch mladíka, který seděl vedle něho: „Vstávejte, mladíče! Udělejte místo té stařence!“

Mladík ochotně vstal a babička zaujala s mnohým blahořečením jeho místo.

Pán s plnovousem povídá: „Tak vidíte, matko, už máte místo. A komu máte za to děkovat? Mně!“

„Taktak,“ udělá si babička, „a já vám taky mnohokrát děkuju.“

„Kdyby nebylo mě,“ míní pán s plnovousem, „tak byste musela stát. Tomu mladíkovi by jakživo nenapadlo, aby nabídl své místo staré ženě... Musel jsem ho napomenout. Dnešní mládež nemá uznání. Musíme ctít stáří, to je naše povinnost a náš cíl.“

Vousatý pán se rozhlédl, aby seznal, jaký účinek má jeho rozšafná řeč na obecenstvo, a pak pokračoval: „Takový mladík myslí jenom na užívání a světské radosti. Za děvčaty se honit, retka kouřit, moderní tanec hopsat, biografy to je jeho. Ale aby sám od sebe stařenku pustil na své místo, to mu nenapadne –“

Onen mladík se trochu urazil a ptal se vousatého, proč sám nenechal tu babičku sednout, když je takový inteligent?

Vousatý ho změřil zdrcujícím pohledem a zvolal: „Mladíku! Co si to dovoluujete? Já vás tady vedu k dobrým mravům a vy na mě sočíte? Jak si tohle mám vysvětlit? To jste mládež, naděje vlasti? To nejste naděje vlasti, ale uličník.“

Mladík odvětil: „Naděje vlasti sem, naděje vlasti tam, ale nadávat si nenechám ani od fousatýho.“

Pán s plnovousem vyskočil a zakřičel: „Vy budete pykat! Vy jeden... vy jeden...“ Obrátil se k obecenstvu a pravil: „Pánové! Buďte mi svědky, že mě ten utřinos urazil!“

„Já nejsem žádný utřinos!“ zakvičel mladík.

„Cože,“ zařval pán s plnovousem, „ještě si dovolujete? Ještě si otvíráte hubu, když vás tady napomínám? A jejej! To jsou mi pěkné pořádky, když starší a vzdělaný pán musí si dát líbit takové neslušné útoky od takového uličníka... Pane! Chcete znát mé pevné mínění? Vy jste lump! To je mé přesvědčení, od něhož neustoupím.“

Mladík řekl, že je dobře. Na stanici vystoupil, vyhledal strážníka a ten vstoupil do vozu a kázal vousatému, aby se legitimoval.

Potom viděli chodci, jak vousatý pán křičí na strážníka, jak mu dává různá jména a jak ho chtěl strážník upokojit, ale vousatý mu srazil přílbu.

Před senátem vrchního rady Nedvěda stojí vousatý pán, čtyřicítiletý Dominik Šulcín, obžalován pro zločin veřejného násilí a přestupek urážky strážce. Vousatý pán se stydlivě hájil tvrzením, že byl mírně podnapilý.

Nicméně soud uznal ho vinným ve smyslu žaloby a odsoudil jej do těžkého žaláře v trvání tři měsíců, podmíněně na tři roky.

Když vyslechl rozsudek, zamumlal: „To jsou mi pořádky!“ Ale pohladil si plnovous a zamyšleně odcházel.

České slovo 25. 9. 1932

Tyhle ženy!

(Krajský trestní soud v Praze)

Mladý a dosti pěkný muž sedí na lavici obžalovaných pro zločin za našich časů velmi rozšířený a obvyklý. Seznámil se s nějakou slečnou a sliboval jí sňatek. A ta slečna si počínala tak, jak si dívky v těchto situacích počínají. Sázela do mladého muže peníze jako do hliněného prasátka. Mladý muž se obíral plánem zařídit si informační kancelář a slečna prohlásila ochotu poskytnout mu na to peníze. Postupně dala do podniku asi sedmnáct tisíc Kč. Její bratři a otec museli skládat peníze dohromady, a když to nestačilo, vypůjčila si ještě pět tisíc Kč. Potom, jak už to bývá, mladý muž si vzal jinou a tuhle nechal sedět. Pak ovšem ta slečna udělala trestní oznámení.

Je to tedy případ, který je tisícům takových případů podoben jako vejce vejci. Jenomže během přelíčení vyšly najevo okolnosti, které velmi obžalovanému pomohly a postavily onu záležitost do neobvyklého světla.

Když slečna jako svědkyně přednesla své nářky na faleš mužskou, tu pravil slavný soud: „Slečno, obžalovaný se hájí tím, že jste o jeho známosti s jeho nynější ženou věděla. Je to pravda?“

Slečna přiznává, že je to pravda.

„A přesto jste se s ním stýkala dále?“

Slečna klopí zrak.

„A nejenom to. Prý jste s ním udržovala styky i tehdy, když byl ženatý?“

Slečna šeptá: „Někdy jsme spolu chodili na procházku, do biografu nebo tak...“

„Ba dokonce jste s ním udržovala dále intimní styky...“

„Tak jest,“ praví slečna ostýchavě. „Ale ona... totiž jeho paní proti tomu nic neměla...“

„A vy jste jemu, i když jste věděla, že je ženatý, půjčovala peníze. Je to pravda?“

Slečna přikývla.

„Prosím vás, a co tomu říkala jeho žena?“

„Nic neříkala,“ řekla svědkyně, „já jsem se jí zeptala, jestli by proti tomu nic neměla, kdybych občas s jejím pánem se šla povyrazit. Ona nato, že uznává, že já mám k němu starší právo...“

„Vždyť ale on se zná se svojí manželkou už dříve, než poznal vás...“

„To není pravda. Já se s ním seznámila na Prvního máje, ale on tu svoji nynější poznal teprve druhého.“

„A půjčila byste mu peníze, kdybyste věděla, že si vás nevezme?“

„Já bych si to třeba ještě rozmyslila...“

Samo sebou, že senát vrchního rady dr. Hlouška obžalovaného zprostil obvinění. Když byl vynesena osvobozující rozsudek, tu přistoupila svědkyně k obžalovanému a zašeptala:

„Přijdeš?“ – Mladý muž: „Nemůžu.“ – Slečna: „Ale příští neděli?“ – Mladý muž: „To možná že ano –“ – Slečna: „Tak jistě!“ – Uklonila se soudu a odešla.

České slovo 5. 10. 1932

Proč se Alois neoženil

(Krajský trestní soud v Praze)

Vytáhlý mladík řekl, že se jmenuje Alois Kulman a že je osmadvacítiletý lakýrník, dosud zachovalý. Na otázku, je-li ženat, odpověděl: „Moh jsem bejt, ale tím pádem nejsem.“

Musíme vysvětlit, o jaký pád tu jde.

Alois Kulman se měl ženit, nevěstu si vyhlédl slušnou a hezkou. Na rozloučenou se svobodným stavem uspořádal veselý večer, jehož se zúčastnila nevěsta, její matka a několik pozvaných hostů. Ženich byl zpočátku vesel, jedl, pil a zpíval. Nevěsta zpívala i matička zpívala a ženichovi se to líbilo, že bude mít zpěvnou tchýni. Avšak postupem doby se mu změnila nálada. Zasmušil se a upadal v melancholii.

Matička pěla: „Letěli jsou tři havrani, proč jsi bledá, mladá paní?“

Kulman nato: „Tady nejsou žádný tři havrani, a dost!“

Matička: „Ale Alois, vždyť je to taková prstonárodní píseň!“

Alois: „Matko, nerušte mě v mém rozjímání, já činím těžký krok do života!“

„Jaký těžký krok do života?“ matička nato. „Dostanete nevěstu pěknou, pořádnou a bez krejcaru také není. Jiný na vašem místě by si výskal.“

Alois si však nevýskal. Naopak žaloba státního zástupce dr. Neureitra vykládá, že dotyčný ženich Alois Kulman uchopil matičku a mrštil jí ke dveřím. Potom chápal se různých nádob a počal jimi házet kolem sebe a vyzýval všechny přítomné, aby opustili místnost, jinak že za nic neručí. Nevěště vyrval z mikáda přešři vlasů. Všecko zděšeně opustilo místnost. Ženich Alois osaměl a nad troskami mobiláru počal zpívat válečnou píseň. Potom přišel strážník a vyzval ho, aby přestal zpívat a následoval ho. Alois kousl strážníka do ruky a utrl mu tři

knoflíky. Strážník zavolal kolegy a ti zuřivého ženicha přemohli. Alois křičel v separaci: „Zlatá moje svoboděnko, já tě neprodám!“

Byl žalován pro zločin veřejného násilí. Hájil se, že byl úplně opilý a nevěděl, co dělá, což mu všichni svědci i strážníci potvrdili. Na základě toho byl uznán vinným pouze přestupkem opilství a senát vrchního rady dr. Hlouška odsoudil ho do tuhého vězení v trvání jednoho týdne.

České slovo 6. 10. 1932

Pan spisovatel, jemuž je naše republika divočinou

(Krajský trestní soud v Praze)

Praha 6. října

Mr. William Waagner-Nielsen je, jak už možno podle jména soudit, spisovatel. Tento spisovatel narodil se v Dánsku, načež si dal narůst dlouhý ryšavý plnovous, aby každý viděl, že je spisovatel, potom sebral svou manželku a dceru a vydal se do světa. Z toho lze usoudit, že Mr. Waagner-Nielsen patří k druhu spisovatelů stěhovavých.

Jak už je zvykem takových potulných a vousatých spisovatelů, dal si i Mr. William natisknout pohlednice, které obsahovaly jednak výjevy z jeho pohnutého života, a potom vypsání, kolik kilometrů spisovatel a jeho ct. rodina urazila. Tyto pohlednice pak prodával hostům v kavárnách a restauracích. A tak žil.

Obešel zeměkouli, došel Mr. William až do hostince Stará beseda na Vinohradech. V tomto hostinci konala se onoho dne, 19. září, důvěrná schůze politické strany živnostenské a středostavovské. Najmanovi živnostníci sešli se v hojném počtu padesáti osob, aby pojednali o současné politické situaci a o nesnesitelných břemenech daňových. O tom všem Mr. William nevěděl. Nejprve vstoupil do výčepu a tam prodával své pohlednice, načež se hrnul do důvěrné schůze, aby oblažil pohlednicemi shromážděné politické živnostníky. Ale tu se mu postavil hostinský pan Mejtský v cestu, že se do schůze nesmí. Než spisovatel nedbal, odstrčil hostinského a vstoupil do sálu.

Když se spisovatel vytasil se svými pohlednicemi, tu nastalo mezi živnostníky pohnutí a všichni účastníci schůze žádali spisovatele, ať jde s pohlednicemi do háje, tady že není žádný

obchod s pohlednicemi, ale ožehavá politická situace. To ale neznali spisovatele s plnovousem. Dotyčný Mr. William se rozčilil a počal pokřikovat: „Čeští psi, postřílím vás i s vaší republikou!“ Načež ho pan Mejtský vyhodil.

Vousatý spisovatel ubíral se do kavárny Elektry domnívaje se, že tamější hosté touží po jeho pohlednicích. Avšak mezitím poslali účastníci schůze pro strážníka, aby Mr. Williama zjistil pro ten sprostý výrok o českém národu. Přišel strážník pan Pejša a vyzval muže s ryšavým plnovousem, aby ho následoval. Spisovatel prudce odmlouval a nechtěl jít. Pan Pejša ho nato bez dlouhých řečí vyvedl z místnosti. Manželka s dcerou následovaly svého živitele. Na ulici spustil pan spisovatel povyk, sedl si na zem a prohlásil, že se strážníkem nepůjde. Samo sebou se rozumí, že tento výjev vzbudil pozornost a přivolal valný dav zájemníků. A tu spisovatel prohlásil, že naše republika je divočina a že to není žádný kulturní stát. Pan William totiž měří asi kulturní výši státu podle toho, kolik prodá pohlednic.

Tím se stalo, že potulný spisovatel globetrotter^[8] zastavil se na své pouti před senátem vrchního rady Mrázka, kde měl odpovídat pro přečin rušení obecného míru podle zákona na ochranu republiky. Obžalovaný popřel svůj výrok v hostinci Stará beseda, ale doznal, že řekl na ulici, že naše republika je divočina, a nikoli kulturní stát. Tento výrok však prý učinil v rozčilení, ježto prý dav při zatčení inzultoval jeho manželku a dceru.

Soud uznal obžalovaného vinným a odsoudil ho k vězení v trvání desíti dnů a k pokutě 300 Kč. Trest je nepodmíněný, ale je odpykán vyšetřovací vazbou. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Jelínek.

České slovo 7. 10. 1932

Její pan choť je reprezentant

(Přestupkový soud v Praze)

Paní Ramfálové přečtli žalobu. Podle tohoto spisu nazvala tato dáma svou sousedku, nějakou paní Perlovou, „necudnou ženskou, zapomenutou ženskou, známou ženskou a mimoto zcela obyčejnou sviní“. Uváděla před více lidmi, že k paní Perlové se pro špínu nemůže, že její haranti rostou jako dříví v lese a nikdo na ně nedohlídne, že z nich budou raubíři a vrahové, uvidíte, vzpomenete si na má slova.

Paní Ramfálová zavrtěla hlavou a zvolala slavnostně: „Jak tu stojím, takový slova jsem nemohla říct, já takový sprostý slova nemám ve zvyku, já bych si to ani dovolit nesměla, protože můj muž je reprezentant.“

Žalobkyně se zachichtla.

„Vidíte ji,“ vykřikla paní, „zase se směje, zase uráží! Můj muž je reprezentant, ať se to komu líbí, nebo ne. Můj muž je světoznámý reprezentant. S největšíma inteligentama – a jaký jsou mezi nima boháči – rozmlouvá jako s rovnějma. Poněvadž můj pán má jedinečný vzdělání, to se musí nechat. Já bych jakožto jeho choť nesměla užívat takový sprostý slova, ten by mi dal! Ó jé! Jednou jsem si podovolila a řekla jsem mu ty ‚starej ochlasto‘ a on mně za to nabil hubu, že jsem tři dni nemohla mezi lidi. Kdepak on a sprostý slova! On má takovou jemnou náuru, že je lepší se mu vyhnout –“

Ptají se obžalované, co jako reprezentuje její manžel. Po mnohých odchylkách vysvětluje ta dáma, že její choť je portýrem v nočním lokále a že jeho mocná pěst je určena k tomu, aby krotila vzpurné inteligenty, kteří přebralí a ruší harmonii v oné místnosti.

Obžalovanou má soudce k tomu, aby se vyjádřila k žalobě. Užila zažalovaných výrazů? Soudce ji upozorňuje, že žalobkyně vede řadu svědků, kteří všichni byli přítomni oné scéně a kteří všichni jeví ochotu vypovídat proti obžalované.

Paní Ramfálová pravila jemně: „Jak už jsem řekla, neužila jsem v rozhovoru s paní přisedící ani jednoho sprostého výrazu.“

Kdo je ta paní přisedící?

Paní Ramfálová má za to, že titul „paní přisedící“ náleží žalobkyni, protože sedí vedle svého obhájce.

Po dlouhém a strastiplném výslechu doznává obžalovaná pouze, že řekla paní přisedící, že je zcela obyčejná svině.

„No tak vida,“ dí soudce s uspokojením, „tak tedy doznáváte, že jste paní žalobkyni urazila...“

„Jak to?“ diví se ta dotyčná. „Jakápak urážka? Že jsem jí řekla svině? To přece není žádná urážka! To se v našich kruzích často říká a nic se tím nemyslí. Kdybych já měla žalovat všecky svině, to by bylo! To by se náš celej barák musel rovnou přestěhovat k soudu...“

Avšak soud je jiného názoru. Odsuzuje dotyčnou paní k pokutě 100 Kč. Dotyčná paní se tomu náramně podivila a vzdychla: „Co tomu řekne můj pán, reprezentant? Mám se nač těšit...“

České slovo 9. 10. 1932

Pan Buberle kárá nepořádky

(Krajský trestní soud v Praze)

Autobus stanul na stanici. Lidé vystupují a nastupují. Pan Michal Buberle stojí u vchodu a jeví netrpělivost.

„To to trvá, to to trvá!“ praví nespokojeně, dívaje se na obecnstvo. „Každej se vypravuje jako chudej král do boje...“ Pan Buberle vstoupí do vozu a rozhlédne se.

„Jsme tu všichni?“ táže se hlasitě. „Všecko v pořádku? Tak jedem!“

Zřízenec prodírá se obecnstvem a proštípuje lístky. Pan Buberle chvílku mlčí, ale brzy nato se zase ozývá jeho mohutný hlas: „Postupujte dále, pánové! Místa dost! Všecko se jenom tlačí u vchodu. To je pořádek, velectění... Já bych vás...!“

Lidé se dívají na samozvaného pořadatele a smějí se. „Co je tady k smíchu?“ rozhněval se pan Buberle. „Kdo se bude smát, toho dám zjistit. Já vás naučím pořádku!“

Rozhlíží se vyzývavě po obecnstvu a pokračuje: „To je vidět, jaká jste sorta. V cizině by vám netrpěli takovej zmatek. Ve velkých městech jde všecko polehounku, žádná tlačence, samej klid. Jenom u nás je takovej virvár...“

„Co se tlačíte, mladíku?“ obořil se na jednoho brejlatého pána.

Brejlatý mlčí.

Pan Buberle uchopí ho za kabát a lomcuje jím. „Neumíte mluvit? Ztratil jste řeč? Co se koukáte tak drze? Nehrejte si se mnou, nebo vás dám stráží!“

Přichází průvodčí a napomíná pana Buberle. Vysvětluje mu, že zřízenec je od toho, aby dbal na pořádek ve voze. Pan Buberle změřil průvodčího zpupným pohledem. „Máte moc řečí, mladíku!“ praví. „Já jsem jezdil autobusem, když jste ještě nebyl na světě. Já vím, co autobus obnáší. Moc si dovolujete, já vás dlouho pozoruji...“

Ukázal na zřízence palcem přes rameno a pokračuje opovržlivě: „Chytřej opatřej! On by mě chtěl učit. Ptám se, na základě jakýho paragrafu si ten mladej smrkáč dovoluje? Já ho budu muset poučit, jak má s cestujícím obecnstvem jednat. Už mám toho nepořádku dost!“

Pan Buberle stojí před senátem vrchního rady dr. Hlouška, aby odpovídal pro zločin veřejného násilí a urážky úřední osoby.

Praví: „Když nikdo nedbá na pořádek, kdo má dbát, ne-li já? Potom ovšem přijdou u nás všechny dopravní prostředky k zničení. Já každýho v mírnosti poučím a jde to jako na drátku. Vinen jsem nikoli já, ale ten pan průvodčí, kterej měl moc řečí a tropil jenom zmatek. On se nemá do ničeho plést, když já si to vezmu na starost. Já mám z toho pojem... copak takovej mladík ví...?“

Soud se ptá obžalovaného, nebyl-li tenkrát opilý, když strkal do průvodčího a vyhrožoval mu násilím.

Pan Buberle je uražen a praví: „Já? Já že jsem byl opilý? Já mám, prosím, čtyři reálky! Možná že ti druzí byli ožralí, ale já alkoholu nehovím, neboť vím, že opilství vede k nepořádku, ale já jsem pro pořádek.“

Byl uznán vinným a odsouzen ke čtyřem měsícům těžkého žaláře. Nepodmíněně, protože byl už jednou trestán pro podobný delikt.

Uslyšel rozsudek a pravil: „Trest nevemu, kdybyste mě na kolenou prosili. Kdybyste mně dali měsíc dva... ale čtyři je moc. Nějak si moc na mě dovolujete!“

Dozorce ho odvedl.

České slovo 12. 10.1932

Unavený Jaromír

(Krajský trestní soud v Praze)

Jaromír, jediný syn vdovy po staviteli, dělal své matince starosti. Takto byl to veliký, silný mladík, ale zvadlé pleti a unaveného vzezření. Vdova měla o syna strach a radila se s doktory.

Vykládala lékařům, že Jaromír je takový nemluva, že pořád sedí, nerad se pohybuje a často usíná. Lékaři Jaromíra proklepávali, krčili rameny a vykládali to i ono. Jeden radil změnu vzduchu a jiný rašelinové koupele. Předpisovali prášky a pilulky, ale nic to nebylo platné. Jaromír nemluvil a podřimoval.

Matka měla strach, co bude s Jaromírem, až tu nebude. Jaromír neměl žádného zaměstnání a žádného úřadu. Vychodil osm latinských škol a pak se dal zapsat na univerzitu. Ale matka ho vzala ze škol, aby si nezkazil zdraví. Také nedovolila, aby šel někam do místa, aby si nenamohl prsa.

A tak se vdova rozhodla, že syna ožení. Počítala, že její snacha bude se starat o synáčka jako matka a že bude matku zastávat, až jí tu nebude. Tak začala se synem chodit do rodin, kde měli děvčata na vdávání. Jaromír chodil poslušně s matinkou, ale na návštěvách seděl jako buchta, nemluvil a podřimoval. Ani se na nevěstu nepodíval. Řeč vedla matka sama a vychvalovala ctnosti svého syna.

„On je takový dobráček,“ vykládala, „kuřeti neublíží. Má dobré srdce. S ním bude mít žena nebe.“

V rodinách, kde měli nevěstu, vyslechli matku a myslili si své. Říkali si, když návštěva odešla, že ten ženich je s odpuštěním nějaký pitomý. Někde se domnívali, že by z toho mohla být nějaká partie, a ukazovali ženichovi, jakou si nevěsta pořídila výbavu. Ženich se díval netečně na stříbrné příbory a podřimoval.

Bylo však divné, že se vždycky po těchto námluvách něco ztratilo. Hedvábné prádlo, nějaké šaty, příbory, někdy také peníze. Podezírali z těchto krádeží služebné a kdekoho, ale na nic se nepřišlo.

Až jednou... Ženich se beze slova zdvihl a odešel do vedlejšího pokoje. Matka vykládala o dobrých vlastnostech svého syna. A tu služka náhodou viděla, jak ženich si vstrčil nevěstino boa pod vestu a pak se vrátil mezi společnost a podřimoval. Ženichovi vzali kožišinu a byl z toho skandál.

Jaromír seděl včera před samosoudcem vrchním radou Pražákem, obžalován ze zločinu krádeže. Při líčení přišli na příčinu choroby ubohého Jaromíra. Mladý muž noc co noc chodil na flám do barů, kde pil, tančil a užíval života. Vracel se až ráno, tiše jako myška, a matka netušila, že býval celou noc pryč. Proto byl ve dne unavený a pořád podřimoval. Prostředky

ke svým zábavám si opatřoval krádeží. Žaloba státního zástupce dr. Svobody klade mu za vinu celou řadu krádeží po domácnostech. Ale Jaromír všechno popřel a nikdo mu nemohl nic dokázat, až na tu poslední krádež, při které byl přistižen.

Byl proto po skončeném přelíčení uznán vinným a odsouzen do těžkého žaláře v trvání jednoho měsíce. Trest je tentokráte podmíněný. Jaromír vyslechl rozsudek s netečným, ospalým výrazem, ale matka zaplakala, objala svého syna a zaštkala: „Zlí lidé! Co ti to udělali, synáčku? Oni nevědí, že jsi takový dobráček, takový velký dobráček.“

České slovo 15. 10. 1932

Čtvero ročních počasí

(Krajský trestní soud v Praze)

Jaro

„Nadešla vesna a já užívám toho zefýru plnými doušky. Můj zdravotní stav nachází se trochu lepší. Jak se má slečna Justýnka v Praze, doufám, že lepší než já, když nic jiného, aspoň jsme zdraví. Prosím Vás, pošlete mi ty peníze, an mě kvartýrská okradla a odnesla věci do zastavárny, odkudž tytéž vyplatiti musím. Musíte prominout, že je to tak naškrábané, píši tento dopis na prkýnku, potom půjdu na oběd a lehnu si na zahrádku. Stromy pučí, všechno je v plném květu, zdali vzpomínáte na svého

Járinu?“

Léto

„Slunko pálí jak rozžhavené železo, v Praze musí být vedro, což docela chápu. Musíte prominout, že je to tak naškrábané, neboť to píši v postýlce. Chvilku běhám, pak zase ležím, tak to jde stále, levá strana trochu zlobí, mám prý tam vodu, tak nevím sám. Jinak bych byl chlapík, mám choditi na sluníčku a užívám ho plnými doušky. Jak se daří Tobě, snad bude už ten kašílek pryč? Nesmím zoufati, to najednou nejde. Choď se koupati, milá Justýnko, ale opatrně, já bych se také koupal. Sděluji Ti smutnou zprávu, že mě přítel okradl, pročez pošli

mi v mém zoufalství peníze. Až přijdu do Prahy, sejdeme se jako obvykle, zatím končím.
Tvůj Járina“

Podzim

„Krásné léto je pryč, podzim je tu a vichřice burácí, jinak je hezky, což doufám také od Tebe slyšeti. Tady není nic nového, leda to, že čtvrt hodinky odtud hořelo. To je také radost pro ty chudáky, teď nemají, co by do úst dali. Já také mám svízel, lékař stojí moc peněz, pročez pošli slíbený obnos, jinak bych byl ve zlé situaci. Až budu v Praze, budeme opět užívat lásku plnými doušky. Kdo vzpomíná na svou Justýnku? Kdo jiný než Járina“

Zima

„Stále padá sníh, zima je tu jako na Sibiři, autobus vůbec nejezdí, tak to víte, že je to tu moc hezké. Jak rád bych lyžaril, užíval toho sportu plnými doušky, ale teď to nejde, jelikož stále ležím a z postýlky se vůbec nehnu. No, však to bude lepší, že budu zdrav zase, najednou to nejde, že? Doktor žádá ode mne moc peněz, tak, milá Justýnko, pošlete mi slíbené, já Vám to všecko oplatím. Jak rád bych Vás vedl k oltáři, ale dosud to nejde, ježto ležím v postýlce a píši toto na prkýnku, pročez je to tak naškrábané. Víím, že odpustíte svému Járinovi“

Pisatel těchto řádků jmenuje se Jaroslav Rosa, takto dvaatřicetiletý obchodní zástupce. Je žalován, že pod slibem manželství vylákal z jisté slečny Ž. třináct tisíc Kč. Přitěžovalo mu, že poslední dopis, zvaný zimní, psal této slečně, když už byl ženat s jinou. Obžalovaný tvrdil, že je nevinný. Peníze si pouze vypůjčil a jistě by je byl už vrátil, kdyby nebyla ta známá hospodářská krize. Teď není co dělat. Ony peníze užil na léčení. Slečna byla povinna mu ty peníze půjčiti, protože on se nachladil, když měli spolu jednou u Vinohradského divadla dostaveníčko. Tenkrát moc přšelo a slečna přišla pozdě. Z toho dostal zápal pohrudnic. Nikdy by byl neonemocněl, kdyby tu slečnu nemiloval.

Předseda senátu vrchní rada dr. Hloušek povídal: „Pořád se na vás dívám a připadáte mi nějak známý. Neměl jsem vás tu už jednou pro takovou věc?“

„Vyloučeno, pane rado,“ odvětil ženich, „vy mě račte znát, jelikož tu často sedávám jako posluchač. Studuji různé případy ze života.“

Když ale se četly písemnosti pana Rosy, tu zjistilo se, že ten pán byl v roce 1926 odsouzen pro sňatkový podvod k těžkému žaláři v trvání sedmi měsíců.

„Tak vidíte,“ poznamenal předseda, „jak je vidět, máte ty sňatkové podvody v krvi.“

„Nikoliv,“ popíral obžalovaný, „to byl docela jiný případ. Tenkrát mně ta slečna dávala peníze na studie, kdežto nyní pro můj zdravotní stav. Ostatně tenkrát to bylo doznáno, kdežto dnes nic nedoznávám a jsem nevinný.“

Po skončeném líčení byl pro zločin podvodu odsouzen k těžkému žaláři v trvání pěti měsíců, a to nepodmíněně. Přestože byl nevinný, trest přijal a žádal jenom o odklad trestu. Soud mu povolil odklad jednoho měsíce. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Waldmann.

České slovo 19. 10. 1932

Den v tichém domě

(Přestupkový soud v Praze)

Na chodbě byla tma a paní Korduláková zakopla o dětskou vaničku. Ona vanička náležela paní Petráňové. Paní Korduláková měla s paní Petráňovou staré účty, a naopak. Tyto dvě dámy se několikrát utkaly a dávaly své pře řešit trestnímu soudu.

Tak tomu bylo i tentokrát. Paní Korduláková dala ruce v bok na znamení, že je odhodlána hájit svou čest, která byla napadena dětskou vaničkou. Vyšla na pavlač a pronesla několik myšlenek, jichž obsahem bylo, že v tomto domě není žití pro lidi toho druhu, jako je zmíněná paní Petráňová. Tyto myšlenky byly proneseny povzneseným hlasem, že je mohl každý slyšet.

Paní Petráňová není z těch žen, které by si daly něco líbit. Také dala ruce v bok, vyšla na bojiště a pravila, že se tady někdo baví.

Paní Korduláková odvětila, že se vůbec nemůže bavit v domě, který hostí takové partaje, jako je dotyčná paní Petráňová.

Vyvinula se delší diskuse, ve které obě dámy probraly celý svůj život a snažily se postavit jedna druhou do nepříznivého světla. Zdálo se, že poslední slovo bude mít paní Korduláková. Ale to byl omyl.

„Říká se,“ pravila paní Petráňová, „říká se takové přísloví: Pověz mi, s kým obcuješ, a já ti povím, kdo jsi. Když já přijdu k soudu, tak mám doktora takového hezkého, tlustého a

vzdělaného. Jakýho máte vy, osobo? Vy máte takovýho hubenýho budižkničemu, kterej neumí s pánama promluvit. Já bych se za takovýho advokáta styděla.“

„Náhodou,“ odvětila paní Korduláková, „ten můj doktor má figuru, vzdělání a všecko. Nenadělá moc řečí, ale když něco řekne, tak to má cenu. Například řekne, že jste svině, a každý vidí, že je to pravda.“

„Nono,“ urazila se dotyčná paní Petráňová, „jen se moc nevytahujte se svým doktorem. Můj doktor s tím vaším nebude mluvit. Nebaví se s každým troubou. Podívá se na vás a pomyslí si o vás pěkný věci.“

„Jaký věci příkladně si může o mně myslit?“ tázala se paní Korduláková vyzývavě.

„Například si pomyslí,“ vysvětlovala paní Petráňová, „že jste svýho muže utloukla, abyste byla zase svobodná a mohla užívat s chlapama.“

„To si nemůže o mně žádný doktor myslit,“ odporovala paní Korduláková. „Kdyby si to chtěl o mně myslit, tak si zase ten můj doktor o vás pomyslí, že kupujete kradený věci a že každej, kdo vás potká, si musí odplivnout.“

Paní Petráňová se rozzlobila: „Jak si ten váš doktor smí myslit takový drzý lži? Kdyby se opovážil myslit, tak mu vyškrábu oči –“

Paní Korduláková podala žalobu pro urážku na cti. Paní Petráňová podala protižalobu. O obou žalobách jednal včera okresní soudce dr. Šimáček. Protože všechny pokusy o smír se nezdařily, bylo líčení odročeno na neurčito za účelem obeslání svědků.

České slovo 21. 10. 1932

Nepřítel vrchnosti

(Krajský trestní soud v Praze)

Čím je krocanovi červená barva, tím je nějakému Antonínu Vostrému, truhlářskému pomocníku z Příbramě, vrchnost. Dotyčný Vostrý nemůže bez nechuti patřiti na strážníka, četníka, dozorce, úředníka a všechny, kteří jsou povoláni k tomu, aby řídili naše osudy, aby nás hlídali, spravovali a k dobrému vedli. Tato nenávist k vrchnosti vynesla už jednou

Vostrému tříměsíční kriminál. Jiný na jeho místě, poučen touto zkušeností, by se vrchnosti vyhýbal. Ale on ne. Nedá pokoj a nedá. A tak se přihodila tato historie:

Jednoho dne, bylo to 19. srpna tohoto roku, zavedl Vostrého jeho neblahý osud na četnickou stanici. Úřadoval tam právě štábní strážmistr. Vostrý se na něho osopil: „Co pořád lezete do mého kvartýru, co máte pořád u mě co slídit?“

Strážmistr mu vysvětlil, že dostal rozkaz vyšetřiti úraz, který se Vostrému v továrně přihodil. Mluvil vlídně a ukazoval Vostrému přípis, který se týkal oné záležitosti.

Ale Vostrý je na četníky přísný. Nedovolí, aby se jakkoli starali o jeho záležitosti. Vytrhl strážmistrovi přípis z ruky, roztrhal jej a zahodil. Přitom zahrnul strážmistra hrubými slovy. Strážmistr ho nato zatkl. Vostrý spustil kravál, dával četníku hanebná jména a prohlásil, že ho k soudu nedostanou.

Strážmistr si zavolal asistenci, obecního strážníka, a společnými silami dopravili dotyčného pana Vostrého až na dvůr okresního soudu v Příbrami. Po celou cestu Vostrý temně mlčel. Ale když spatřil vězeňského dozorce, opět rozvázal.

„Ty lumpe,“ obořil se na něho, „až já vyjdu, tak ti to spočítám!“

A začal vyvádět. Dozorce s pomocí strážníkovou ho strčil do separace. Ale Vostrý popadl umyvadlo a hodil je strážníkovi na hlavu. A hrozivě se na něho sápal. Strážník v sebeobraně vystřelil ze služební pistole, ale Vostrého nezasáhl.

Nato dozorce zamkl dveře. Za chvíli rozléhal se soudní budovou zuřivý řev zatčeného. Bylo slyšeti Vostrého: „Já vám ten kriminál rozbiju, já kriminál zapálím, nebudou žádný kriminály, já to nechci!“

I počal plánovitě demolovat svou separaci. Vytrhal prkna z lůžka, shodil poličku a pak prkny a slamníkem zabarikádoval dveře. Vypočítali mu, že udělal tak eráru škody za 90 Kč padesát haléřů.

Dozorce se na Vostrého přišel podívat, co tam dělá, ale nepřítel vrchnosti, vida uniformovaného pána, vytrhl nohu z lavičky a chtěl jí dozorce přetáhnout přes hlavu. Protože co je moc, to je moc, dozorce si přivolal posilu a s její pomocí dal Vostrému pouta.

Takovým způsobem upletl Vostrý na sebe množství paragrafů. Zločin veřejného násilí, přestupek urážky úřední osoby, přestupek proti bezpečnosti majetku... Před soudem říkal, že o ničem neví, protože byl opilý, jak zákon káže.

Avšak senát vrchního rady dr. Sitty uznal ho po provedeném líčení vinným a odsoudil Vostrého do těžkého žaláře v trvání šesti měsíců. Trest je tentokráte nepodmíněný. Vostrý, uslyšev rozsudek, se lítostivě rozplakal. Potom si vyžádal odklad trestu, který mu byl povolen. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Špinar.

České slovo 22. 10. 1932

Přísný vychovatel svého otce

(Krajský trestní soud v Praze)

Soudce přečetl žalobu, ve které je vypočítáno, že obžalovaný Vojtěch Hroch rozbil dvě židle, několik sklenic a okenních tabulek a kromě toho strhl a rozbil zarámovaný diplom. Hostinskému způsobil několik zranění, která sama o sobě jsou lehká, dohromady však tvoří zločin těžkého ublížení na těle, neboť dotyčný šenkýř nemohl dvacet dní vykonávat své povolání.

Obžalovaný všecko přiznal, až na ten zarámovaný diplom.

„To musel v tom tumlu udělat někdo jiný,“ pravil, „co je mně do diplomu?“

„Proč jste to udělal? Byl jste opilý?“

Obžalovaný se zarděl zlostí.

„Prosím, abych nebyl urážen,“ ohradil se. „Od té doby, co jsem odešel z vojny, neměl jsem kapku alkoholu v ústech. Alkohol – nepřítel, toť známo.“

Tak tedy proč?

A obžalovaný vykládá: „Musím se přiznat, že mám lehkomyšlného otce. Je to už stařec a měl by myslet na poslední věci člověka. Kolikrát jsem mu domlouval, ale nic to není platno. Povídám: Tatínku, podívejte se... Tohle přece nejde. Jste už kmet a nemáte se tak zahazovat. Opilý člověk snižuje svou důstojnost pod úroveň dobytčete. Ale tatík si nedal říci. Svě

poslední propíjí a rodinu okrádá. Nedával jsem mu žádných peněz a hlídal jsem ho, aby večer nemohl do hospody. Ale on mi vždycky uklouzl. Předstíral, že jde spat, a v noci se tiše oblékl a vytratil se z domu...“

Pan Hroch potom říká, že kolikrát šenkýře, pana Kondeláka, prosil, aby tatínkovi nenaléval. Avšak hostinský krčil rameny a říkal: „To víte, pane Hroch – živnost je živnost. Kdyby všichni lidé byli jako vy, tak bychom my, hostinští, všichni museli zavřít a vystěhovat se někam na Kamčatku.“ A dával panu Hrochovi staršímu i na dluh a bral od něho do zástavy všecko, co mu lehkomyšlný stařík přinesl. Pan Hroch mladší je řádný občan a kolikrát s hanbou a bolestí musel patřit na to, jak za jeho opilým otcem pobíhali uličníci a dělali si z něho posměch.

A tak došlo osmého srpna k události, která byla včera předmětem líčení.

„Když to nešlo po dobrém, tak to muselo jít po zlém,“ končí obžalovaný svůj výklad. „Nemá-li můj tatík rozum, měl ho mít hostinský. Já už se na to nemohl dívat. Budu-li zavřen, budu aspoň vědět, že trpím za spravedlivou věc. Hájl jsem čest rodiny a nyní tady stojím jako zločinec...“

Podle zprávy domovské obce i četnictva těší se obžalovaný výtečné pověsti. Je sice poněkud zlostné a vznětlivé povahy, ale nikdy trestán nebyl.

Senát vrchního rady Mrázka uvážil všechny polehčující okolnosti a vyměřil obžalovanému pouze šest neděl těžkého žaláře, a to podmíněně na jeden rok.

Pan Hroch se soudu uklonil a pravil: „Neručím za to, že jednou nebudu sedět, jestli se můj otec nepolepší. Já mu to flámování trpět nebudu. Člověk musí myslet na svou budoucnost, a ne se oddávat vášním...“

Pak jsme viděli, jak na chodbě domlouval malému, scvrklému stařečkovi. Kmet klonil provinile hlavu a cupital podle svého syna.

České slovo 25. 10. 1932

Nedůvěřivá slečna

(Přestupkový soud v Praze)

Soudce se ptal té slečny, jestli mu věřila, že si ji vezme.

„To jsem věřila, proč bych nevěřila?“ odvětila starší blondýnka.

Tázali se jí, kdy se spolu seznámili.

„Bylo to 4. srpna. Já si chtěla řídit něco na sebe a dívala jsem se do výkladní skříně. On se ke mně přitočil a začal na mě mluvit. Já mu řekla: Nemluvte na mě a jděte si svou cestou, já mužským nevěřím. Jsou všichni falešní. On nato řekl, že to není tak zlé a že mám asi moc špatné zkušenosti s muži. Povídám mu: ‚Co si o mně myslíte? Já vůbec žádné zkušenosti s muži nemám, já nejsem taková, za jakou mne máte.‘ On povídal, že je výjimka mezi muži a že jeho slovo platí. Co řekne, to je svaté. Já jsem se nato trpce zasmála a řekla jsem: ‚To říká každý.‘ Potom mne vyzval, abychom šli do kavárny. Odvětila jsem, že s cizím mužským nechodím nikam...“

„A co bylo pak?“

„Šli jsme teda do kavárny a já si dala bílou kávu se šlehačkou. On si poručil malou černou kávu. Tak jsme spolu mluvili a on říkal, že je abstinent a nekuřák a že touží po seznámení s ženskou duší, která by měla pro něho porozumění. Odpověděla jsem, že mu nevěřím ani slovo. On říkal, že si tu nedůvěru nezaslouží. Já nato řekla, že se nedá nic dělat. Muži mají vždycky sladké řeči a nezkušené ženy obloudí a pak je nechají. To je známo. Potom jsme ještě všelicos mluvili a on vypravoval o svém životě; jak mnoho zkusil a strádal, ale vlastní pílí se povznesl. Já mu řekla: ‚To si povídejte někomu jinému, ale ne mně. Já vás prokoukla a vím, co si o vás mám myslit.‘“

„Pak jste se rozešli?“

„Vůbec ne. On chtěl jít do biografu, tak jsme šli. On říkal, že má nejradyji přírodní snímky a poučné filmy. Řekl, že má velkou knihovnu. Má velký zájem o hudbu. Já mu nato řekla: ‚Nechte si to, takhle mluví každý. Začne zeširoka, nejdřív povídá, že miluje ušlechtilou četbu, a pak chce, aby mu dívka byla svolná. Známe to. Prohlédla jsem vaši lest.‘ – On si těžce vzdychl a vzal mě kolem pasu. Strpěla jsem to a pomyslila si své. O přestávce mně koupil eskymo. –

Vida, říkám si, všichni mužští jsou stejní. Každý koupí slečně o přestávce eskymo a myslí si, že ta dívka je jeho.“

„To nás tak dalece nezajímá. Mluvte k věci.“

„K věci není co mluvit. On mě lákal, abych s ním šla do jeho bytu, že mně ukáže svou sbírku přírodnin. Tomu jsem se musila zasmát. ‚Já znám ty vaše přírodniny,‘ povídám. ‚Každý mužský mluví o nějakých pamětihodnostech a myslí, že mu děvče sedne na lep. Nechte si ty vaše přírodniny, povídám, já jsem pořádné děvče.‘“

„A šla jste s ním?“

„Šla. Přišli jsme do jeho bytu a on mne objal a vášnivě líbal. – ‚Nechte si to,‘ povídám a odstrkávala jsem ho od sebe. On však nedal a pořád mě svíral ve své náručí. A tím pádem se stalo...“

Slečna svěsila hlavu.

Soud chce vědět, proč mu byla po vůli. Slečna odpověděla, že jí sliboval sňatek.

„A vy jste mu věřila?“

„Proč bych nevěřila?“ odpověděla svědkyně. „On měl takové upřímné oči a mluvil inteligentně. Já vím, že jsem mu to neměla věřit. Každý mužský má upřímné oči a mluví inteligentně, když chce na děvčeti to, co má nejdražší. Já mám v tom velké zkušenosti...“

Okresní soudce dr. Šimáček zhodnotil výpověď této svědkyně a potom obžalovaného zprostil žaloby pro přestupek svedení pod slibem manželství.

Starší blondýnka vyslechla rozsudek, kývla zamyšleně hlavou a řekla trpce: „Mám aspoň poučení pro život, že mužským není co věřit.“

České slovo 26. 10. 1932

Muž a žena v manželství

(Krajský trestní soud v Praze)

Z vazby přivedli malého mužíčka s lysou hlavou, bledého a drobného; jen taktak že se nerozsypal. Usedl a nevinně hleděl na své soudce. Slavný soud s udivením zíral na delinkventa. Podle žalobního spisu státního zástupce dr. Neureitra bylo možno si obžalovaného představit jako náramného lamželezo, sveřepého habána; a zatím přišel takový zagroškudla.

Přečetli mu žalobu a ptali se ho, je-li všecko pravda, že týrá ženu a že ji 5. září zbil tak, že běžela k četníkům ukazovat svoje rány. Že nejméně dvakrát týdně dělal jí bengál a že manželka musila se před jeho hněvem utíkat k sousedům. A že těm sousedům vyhrožoval, že je všechny pobije a že je vypálí a že budou mít do smrti na něho památku.

Mužik vyslechl žalobu s jakýmsi uspokojením a pak pravil: „Všecko je pravda, co je tam napsané. Dobře to je složené, moc dobře, to se musí nechat...“

Ptal se ho pan vrchní rada Kvapil, proč dělá své ženě takové dílo.

„To musí bejt,“ objasnil obžalovaný. „Vona by si moc troufala. Já se v ženských vyznám, já mám dobrou školu.“

Ptali se ho dále, čím si zaslouží manželka jeho nelibost. Je snad nepořádná, darebná, nehledí si domácnosti, shání drby, je parádivá, nebo snad rozhazuje?

„To vůbec ne,“ řekl mužik, „u mě by si něco takovýho nesměla dovolit. Já bych ji, starou satorii... Já bych ji naučil, sekulentskou ženskou! Kdepak! Já jsem na ženské přísný. Naopak, ta moje je náramně pořádná a starostlivá. Lepší jsem si nemoh přát.“

„Tak proč tedy?“

„Já už jsem řek, že mám náramnou školu, co se teje ženskýho pohlaví. Dyt' račte povážit, slavnej soudní rado, že jsem potřetí ženatej. U obou těch ženskejch jsem byl náramně ubohej. Hnout jsem se nesměl, slovo hlasitý promluvit si netroufal, retko jsem si nesměl zapálit a mezi kamarády se jít povyrazit – kdepak! Jak říkám – ubohej člověk jsem byl, pro posměch lidem. A ran jsem od těch ženskejch dostal víc než jídla. Od tý doby jsem takovej churavej. Já jsem se při těch ženskejch spad, přišel jsem nejmíň o dvacet kilo. A proč? Protože jsem byl náramnej dobrák, ctitel ženskýho pohlaví. Žena, říkal jsem si, je slabej tvor a zasluhuje

ohledy. Pěkně slabej tvor! Nikdo neví, co ženská obnáší, ale já to vím. Jenom trochu když povolíš, tak tě ženská opanuje a je zle, a bude ještě hůř. Dvakrát jsem to strpěl, ale když jsem vyprovodil na hřbitov druhou nebožku, tak jsem si řek, že tenkrát budu chytřejší. Na jejím hrobě jsem složil slib. Holka zlatá, řek jsem jí, nebožko moje nezapomenutelná, ta vaše následovnice mi všechno draze zaplatí. Za jednu ránu, kterou jsem od vás dostal, obdrží příští manželka dvě. Slib nebožtíkovi, slavnej soude, je svatej. A já ten slib držím. Nepovolím svý manželce v ničem. Jseš vdaná, tak teda trp. Já ti dám, ty slabý pohlaví! Ukážu ti, že vdát se není žádnej med!“

Rozumí se, že po takovém výkladu byl Jan Cimerka, pětáctyřicetiletý rolník, uznán vinným ve smyslu žaloby a odsouzen k těžkému žaláři v trvání dvou měsíců. Trest je nepodmíněný, protože podle zprávy domovské obce je obžalovaný násilné povahy a byl již několikrát pro surovost trestán.

České slovo 1. 11. 1932

Obecní vychovatel

(Přestupkový solid v Praze)

Vysoký kostnatý pán přísného pohledu a černého kníru odpověděl na otázku soudu, že je obecní funkcionář. Na další otázku, co je to obecní funkcionář, vysvětluje, že je v létě polní hlídač a v zimě obecní lampář. Avšak má ještě jednu funkci, a proto nyní sedí na lavici obžalovaných.

Pro menší dítky funguje totiž jako obecní strašidlo. Malé děti bojí se jeho přísných očí a černého kníru. „Nebudeš-li hodný, vezme si tě Pištělák!“ straší mámy svoje děti. Pištělák ví, že u holátek budí hrůzu, a když vidí, že se děti vztekají, skřípe zuby a poulí oči. Vyhrožuje, že strčí děti do pytle, a děti věří, že Pištělák je čarodějník a že je ve spojení s cikány. Pištělák je přesvědčen, že jeho přítomnost v obci zvyšuje mravnost školní mládeže. Dbá také na to, aby děti chodily pilně do školy a přinášely dobré vysvědčení.

Špatné vysvědčení a špatné mravy přísně trestá. Matky vodí k němu nezdárné děti, aby je Pištělák napomenul slovem i skutkem. Menšímu provinilci udělá kázání a pak ho propustí s výhrůžkou, že to podruhé dopadne hůře. Když pak se dopustí horšího skutku, tu přehne přes koleno a odepne pásek.

Jednou přišla k němu jedna paní s vytáhlým výrostkem. Paní byla maličká a scvrklá. Její syn byl pořádný habán vzpurného vzhledu.

„Pane Pištělák,“ povídá ta paní, „já jsem osamělá vdova a nemám žádnou sílu. Podívejte se na toho kluka. Jen samou neplechu tropí. Já jsem na něho slabá, mne neposlechne. Tuhle mi ukradl slepici a prodal ji a peníze propil v kořalce. Mám strach, že z něho roste obejda, kořala a kruřas, jako byl jeho táta. Ze mne si nic nedělá, a tak vás pěkně prosím, pane Pištělák, kdybyste byl tak hodný a dal mu napomenutí.“

Pan Pištělák vážně vyslechl vdovu a kázal výrostkovi, aby přistoupil blíže. Pak odepnul pásek. Chtěl výrostka ohnout přes koleno a vysázet mu jeho díl. Ale mladý pán nesouhlasil s napomenutím. Ohnal se pěstí a praštil vychovatele do nosu. Pištělák se rozlítíl. Tohle se mu ještě nestalo. Viděl, že jeho autorita se bortí, a to nemohl připustit. Popadl sukovici a vrhl se na výrostka. Povstala pračka a musí se říci, že Pištělák po úporném boji zvítězil. Utržil sice několik ran, ale mladý pán za jednu ránu, kterou zasadil obecnímu vychovateli, dostal deset.

Výrostek viděl, že je poražen, a nehodlal to nechat jen tak. Běžel na četnictvo a tam ukazoval svoje rány. Četníci s ním sepsali protokol a obvodní lékař podrobil výrostkovo tělo zkoumání a zjistil četné modřiny a oděrky, které se kvalifikují jako lehké ublížení na těle.

Dlužno konstatovat, že matka toho nezdárného pána vypovídala při líčení jako svědkyně ve prospěch pana Pištěláka. Také ostatní svědci říkali o obžalovaném, že je to sice přísný pán, ale hodný pán, a pro udržení kázně a dobrých mravů v obci je nepostradatelný. O potrestaném výrostkovi se zase říkalo a úředně potvrzovalo, že je takový ledaják, že se práce štítí a často se opijí. V důsledku těchto výpovědí okresní soudce rada Šimáček obžalovaného osvobodil. A tak je jisto, že i nadále povede pan Pištělák svěřenou mládež k dobrému.

České slovo 2. 11. 1932

Dobrodružství jednoho soukromníka

(Krajský trestní soud v Praze)

Jeden soukromník měl svátek a z toho měl takovou radost, že to musel oslavit. Odebral se za tím účelem do jedné hospůdky a tam si poručil guláš, aby měl nějaký podklad pro další veselost, a pak si poručil několik piv. Z té hospůdky odebral se junáckým krokem do vinárny,

kteřá měla cizokrajné jméno. Tam popíjel ohnivé víno španělské. Potom tam byla jistá Španělka, byla snědá, havraních vlasů a jiskrného zraku. Uměla dobře česky a vůbec to s tím pánem dobře uměla.

Načež se ten soukromník probudil za jednoho sychravého rána na chodníku. Bylo mu zima a svět mu připadal nějaký bledý a zelený. Otevřel oči a divil se, proč sedí na chodníku, opřen o stěnu, a proč neleží doma podle své manželky.

Těžce se rozpomínal a pak si vzpomněl, že měl svátek a že včera nějak moc oslavoval. Hlava ho bolela a bylo mu mdlo. Řekl si: To jsem včera musel moc vyvádět, a jeho útroby odpovídaly: Ba jo, milý příteli.

Potom si vzpomněl na tu Španělku havraních vlasů a jiskrného zraku. A při té vzpomínce sáhl si mimoděk do náprsní kapsy. Velmi se polekal, protože jeho šrajtofle byla pryč. A v té tobolce měl nejen moc peněz, ale i také svoje písemnosti. Vzpomněl si na svoji manželku a zachvátíl jej panický strach. Ó jéjé! Přísná manželka bude dělat dílo a soukromníka velmi potrestá.

A tak ten soukromník chtěj nechtěj odebral se na komisařství a tam vypravoval, že miloval jednu krásnou Španělku havraních vlasů a jiskrného zraku. Že s ní strávil nezapomenutelné chvíle lásky v jejím budoáru, ale co je to všecko platné – šrajtofle je pryč a to soukromníka velmi mrzí. Bolí ho černá zrada té dotyčné milované bytosti.

Na komisařství vyslechli příběh toho soukromníka a jeden pan detektiv si hvízdil, nasadil si buřinku a odešel. Odebral se přímo do budoáru té Španělky a našel ji v tomhleto, jak se říká, hnízdečku lásky. Detektiv se podíval sem, podíval tam a brzy našel šrajtofli toho ubohého soukromníka.

A tak ta Španělka octla se pro zločin krádeže na lavici obžalovaných před senátem vrchního rady Nedvěda. Ale nebyla to žádná Španělka, ale nějaká Julie Vosáhlová, osmadvacítiletá číšnice, ostatně již mnohokrát pro krádež trestaná. Španělka horlivě zapírala a říkala, že jí soukromník ty peníze věnoval na důkaz lásky své. Soud jí však neuvěřil a po skončeném přelíčení odsoudil ji do těžkého žaláře v trvání šesti měsíců. Trest je nepodmíněný. Státní žalobce dr. Neureiter odvolal se do nízké výměry trestu.

České slovo 3. 11. 1932

Nepřeje starému člověku žádnou radost

(Krajský trestní soud v Praze)

Podivným řízení osudu octli se společně na lavici obžalovaných tchán a zeť. Tchán je žalován pro zločin těžkého ublížení na těle a zeť se hájil proti obžalobě ze zločinu veřejného násilí. Tchán ublížil na těle svému zeťovi a zeť vyzval k zápasu celou hospodu. Jak to bylo?

Jednoho dne ráno přišel domů nějaký Rudolf Škába, dvačtyřicetiletý dělník. Měl natržené ucho a modré oko.

Jeho tchán, sedmdesátiletý výměnkář Vojtěch Chleboun, se podíval nespokojeně na natržené ucho a otázal se: „Ty ses pral, vid’?“

Zeť přisvědčil.

Tchán chtěl znát podrobnosti a pan Škába se rozhovořil. Vypravoval, jak přišel do hostince Na Blátě, kde se konala pouť. Zjistil, že hospoda je plná cizáků z vedlejší vesnice. Cizáci byli veselí, objímali děvčata, proháněli se v kole, a vůbec vyváděli. Vlastenecké srdce pana Škáby nesnášelo, že se cizáci tak roztahují. Vyvolal konflikt. Postavil se proti celé hospodě a zvítězil.

„Tot’ se ví,“ dodal skromně, „sám jsem jich dostal taky dost. Od jednoho chlapa jsem dostal takovou facku, že jsem si myslil, že je po mně. Byla pořádná, to se musí nechat. Ale já jsem jich rozdal víc, než jsem dostal. To můžu říct na svý svědomí. A tu hospodu by nikdo nepoznal. Všechny židle a sklenice jsou rozbitý. Hostinskej přišel o zuby. Ten bude na to do smrti pamatovat.“

Stařec pan Chleboun poslouchal toto vypravování se závistí, a když je vyslechl, řekl jedovatě: „Tak tys užíval, ale že máš starýho tchána, kterej by taky rád užil, na to sis nezpomněl, vid’, holomku? Jenom když si sám dáváš do trumpety, ty chramostejle. Pročpak neřekneš tadyhle člověku, že se jdeš prát, co? Ty se za mě stydíš, já jsem moc sprostěj, abych se ukázal mezi lidma, co, ty mezuláne?“

„Nechte si to, jo?“ odvětil zeť zpuštěně. „Nemám čas se s váma bavit. Brzy,“ podotkl hrdě, „přijdou si pro mě četníci. S váma by taky člověk pořídil. Ještě by vás člověk musel chránit, ne že byste jednomu vypomoh. Taková pranice není pro žádný dědky.“

„Náhodou,“ vybuchl tchán, „mám z toho větší pojem než ty, mezuláne. Já jsem se pral, kdyžs nebyl ještě na světě, ty utřinose zelenej. Ty chceš jednoho učit, jak se má prát, ty chytřej? Ale to je tak: ode mě chceš všecko, a člověku nic nepřeješ. Jenom sám užít, to je tvý. Dobře. Já si to budu pamatovat. Jakej jseš ty, takovej budu nejčkon já. Aspoň vím, jakýho mám sprostýho pacholka kolem sebe.“

„Neurážete, jo!“ ohradil se zeť, „nebo –“

„Nebo co?“ poškleboval se tchán. „Nebo? Dopověz! Nebo ti líznu jednu do nosu, abys viděl, že máš ctít starý lidi.“

„To byste moh zkusit,“ udělal si zeť.

„Ó ty mizeráku! Ty si budeš dovolovat? Já tě?“

Tchán se vrhl na zetě a mistrnou ranou ho srazil k zemi. Podíval se na něho a řekl s upokojením: „Já ještě stojím dobře na zemi, ty cucáku.“

Když se zeť probral, shledal, že má přeraženou nosní chrupavku. Lékaři to uznali za těžké ublížení na těle. Pak přišli četníci a sebrali oba.

Senát vrchního rady dr. Sitty odsoudil dědečka ke dvěma měsícům a zetě ke čtyřem měsícům těžkého žaláře. Zdálo se, že kmet je nespokojen s rozsudkem. Neboť na chodbě řekl zeťovi: „Kdyby páni věděli, jaký seš jelito, tak by ti nedali kriminál, ale bonbon, abys mohl cucat, ty chramostejle neužilej...“

České slovo 30. 11. 1932

Oslava svobody

(Krajský trestní soud v Praze)

Obchodník Miler dal se rozvést se ženou, se kterou prožil tři léta těžkých bojů. – Když odcházel od civilního soudu, nesa v kapse spis o rozluce, byl tak nadšen, že musel vyhledati několik místností, kde se čepuje alkohol. Kvečeru opouštěl vinárnu s lesklýma očima, poněkud vratkým krokem, pobroukaje si veselou písničku.

Paní Jarmila, bývalá manželka pana Milera, seděla na pohovce! Vedle ní dlel nějaký pan Chrást, čistokrevný mladý muž se zvlněnými kadeřemi. Paní Jarmila hovořila o tom, že je údělem ženy trpěti, a pan Chrást chvílemi líbal její bílou ruku.

Najednou se otevřely dveře a jimi se vbatolil ten jistý Miler. Jeho obličej byl rudý a oči svítily skrytou veselostí. Přistoupil až k pohovce, objal svou bývalou choť a ovanul ji vinným dechem.

„Drahá Jarmilo,“ zvolal mocným hlasem, „zrušená družko mého života! Konečně jsme svobodni po tříleté porobě! Pojd', drahá, podej mi ruku svoji a následuj mě. Musíme to jaksepatří oslavit.“

„Dovolte, pane,“ bránila se paní Jarmila popuzena, „já vás neznám a nechci znáti. Poznala jsem vaši bídnou duši. Nalezla jsem pochopení tadyhle u pana Chrásta.“

Mladík se zvlněným vlasem povstal a představil se upjatě: „Moje jméno je Chrást. Vyzývám vás, abyste nechal tu dámu na pokoji. A vůbec se vám divím –“

Pan Miler si změřil toho mladíka a zdálo se, že nenalezl v něm zalíbení. Chvilku přemýšlel a pak pravil: „Chrást? My dva, totiž Jarmila a já, nepotřebujeme žádného pána Chrásta. My si nejlépe rozumíme. Půjdeme spolu do nějakého podniku, budeme se radovat a na nějakého Chrásta se vykašleme.“

Paní Jarmila začala křičet a pan Chrást říkal, že tohle je nevídaná opovážlivost, a počal pana Milera strkat ke dveřím. Pan Miler chvilku přemýšlel a pak najednou se rozzlobil: „Nikdy,“ pravil, „nebyl tu žádný chrást a najednou se mi tu roztahuje nějaký Chrást.“

Žalobní spis státního zástupce dr. Neureitra vypravuje, že pan Miler chytil toho jistého Chrásta za krk, kopal do něho a vystrčil ho ze dveří. Potom prý ho srazil ze schodů. Pan Chrást utrpěl vnitřní zranění, které žaloba kvalifikuje jako těžké ublížení na těle.

Pan Miler nechtěl o ničem vědět a hájil se opilostí. Senát vrchního rady Novotného uznal Milera po skončeném přelíčení vinným a odsoudil ho do těžkého žaláře v trvání dvou měsíců, podmíněně na tři roky.

České slovo 1. 12. 1932

Jaroslav jakožto dárek k svátku

(Přestupkový soud)

Byly dvě sestry, Máňa a Věra. Máňa byla spíš po tatínkovi – veliká, s bohatým rusým vlasem a růžovou lící. Věra, pohyblivá brunetka se snědým obličejem, byla po mamince. Sestry si nebyly podobny, ale měly se rády.

Máňa měla hocha. Byl o hlavu větší než ona, úhledný mladík, čistě se nosil a měl dobré místo. Věra často říkala své sestře: „Jezuskonte, Máničko, máš ty štěstí! Ne že bych ti záviděla, ale takového fešáka bych také chtěla mít. Jaké má krásné oči, pořád bych se do nich dívala.“

A Máňa nato: „Mlč, Věro, ještě jsi mladá. Taky to na tebe přijde a užiješ lásky.“

Věra vzdychala: „Ba ne, Máničko, já žádného nechci. Nikdy se neprovdám, uvidíš, já to štěstí nemám.“

Potom uplynul nějaký čas a Máňa, která byla prodavačkou a víc přišla mezi lidi, našla si jiného chlapce. Byl ještě hezčí než ten první. Také měl krásné místo, čistě si chodil a dokonale tančil.

Věra měla svátek a Máňa jí chtěla udělat radost.

„Věro,“ povídá, „nechtěla bys Jaroslava? – (to byl ten první) – Já bych ti ho beze všeho přenechala.“

„Jezuskonte,“ vzkřikla Věra, „že by sis, Máničko, dělala takovou škodu! Hrozně ráda bych ho chtěla, ale já to nemůžu od tebe žádat. A možná že by mne ani nechtěl.“

„Jak by tě nechtěl?“ Máňa nato. „Ještě rád. Takové děvče jako ty tak hned nenajde. Já už jsem s ním mluvila. Je to všechno v pořádku.“

Tak se stalo, že Věra počala chodit s Jaroslavem, užívali spolu lásky. Věra byla šťastná a Jaroslav byl spokojen, neboť to byl takový člověk, který byl se vším svolný.

Obě sestry měly přítelkyni a ta se do očí stavěla mile, ale po straně byla falešná. Pořád jakoby nic, byla tichá jako voda, ale točila se po Jaroslavovi. Jednou na výletě se domluvili a Jaroslav, který byl se vším svolný, věnoval svou přízeň této dívce a na Věru zapomněl.

Věra si mohla, oči vyplakat a svěřila se se svým žalem sestře. Máňa se rozhorlila a řekla, že to tak nenechá.

Příležitost se jí naskytla. Byla tuhle neděli se svým nynějším nastávajícím na jednom čaji a tam uviděla bývalého nastávajícího s tou falešnou přítelkyní. Tančili spolu a říkali si slova lásky.

A Máňa udělala falešné přítelkyni, která její sestře zpronevěřila ženicha, skandál přede všemi lidmi. Vrhla se na ni a křičela: „Ty si myslíš, že jseš bůhví jak inteligentní, když sis dala hubu vydlážit zlatem. Ba ne, jseš tak sprostá, jako jsi bývala!“

Ta slečna to tak nenechala a udělala na Máňu trestní oznámení pro přestupek ublížení na cti. Jejich čestnou záležitostí obíral se včera okresní soudce dr. Brtník. Vyslechl rozvaděné strany, a když je nemohl přimět ke smíru, odročil líčení, aby vyslechl svědky.

České slovo 2. 12. 1932

Ze života šlechtice Žumpy

(Krajský trestní soud v Praze)

Mladý světák Antonín Žumpa měl toho času celkem dvě slečny. Eliška byla bardáma s rudými rty a odbarvenými vlasy; tu miloval pro vzdělanost a ušlechtilou povahu. Marie vynikala tělesnými půvaby a vyzývala k žádosti. Byla sirotek a okrašlovala dvěma starším pánům podzim jejich života.

Světák Antonín chtěl, aby slečny něco užily. Najal si jednoho dne taxíka, naložil do něho obě slečny a velel šoférovi, aby je vezl do přírody. Šofér je vezl na Zbraslav. Na Zbraslavi usedli v jedné hospodě. Elišce poručil pan Žumpa řízek a Marii grundle. Šofér stál nad ním a říkal, že už pojede zase do Prahy, a dožadoval se zaplacení. Eliška vyšla za nějakým účelem ven a pan Žumpa sáhl do její kabelky a jejími penězi zaplatil šoférovi. Ten převracel peníze ve dlani a říkal, že je to málo. Pan Žumpa se na něho osopil, že je to až moc a aby šel.

Šofér šel, ale na četnickou stanici. Když přišli četníci, vyrovnával právě pan Žumpa svůj účet s hostinským. Ne že by chtěl zaplatit řád penězi. Právě naopak. Ušetřil mu dobře mířený direkt pod bradu. Hostinský zaúpěl a klesl pod šenkyš.

Četníci nemají rádi výtržnosti. Pan Žumpa nemiluje četníky. Proto došlo k nedorozumění. Četníci vyzvali pana Žumpu, aby je následoval. Pan Žumpa odpověděl: „Nevíte, s kým mluvíte. Jsem štábní kapitán Žumpa. Podléhám jenom vojenskému soudu.“

Četníci nemilují zbytečných řečí. Strážmistr položil mu ruku na rameno a prohlásil ho za zatčena jménem zákona. Pan Žumpa zaujal boxerský postoj. Četníkům nezbývalo nic jiného než spoutati toho pána.

Ve Zbraslavi vzbudil pozornost průvod, jehož pořad byl takový: napřed kráčeli četníci se spoutaným panem Žumpou. Za nimi dvě pozůstalé slečny, za slečnami hostinský se svým personálem. Průvod uzavíral šofér s občanstvem, které se dobrovolně připojilo k této manifestaci.

Pan Žumpa křičel: „Ó vy holomci! – (tím mínil četníky) – vy nevíte, koho vedete. Já jsem štábní kapitán. Já jsem svobodný pán ze Žumpenburku. Já si telefonicky zavolám generála četnictva a ten vás vyžene z místa. Já vás naučím, vy holoto!“

Pak ho strčili do separace. Za mřížemi postupoval pan Žumpa v hodnostech. Prohlásil se za hraběte Žumpu, sídlem na Žumpenburku. Vznešený hrabě rozbil v hněvu zařízení své cely.

Včera odpovídal před senátem vrchního rady Kvapila pro zločin veřejného násilí, přestupky podvodu, krádeže a urážky úřední osoby. Když to sečetli dohromady, tak to Žumpovi vyneslo šest měsíců těžkého žaláře, a to nepodmíněně, neboť dotyčný šlechtic byl už mnohokrát trestán. Žalobu hájil státní zástupce dr. Neureiter.

České slovo 4. 12. 1932

Markýza a její komorná

(Přestupkový soud v Praze)

Dramatický kroužek Vavřín v jednom městě blíže Prahy měl jisté potíže. Šlo o to, má-li se role markýzy svěřit paní Kulhánkové, či paní Bázlerové. Paní Kulhánková byla jaksi vznešenější a znala několik slov francouzských. Chyba byla ta, že ona paní byla trochu starší a dosti otlá, takže dost neodpovídala představě svůdné markýzy. Paní Bázlerová byla štíhlá a měla v sobě pikanterii. Jenomže její manžel byl v podřízeném postavení a náhodou pan Kulhánek byl jeho představeným.

Roli markýzy, svůdné a démonické ženy, obletované kavalíry, dostala paní Kulhánková. Paní Bázlerové bylo hráti komornou Marion, která v druhém dějství hlásí, že je prostřeno. Toto obsazení neobešlo se bez křiku, afér a slz, což ostatně v divadle není nic zvláštního. Režisér pan profesor Roušek rval si šediny a špatně spal. Konečně paní Bázlerová se dala uprosit a převzala roli čiperné komorné Marion.

První dějství proběhlo hladce a umělci byli zahrnuti pochvalou rozjařeného obecenstva.

Druhé dějství. Rokokový salonek. Markýza paní Kulhánková sedí na kanapi a ovívá si koketně tvář vějířem. Hrabě Armand, ve volných chvílích účetní v továrně na marmeládu pan Pecka, líbá horoucně bílou ručku dotyčné markýzy a šeptá jí slova lásky. Markýza ho lehce udeří vějířem a praví žertovně: „Vy šíbale. Kolika nezkušeným ženám jste už toto říkal?“

Vtom vstupuje komorná Marion s bílým čepečkem. Je zamračená. Má s půvabnou úklonou hlásit: „Madame, je prostřeno.“ Ale ona si klidně sedne a maluje si štyfem rty. Markýza pohlédne na ni s údivem a pronese větu, kterou autor nenapsal: „Co je?“

Komorná na ni nepohlédne a pronese opovržlivě: „Máte jít vedle. Bude se obědvat.“

Paní markýza chce duchapřítomně zachránit situaci a praví k účetnímu Peckovi, totiž hraběti Armandovi, s lehkým povzdechem: „Mám já to služebnictvo, hrabě, co? Dneska je těžko pořádnou holku dostat...“

Sotva to dopoví, spustí komorná Marion pokřik: „Kdo je u vás holka? Co si to dovoluujete, osobo?“

Paní markýza důstojně vstává, ale komorná se na ni vrhla a strhla jí rokokovou paruku. Hrabě Armand zdvihl ruce a zařval zoufale: „Ale dámy!“ Ale vtom dostal od komorné políček.

Opona rychle padá. Obecenstvo je napjato na nejvyšší stupeň a je žádostivo, jak to v třetím aktě dopadne. Dostane komorná výpověď na hodinu? Některé dámy pronášejí mínění, že to byla od komorné Marion velká hloupost, tohle paní vyvést zrovna před Vánoce. Takhle přijde o vánoční prezent. Nemohla s tím kraválem počkat až po Novém roce?

Leč obecenstvo se třetího aktu nedočkalo. Ten se odehrával před přestupkovým soudem v Praze. Komorná Marion byla žalována pro přestupek urážky na cti, spáchané slovem i vztažením ruky. Pokus o smír se nezdařil, a tak okresní soudce dr. Brtník líčení odročil za účelem předvolání svědků.

O prchlivé paní hostinské

(Krajský trestní soud v Praze)

Do čtyřiceti let žil si hostinský Ferdinand Tatíček jako orel. Byl svobodný junák, co chtěl, to měl, co udělal, to udělal, a nikomu nebyl povinován vysvětlením. Potom mu pejcha zmátla rozum. Chtěl svůj hostinec přeměnit v útulný hotel, takzvané dostaveníčko inteligence, zamýšlel zříditi garáže pro automobily příležitostných manželů z Prahy; také kuželník chtěl dát do pořádku, novou fasádu na dům, zkrátka vytvořiti prvotřídní podnik.

K těmto nákladným adaptacím se mu nedostávalo kapitálu, a tak pan Tatíček se počal ohlížeti po nevěstě, která by větším věnem vládla a zálibu v živnosti hostinské měla. Zprostředkovatel sňatků předvedl hostinskému větší množství žen a Tatíček si z nich vybral jistou letitější vdovu s celou bibliotékou spořitelních knížek. Vdova byla ctihodná, taková pomalá a mírná. Hostinský se domníval, že by byla pro podnik prvotřídní akvizice, a tak do toho praštil. Na podzim byla veselka.

Ale po svatbě seznal hostinský, že paní Tatíčková nebyla pomalá a mírná, ale přísná a energická dáma čili, po sprostě řečeno, bába princmetálová aneb satorie. Zavedla v domácnosti tuhý režim, pod nímž Tatíček sténal a úpěl. Upadl do temné poroby a nikde mu nesvítil paprsek, který by hlásal nějaké to lepší příští. Na jedno slovo měla manželka deset a neváhala ani vztáhnout na svého pána ruku. Nejhorší bylo, že nesvolila k tomu, aby hostinství pana Tatíčka se přeměnilo v prvotřídní hotel. Nechtěla nic slyšet o garážích, nechtěla přijímat pod svou střechu příležitostné manžele z Prahy, chtěla mít hospodu starodávnou, nikoli dostaveníčko inteligence.

Pan Tatíček klesl na duchu a počal, jak se říká, zahánět chmury z čela. Protože paní hostinská netrpěla svému muži ve svém podniku jakékoliv zahánění chmur z čela, počal Tatíček vyhledávat místnosti konkurence. Navštěvoval hospody v okolí a tam v alkoholu a karbanu utápěl svůj žal.

Dne 23. října tohoto roku seděl Tatíček ve společnosti několika rolníků v hostinci U Pánků a hrál ferbla. Pojednou se v lokále zjevila paní Tatíčková. Zahřměla na svého chotě: „Ferdinande, domů! Ale honem!“ Pan Tatíček se zdvihl, ale jeho partneři začali protestovat.

Nejprve jali se paní hostinskou mírně přemlouvát, aby nekazila společnost. To však onu dámu popudilo na nejvyšší stupeň. Popadla svého muže za límec a vyvlekla ho ze dveří. Přitom dostal nebohý ten muž ran nepočítaných. Hostinský se ho chtěl zastat, ale vzápětí toho litoval. Paní Tatíčková chopila se židle a bila jí hostinského hlava nehlava.

Následek toho byl, že paní Tatíčková octla se před senátem vrchního rady dr. Hlouška, obžalována pro zločin těžkého ublížení na těle. Její choť vystoupil před soudem jako svědek. Po napomenutí předsedově nevzdal se svědectví, ale s jistou pýchou prohlásil, že už dlouho nebude chotěm té dámy, ale že na ni podal žalobu o rozvod. Tím pádem byla paní hostinská mezi svými lidmi jako prodaná a musela si dát líbit těžký žalář v trvání tří měsíců. Bude zkoumána její pověst za tím účelem, zaslouží-li si podmíněný odklad trestu. Žalobu hájil státní zástupce dr. Česák.

České slovo 10. 12. 1932

Jeho drahá milovaná bytost

(Krajský trestní soud v Praze)

Jeden statný padesátník měl manželku, která byla takřka o deset let starší. Byla tudíž poněkud z formy, ten jistý padesátník byl pořád ducha bujarého a podnikavé mysli. A tak toužil po milované bytosti, která by mu pozlatila podzim života.

Štěstí mu přálo. Jednou vyšel z jisté restaurace v Celetné ulici a byl rozjařen. Milovaná bytost byla dáma vyšší postavy a tato vyšší postava se nesla zvolna ulicemi. Milovaná bytost pohlédla významně na statného padesátníka a statný padesátník opětoval žhnoucí pohled. Pak šli do hotelu.

Od té doby kráčeli spolu ruku v ruce životem. Vedle toho životem je vedla láska. Vyhledávali spolu místnosti, kde se užívá života. Podnikali výlety autem. Milovaná bytost si přála a statný padesátník platil. Vášeň se v něm rozbujela a on opustil manželku, která byla z formy, a odstěhoval se k milované bytosti.

Statný padesátník seznal, že srdce milované bytosti vzkvétá vždy dvěma květy. Když se k ní nastěhoval, tu seznal, že ta dáma je do jisté míry vdaná. Její manžel byl skromný klempíř. To by však nehrálo roli v těchto demoralizovaných časech. Skromný klempíř ničeho proti tomu

nenamítal, když si jeho manželka přivedla zbrusu nového pána. Tak tedy, jak se později před soudem vyjádřil, zařídil jí pohádkový byt. Investoval do ní ustavičně kapitál, který činil po šesti letech milování přes 400 000 Kč. Byla to drahá milovaná bytost. Jednou jí podepsal směnku na 26 000 Kč.

Statnému padesátníkovi začalo být těch hříšných peněz líto a on hloubal, jak by ty peníze dostal od milované bytosti zpátky. Odstěhoval se od ní a vrátil se kajícně k bývalé manželce. Leč milovaná bytost nemohla zapomenout na doby jejich lásky a poslala statnému padesátníkovi telegram, v němž ho vyzývala, aby se k ní dostavil. Telegram zachytila manželka a podrobila svého zbloudilého chotě přísnému výslechu. On se kajícně doznal k tomu, že ho milovaná bytost stála houf peněz. Ale tvrdil, že ty peníze na něm milovaná bytost vylákala. Říkala mu, že má známost s jistým chorým továrníkem, po němž bude dědit. Kromě toho prý povídala, že má pojistku na milion Kč. Manželka rozhodla, že musí dostat ty peníze nazpět stůj co stůj. Sama se sebrala a šla navštívit tu dámu. Milovaná bytost prohlásila, že žádné peníze nevrátí. Tak ta paní udělala na ni jednak trestní oznámení pro cizoložství a pak pro zločin podvodu.

Včera konalo se přelíčení a ta dáma říkala, že nic svému milenci nepředstírala a že ty peníze, které jí dal, byly dobrovolné dary za lásku. Statný padesátník musel chtěj nechtěj vypovídat, říkal, že je jinak chytrý člověk, ale ta dáma mu mohla být ukradena. Podle jeho výpovědi bude soud řešit otázku, které peníze oné dámě dobrovolně věnoval a které na něm vylákala. Aby doplnil důkazy, rozhodl se senát vrchního rady dr. Kaplana líčení na neurčito odložit.

České slovo 21. 12. 1932

V autobuse nesmí kouřit ani majitel, a ani strážník nesmí si na strážníka dovolovat

(Krajský trestní soud v Praze)

Na Vyšehradě zastavil zbraslavský autobus. Náhodou šel kolem jistý policejní strážník, a když se podíval oknem do vozu, uviděl, že tam sedí nějaký pán a kouří. Zavolal na něho a upozornil ho, že je v autobusu kouření zakázáno. Ten pán se nedal vyrušit, cigáro z úst nevyndal a zavolal na strážníka: „Tak pojd' sem!“

Strážník tedy vstoupil do vozu a tam ho s božským klidem ten pán uvítal. Koukal na strážníka a bafal klidně dál. Tak tedy mu strážník předeepsal 10 Kč pokuty.

Rozhodnutí strážníkovo přijal muž s cigárem s bodrou veselostí. Strážník patrně neví, s kým má čest, co?

„Já jsem Václav Tichota,“ řekl pán s cigárem, „ten autobus patří mně a já si v něm můžu dělat, co chci. Třeba si ohníček můžu rozdělat.“

Strážník mu řekl, že se pan Tichota mýlí. Podle předpisů nesmí v autobusu kouřit ani majitel. A vyzval pána, aby se legitimoval. Pan Tichota mu předložil občanskou legitimaci a strážník žádal ještě, aby mu udal přesnou adresu.

Panu Tichotovi se ta úřední procedura nelíbila i obořil se na strážníka: „To ti musí stačit, koukej jít z autobusu, nebo tě vyhodím, šupáku!“

To bylo ovšem slovo do prance. Strážník vyzval pana Tichotu, aby ho následoval na strážnici. Ten pán odepřel. Strážník ho vzal kolem pasu. Pan Tichota mu dal facku. Zdvihl se velký povyk. Oba mužové se pustili do křížku. Ještě na schodech autobusu shodil pan Tichota strážníkovi přílbu.

Včera seděl před senátem vrchního rady dr. Trosta, obžalován pro zločin veřejného násilí podle § 81 a přestupek urážky strážce. Nepopíral, že užil zažalovaných výroků proti strážníkovi, ale hájil se tím, že počínal si jenom tak obhrouble, jak je mezi kolegy zvykem.

„Jak to, mezi kolegy?“ chtěl vědět předseda senátu.

„Já jsem totiž civilní strážník,“ prohlásil obžalovaný, „autobus patří mé manželce.“

Ukázalo se, že mluví pravdu. Leč podle dopravních předpisů nesmí kouřit ani majitel ve svém autobusu a na strážníka si nesmí dovolit ani strážník. Takové jsou zákony.

Proto byl pan Tichota uznán vinným a byl odsouzen do těžkého žaláře v trvání tří měsíců. Může být rád, že to dostal podmíněně. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Tržický.

České slovo 22. 12. 1932

Pan Sameček jako zábavný společník

(Krajský trestní soud v Praze)

Vpodvečer krácel starý a ctihodný pan notář alejí a přemýšlel o všelijakých závažných věcech. Z myšlení ho vyrušil jeden pán ve skořicovém raglánu.

„Tak se zase vidíme,“ zašvitořil skořicový raglán přátelsky, „jak se pořád máme?“

Pan notář se s udivením zahleděl na mluvčího a pravil, že ho nezná.

„Jak byste mě neznal,“ řekl ten pán s mírnou nevrlostí, „přece jsme byli spolu v Praze. Seděli jsme v Obecním domě na obědě. Pak jsme byli v divadle. Byl jste tak laskav, že jste za mě platil...“

Pan notář nato přísně odpověděl, že toho pána nezná, že nebyl v Obecním domě ani v divadle, a vůbec: „Dejte mi pokoj a neobtěžujte.“

Leč ten pán se nedal zmásti a pokračoval: „Pak jsme spolu byli v jedné vinárně... hahaha, byl to správný podnik... hehe... a byly tam slečny... my jsme užili pěknou legraci...“

Pan notář se rozkřikl: „Odejděte, nebo zavolám strážníka!“

Skořicový raglán mluvil dále: „Ještě jsem si tak myslil, kdyby to paní notářova věděla, jak pan notář v Praze vyvádí, to by bylo, ó jé!“

„Co chcete ode mě, člověče?“ tázal se pan notář.

„Co chci? Božítku, jako byste to nevěděl. Sám jste si mě sem pozval. Říkal jste: ‚Samečku, přijďte ke mně na oběd, moje bude mít radost. Já vám dám slíbené peníze. Dostanete tři tisíce.‘ Tři tisíce, pamatuji si tu sumu, jako by to bylo dnes.“

„Víte co,“ navrhl notář, „pojděte se mnou na četnickou stanici. Tam se všechno vysvětlí.“

„Kdepak,“ odmítl muž ve skořicovém raglánu, „na četnické stanici nemohli bychom se svobodně bavit. Myslím, že byste z toho měl ohromnou ostudu. Po celé vlasti by se o vás mluvilo. Tak si myslím, kdybychom to jako v dobrotě srovnali... Víte co? Nemusíte mně dát ty tři tácy... Mně stačí, když mi dáte na cestu do Prahy. Mám tady ještě kamaráda. Tomu musíte také zaplatit cestu. Jinak budu mluvit a po vaší vážnosti mezi lidmi bude veta. Tak honem honem, nemám času nazbyt. Navalte prachy!“

Pan notář ohlížel se na všechny strany a náhodou se mu podařilo zahlédnout strážníka. Zavola na něho a ten se ujal toho pana Samečka.

Pan Adolf Sameček, osmatřicetiletý obchodní cestující, byl včera souzen senátem vrchního rady dr. Hlouška pro zločin vydírání. Hájl se tvrzením, že pan notář ho sváděl k homosexuálním stykům. Soud mu neuvěřil, protože obžalovaný byl už osmnáctkrát trestán, a z toho sedmkrát pro zločin vydírání. Naposled dostal v Mostě pro vydírání osm měsíců těžkého žaláře.

Byl uznán vinným ve smyslu žaloby státního zástupce dr. Jelínka a odsouzen k těžkému žaláři v trvání devíti měsíců. Po odpykání trestu bude dán do donucovací pracovny.

České slovo 24. 12. 1932

Dobrodružství svatého Mikuláše a jeho ďábla

(Krajský trestní soud v Praze)

Spolek svobodných mláďenců Lelnín společně se Vzdělávací a čtenářskou besedou Úsvit pořádal v hostinci U Pánků mikulášskou zábavu.

Program byl vybraný a umělecký. Není divu, že přilákal mnoho obecnstva. Mezi jinými se dostavil také jistý ramenatý a trochu tlustý brunet s černýma očima.

Brunet seděl takhle stranou a se zájmem sledoval program. Nejvíce upoutal jeho pozornost svatý Mikuláš, který zahájil program veselou konferencí. Mikuláš potřásal mitrou ze zclacného papíru, hladil svůj bílý vous a dutým a velebným hlasem káral lidské nectnosti.

Ten hlas, ten, hlas... – říkal si ramenatý a tlustý pán – ten hlas je mi nějaký povědomý.

Svatý Mikuláš mluvil a mluvil, chodil mezi obecnstvem, hrozil berlou a dělal vtipy. Obecnstvo odměňovalo se uznaným smíchem.

Kam bych tě, človíčku, jenom dal? lámal si hlavu ramenatý a tlustý brunet.

Svatý Mikuláš chodil mezi obecnstvem a pokoušel ženské. Ženské, to se ví, křičely. Svátý Mikuláš jim hrozil peklem a štvál na ně čerta s červeným jazykem a pozlacenýma rohama. Čert hudroval a dorážel na pány i dámy a bylo všude plno křiku a veselosti.

Potom vystoupila jedna slečna a počala zpívat kuplet. Zpívala krásně a umělecky, leč její výkon byl nenadále přerušen. Jeden pán začal křičet, že měl šrajtofli, a že už nemá žádnou šrajtofli. Jedna dáma si sáhla, na krk a dala se do pištění. Měla náhrdelník, a už nemá žádný náhrdelník. Nastal zmatek. Vložil se do toho zábavní výbor a začal tu věc vyšetřovat.

Tlustý a ramenatý pán zahučel: „Ať jsem Franta, jestli...“ a hnál se ke dveřím. Koukal na všecky strany svýma uhrančivýma očima a zpozoroval, kterak svatý Mikuláš s kolegou se důstojně ubírají ke dveřím, a sotva zavřeli dveře, odložili důstojný krok a poklusem se řtili ulicí.

Tlustý a ramenatý pán se pustil za světce a jeho průvodcem. Dostihl tu dvojici a jediným rozmachem utrl světci důstojný plnovous.

„Aha,“ řekl ramenatý pán s uspokojením, „pan Vackář. Jestli jsem si to nemyslil!“

„Pane inšpektor,“ řekl svatý Mikuláš, „já tadydlenc... já spěchám, mám ještě nějaký řízení...“

„To počká, Vackáři,“ upokojil ho ramenatý pán, „stůj, zdvihni ruce, já si tě musím prohlédnout.“

Také pan čert byl podroben tělesné prohlídce. Detektiv několikrát poklepal světci i d'áblovi po hrudi a po chvíli vylovil ztracenou šrajtofli a náhrdelník oné dámy.

Potom chodci viděli, kterak jistý ramenatý pán vede za ruku z jedné strany světce a z druhé strany d'ábla. Společnost kráčela na komisařství.

A včera byl souzen senátem vrchního rady Kvapila jistý pán jménem Gustav Vackář, osmatřicítiletý obchodní cestující, bez zaměstnání, pro zločin krádeže a přestupek reverze, a s ním osmadvacítiletý Josef Štancl, bývalý strojní zámečnick, pro spoluvinu na krádeži.

Nemohli zapírat, protože byli chyceni takřka při činu, a po skončení přelíčení byl Vackář odsouzen k těžkému žaláři v trvání pěti měsíců a Štancl dostal tři měsíce. Oba nepodmíněně, protože jsou to staří a zavedení zloději. Státní zástupce dr. Neureiter navrhl, aby oba páni byli po odpykání trestu dáni do donucovací pracovny, což se asi také stane.

České slovo 31. 12. 1932

Muž a žena v manželství

(Krajský trestní soud v Praze)

Dne 30. září minulého roku, a to v pravé poledne, viděli chodci v jedné ulici pražského předměstí státi v okně malého mužíka, nuzně oděného spodním prádlem.

Mužík křičel: „Hej, pánové! Uvědomělá veřejnosti! Podívejte se, jak ta moje nakládá se svým mužem!“

Sousedé z toho domu ujali se onoho malého pána, neboť takové výjevy byly časté, a učinili na jeho manželku trestní oznámení.

Tak se stalo, že před senátem vrchního rady Kvapila octla se padesátiletá trhovkyně Alžběta Librštajnová, obžalovaná pro zlé nakládání se svým manželem a pro omezování osobní svobody.

Ta mohutná a košatá paní celkem nezapírala, ale hájila se takto: „Slavný pane rado! Vy nevíte, jaký je to člověk, ten můj člověk. On se mi toulá po hospodách, ale to by nebylo to nejhorší, to dělá každé mužskej. Ale v hospodách vede řeči o politice a každému se tím zprotivil. Lidi nemaj politiku rádi a tym pádem se stávalo, že ten můj se mi domů vracel s rozbitou hubou. Co jsem měla dělat? Já takto prodávám mandarinky. Chodím s nůši po ulici a tak to živobyť tluču. Zatím ten můj neschvorný člověk nejenže ničím nepřispěje na domácnost, ale ještě vede hovory o vysoký politice. To přeci nesmí bejt!“

„Dobrá,“ mim slavný soud, „ale vy myslíte, že to smí být, abyste svého muže doma zamykala a nepouštěla mezi lidi? Kdepak, holenku! Na to jsou paragrafy! A žaloba o vás tvrdí; že svého muže týráte a bijete. Co na to řeknete?“

„Co bych na to řekla, slavný pane rado?“ odpovídá košatá paní, „jestli ho někdy napomenu, tak nemusí bejt zrovna zle. Maj ho otloukat cizí lidi? Přece je lepší, když ho trestá vlastní žena. Museli byste, slavný soude, slyšet ty jeho řeči. Taky by se vám zprotivil a kdoví jestli byste na něho ruku nevztáhli. Kolikrát jsem ho prosila: Bohumile, povídám, nech už ty politiky a chyt' se něčeho pořádnýho! Ale on ne. Mele pořád svou: Tato vláda prej musí přijít k zničení, jinak to bude k nevydržení a ty jseš hloupá ženská a nevzdělanej tvor, kterej nemá z

ničeho pojem. Tak to jde celý den. A já ho vždycky musím něčím bacit, jinak by nebyl pokoj. Slavnej soude, co já s ním zkouším, to už se nedá vypovědět, kolikrát si myslím, že se z toho musím zjevit –“

Její muž se nevzdal svědectví. Má ovázaný obličej na důkaz toho, že manželský život nebývá vždycky lehký. Privil: „Nejhorší ze všeho na světě není válka, mor a jiný svízele – nejhorší ze všeho je zlá žena!“

Paní Libřtájnová byla uznána vinnou zločinem veřejného násilí omezováním osobní svobody a odsouzena ke čtyřem měsícům těžkého žaláře, a to nepodmíněně, protože už byla třikrát trestána pro podobné delikty.

Přijala trest a blýskala po malém mužíkovi očima a pravila: „Těš se, až přijdu domů!“

Myslíme, že se pan Libřtájns netěšil.

České slovo 8. 1. 1933

Není zasvěcena do záhad jeho duše

(Krajský trestní soud)

Praha 21. ledna

Mladý Hedbávný je ženat a jeho paní měla ondyno nějaký soud se sousedkou. V její věci svědčila nějaká paní Strnadová a to svědectví se nechtělo líbit mladému Hedbávnému. Proto vedl k ní na chodbě okresního soudu řeč asi tohoto druhu: „Ó ty bestie! Ty víš, že je pomsta sladká. A já se ti strašlivě pomstím, kdyby to mělo bejt za sto let.“ Tato řeč vynesla mladému Hedbávnému žalobu pro zločin veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním. Proto také dnes seděl před senátem vrchního rady Kvapila, aby obhájil svou nevinnost. Řekl, že tu paní nazval bestií, ale to jenom proto, že se s ní zná od dětských let; jinak by si na ni nedovolil.

Přišla tedy paní Strnadová, aby vydala svědectví, jak to bylo. Ta paní opakovala všecko, co stojí psáno v žalobním spise státního zástupce dr. Waldmanna.

„Měla jste z jeho výhrůžek strach?“ ptal se slavný soud.

„Jedním pádem jo, druhým pádem zase ne,“ odpovídá svědkyně záhadně.

Slavný soud se zlobí a chce, aby ta paní se vyjádřila jasně.

„Tak co? Byl by obžalovaný schopen toho, aby vás zabil, aby vás vypálil nebo nějak jinak vám ublížil?“

„To já myslím, že by si snad nedovolil. Takovej sprosták není.“

„Tak z čeho jste měla strach?“

„Já nevím. Jeden není zasvěcený do záhad jeho duše. Ale já bych mu ani neradila, aby si dovolil. To by s ním můj zatočil. Říct mu takhle slovo –“

„Mařenko,“ zakvílel obžalovaný, „radši kdybys o tom Strnadovi neříkala. Já s ním nechci nic mít. Tvýmu mužovi se raději každé vyhne.“

„Já mu o tom, Františku, nic neřeknu,“ chlácholila ho svědkyně, „ten by ti dělal dílo, nedej Pámbu!“

„Tak ti hezky děkuju, Mařenko,“ oddech si obžalovaný, „radši budu sedět, než bych měl přijít tvýmu pod ruku...“

„To bych tě moc litovala, Františku. Ale ty mi musíš slíbit, že zakážeš svý manželce, aby měla na mě hubu.“

Obžalovaný slíbil.

Potom šel soud k poradě, otočil se ve dveřích a pak vyhlásil rozsudek, jímž se mladý Hedbávný zprošťuje obvinění.

Uklonil se a přijal poučení pana vrchního rady Kvapila: „Ať už vás tu podruhé nevidím. Musel bych vám napařit strašlivej kriminál!“ A usmál se do vousů.

České slovo 22. 1. 1933

Povídka o jedné paní, které manžel nevoněl

(Civilní soud)

Praha 27. ledna

Pán, o kterém chceme vypravovati, nazývá se Adolf. Je to starší, zakrslý mužík zasněné povahy a takto je sám pro sebe. Těžko z něho dostati souvislé dvě věty. Naproti tomu jeho manželka Božena je přepychová a rázná blondýna, která nikomu nezůstane dlužna odpověď. Božena má módní salon a dovede se v živnosti ohánět, Adolf však je podivín. Něco jako básník. Pořád dumá, uvažuje a něco si v hlavě sumíruje. Čas od času vyjde z té hlavy něco šikovného. Vzpomene si nějaký patent, který se zpravidla osvědčí, dostane zaň houf peněz a pak je vesel. Mírně popíjí a v dobrém rozmaru ubírá se domů. Vždycky pozdě v noci. Nemá rád dveří a leze do svého příbytku oknem. Přitom vzbudí vždycky nějakou švadlenu, kterou zaměstnává jeho paní, a vede s ní filozofické hovory.

Svou ženu zbožňuje, ačkoli paní Božena už dávno odpírá s ním žít. Paní Božena je nepokojné povahy a má ráda změnu. Zejména co se týče mužských, miluje časté střídání. Proto má obsáhlou milostnou korespondenci. Páni jí píší v próze i ve verších, že nemohou zapomenout na slastné chvíle lásky, které s ní prožili. Také Adolf jí píše milostné dopisy, ale ty paní Božena nemá ráda. Když byl Svátek matek, tu poslal jí Adolf uctivý dopis a kytici. Paní Božena mu odpověděla nevrlym dopisem: „Chtěla bych Vám tu kytici otlouci o Vaši pitomou kotrbu, ale obávám se, že ztratíte schopnost dělati vynálezy, které jsou jediným pramenem Vašich příjmů...“

Paní Božena chtěla by se zbavit manžela Adolfa a podala proti němu žalobu o rozvod. V žalobě uplatňovala, že dotyčný Adolf budí v noci její slečny, zapřádá s nimi obsáhlé a filozofické rozhovory, následkem čehož slečny nejsou vyspalé a druhý den jsou v práci nedbalé. Její hlavní důvod však byl chvalně známý nepřekonatelný odpor. Žalobkyně tvrdila, že její muž Adolf nesnesitelně páchne rybinou, což ona nemůže snést. To je do jisté míry pravda. Pan Adolf totiž, když se neobírá nějakým vynálezem, je zaměstnán v obchodě rybami a tam načichl rybinou.

Soudce neuznal ani jeden důvod, a zejména tu rybinu. Žalobu zamítl s odůvodněním, že nespokojeným manželkám nikdy manžel nevoní, zvláště když manželky milují změnu. Takto se prozatím skončila manželská historie pana Adolfa, kterého zastupoval advokát dr. O. Bachmann.

České slovo 28. 1. 1933

Rodinná idyla o Štědrém dni

(Krajský trestní soud)

Praha 3. února

Na zavolání dozorcovo vešel do jednací síně asi tak třicetiletý chlapík ve vypelichaném polokožichu. Měl zjizvenou tvář a ježaté vlasy. Sedl si na lavici obžalovaných a poslouchal, co říká o něm žalobní spis.

Říkal pěkné věci: Ten ježatý chlapík, který se jmenoval František Kopecký, takto dělník svobodného stavu, navštívil loni na Štědrý den svého otce Václava. O Štědrý den bývají lidé tiší, zamlklí a slavnostně naladěni. A hlavně se pěstuje rodinný život. Avšak pan Kopecký nebyl zamlklý a slavnostně naladěný. Naopak, vstoupil do domu otce svého a strašně řval. Prý chce 1300 Kč, a to hned.

„Jinak,“ řekl svému otci Václavovi, „jinak tě rozpáru a pověsím za kalhoty!“

Tatíček Václav nechtěl s rozmilým synem nic mít. Moc dobře ho zná a ví, co ten pán obnáší. Tak odešel do stodoly a schoval se do slámy.

Než pan syn šel za ním, uchopil ho za límec a vytáhl ho. Vyvlekl ho před stodolu, praštil s ním o zem a pak ho kopal do hlavy.

Otec Václav se zdvihl a dal se na útěk. Syn utíkal za ním a z jeho úst se řinula slova sprostá a výhružná. Nikdo neví, co by se bylo stalo, kdyby se nevyskytli lidé, kteří starce před tím vzdělaným synem ochránili.

Ten vzdělaný syn na otázku předsedy senátu vrchního rady dr. Trosta řekl, že je nevinný, a zachroptěl: „Měl mně dát ty prachy. Jsou to moje peníze. Já je zdědil po nebožce matce. Měl mi je dát. Ale von je jenom pro sebe. Von ty peníze prochlastá...“

„Člověče,“ mínil předseda, „vždyť jste sám opilý. Je z vás cítit kořalka jako z krčmy.“

„To je možný,“ připustil pan Kopecký, „já jsem se trošku napil, na kuráž, prosím, protože mám strach ze soudů.“

„Máte oprávněný strach,“ řekl soud.

„Ono to není pravda, co se o mně píše,“ rozkládal obžalovaný, „že bych ho chtěl rozpárat, to bych, prosím, nechtěl. Já jen chci své peníze. Co mně patří, to mně patří...“

„Co byste s těmi penězi dělal? Vy byste je propil, co?“

„A třeba propil. Co je komu do toho? Se svými penězi si můžu dělat, co chci. Svátky byly přede dveřmi a já tu stál bez krejcaru. A tatík myslí jen na sebe, že je tady potřebnej syn, to mu je jedno. Tak je to.“

Otec Václav jako svědek lkal: „Mám já to stáří, ach bože... Potrestejte ho, páni, račte ho přísně potrestat, slavnej soude... Já jsem ho zamlada netrestal a teď to mám...“

Slavný soud vyhověl zarmoucenému otci a napařil dotyčnému synáčkovi pro zločin veřejného násilí pět měsíců těžkého žaláře, a to nepodmíněně. Žalobu hájil státní zástupce dr. Jelínek.

České slovo 4. 2. 1933

Hostinský, jeho život a dílo

(Krajský trestní soud)

Praha 15. února

Na zavolání dozorcovo vstoupil do jednací síně starší prošedivělý pán v koženém kabátci. Jeho vzezření bylo divoké. Měl natržené ucho, modré oko, zjizvenou tvář a promáčkнутý nos. Obsah žalobního spisu byl vystižen jednou větou: „Obžalovaný ve shodě s vyšetřenými okolnostmi doznává, a je proto naň právem žalováno.“

Také líčení bylo stručné. Předseda senátu pan vrchní rada Kvapil se ho zeptal: „Tak co, pral jste se?“

„Pral,“ odpovídá obžalovaný tesklivě.

„Proč jste se pral?“

„Oni mě nechtěli nechat.“

„Co vám dělali?“

„Já jsem chtěl bejt sám. Chtěl jsem si celej život promyslit, jakou mám smůlu, všechny myšlenky srovnat, abych měl hlavu čistou: Povídal jsem jim: Pakujte se mně z logálu, nechci vás tady vidět. Jděte si jinam. Hospod je na světě dost.“

„To jste divný hostinský, že své hosty vyháníte –“

„Každej člověk je někdy divnej.“

„Byl jste opilý?“

„Nebyl. Co bych byl opilý? Ale měl jsem v hlavě myšlení a byl jsem z toho nervózní. Oni po dobrým nechtěli opustit místo, tak jsem vždycky dva vzal a vynesl je ven. V páru se jim šlo veselejc.“

„Také jste žalován, že jste zbil svou ženu. Je to pravda?“

„Pravda,“ přitakává ochotně muž. „Co by to nebylo pravda? Dal jsem jí manželský poučení.“

„Pěkné poučení, když musela dva dni ležet! Proč jste to udělal?“

„Proč jsem to udělal, to je známo a je to taky sepsáno ve spisech. Proto jsem jí nabil, aby věděla, že její místo je na straně mužově, protože před voltářem přísahala věrnost. A tu věrnost zrušila.“

„Jakým způsobem zrušila věrnost?“

„Tým pádem, prosím, protože stála na straně hostů proti svému vlastnímu muži. Prej se hosti nemaj vyhazovat, protože je to naše živobyť. – ‚Třeba by to bylo živobyť,‘ povídám, ‚ty lidi mně musejí z logálu pryč, protože je to vůle tvýho chotě.‘ A když se do mě mý hosti pustili, ona je ještě ponoukala a křičela: ‚Jen mu dejte, uličníkovi, nemravovi nemravnému, aby si nedovoloval.‘“

„Vaše paní měla, jak se zdá, pravdu...“

„Toť se ví, že měla pravdu. Z hostinskýho hlediska měla svatou pravdu, protože hosti se nemaj vyhazovat. Druhým pádem ale neměla pravdu, protože co muž činí, dobře činí a každá manželka má s mužem držet. A nejen to. Manželka má muže napomenout, aby si nedovoloval. Kdyby mě včas natřela portvišem, tak bych přišel na jiný myšlenky a žili bysme spolu jako v ráji. Já jsem náhodou ke všemu svolnej. Ona mě, pravda, někdy praští po hubě,

ale vždycky je to ňáko s křížkem po funuse. To už jsem v ráži a nic na mě neplatí. Má mě trestat, když jsem mírnej –“

Co s takovým filozofem? Soud uznal ho vinným přestupkem lehkého ublížení na těle a odsoudil ho k tuhému vězení v trvání jednoho týdne, a to podmíněně na jeden rok. Ten hostinský se jinak těší dobré pověsti. Žalobu vedl státní zástupce dr. Neureiter.

České slovo 16. 2. 1933

To jsou věci!

(Krajský trestní soud)

Praha 22. února

Bylo to takhle: Jednoho dne chytil nějaký Vojtěch Ptáček, osmačtyřicetiletý povozník, nějakého pana Ferdinanda Šlajze pod paží a mermomocí do něho hučel, že ho musí navštívit.

„Nemůžu, Vojto!“ zdráhal se ten jistý Šlajz. „Moje manželka si někam odskočila a já nemůžu nechat krám prázdnej.“

„To by bylo!“ povykoval Ptáček. „Přecet', starý příteli, rodáci, školáci, krajani, sousedé a národovci... Ty pudeš ke mně, a dost!“

Co měl ten Šlajz dělat? Ptáček je náramný hromotluk, má ruce jako lopaty, kdežto Šlajz je chuděra, mužik zakrslý a nesmělý. Tak se nechal vtáhnout do stavení.

Seděli naproti sobě u stolu, Ptáček rozjařené vykládal, tupil všelijakou tu světskou lumpárnu a bil pěští do stolu. Šlajz seděl na krajíčku židle a pořád si myslil: – Mankote, mankote, krám prázdný a já tu sedím a poslouchám rozumy.

Nesměle pípal: „Vojtíšku, tento, semhle a támhle, choť si odskočila, krám prázdnej, ještě mě někdo vykrade. Tak se tu měj parádně.“

Vstal, ale Ptáček položil mu mohutné tlapy na ramena a přitlačil ho na židli jako hydraulický lis.

„Ani nápad!“ zařval. „A, to by bylo! Tady seš a tady vostaneš. Já jsem tě ještě neužil, a tudíž ti naleju šňábu a zunknem si na zdraví.“

Přitřukli si a zunkli.

Dotyčný Ptáček se rozjařil a počal vykládat, že za starodávna byl ten svět lepší, veselejší a upřímnější. Panovala sousedská shoda a jeden dělal druhému, co mu na očích viděl.

Šlajz se díval na pendlovky, jak ručička krouží po ciferníku, a vzdychal: – Mankote, mankote, krám prázdněj, choť si někam odskočila, někdo mě vykrade, ne že nevykrade...

Nahlas řekl: „Málo platný, já už musím jít po svejch. Kdyby mně někdo vykrad kvelb, kdo mi co dá?“

„Hahá,“ zařval povozník, „jestli mě chceš opustit, kamaráda starýho zanechat, pak jseš u mě, víš co? Černej zrádce! To jseš!“

„Nikdy jsem nebyl zrádce,“ bránil se chuděra Šlajz, „ale jsem, jak se říká, obchodník a kvelb nemůžu nechat jen tak. Měj uznání, Vojtíšku... Choť si někam odskočila, jde si po svejch a nechá mě tu samotnýho. To víš, ženský... Dyt' máš z toho taky pojem...“

Ale ten jistý povozník neměl žádné uznání, ale nalil ještě jednu štamprli a pak ještě jednu, povídal a povídal a čas utíkal...

Co o této příhodě řekl žalobní spis státního zástupce dr. Neureitra? Povídal asi toto: Ačkoli obžalovaný Ptáček neměl důvodu pokládati Šlajze za člověka nebezpečného a ačkoliv mu žádné moci nad ním nepříslušelo, přece ho na svobodě omezoval, čímž dopustil se zločinu veřejného násilí omezováním svobody. Proto je naň právem žalováno.

A proč to ten dotyčný povozník činil? I to můžeme prozradit. Nějaký obchodní jednatel jménem Otto Bláha měl něco mít s paní Šlajzovou. Ten den, kdy projevil povozník ono nezřízené pohostinství, měl ten jistý Bláha s paní Šlajzovou dostaveníčko. Aby ho manžel nepřekvapil, požádal povozníka o kamarádskou službu, aby tak dlouho Šlajze zdržoval, až se on se svou milenkou nasytí lásky.

Bláha byl obžalován pro spoluvinu na zločinu veřejného násilí. K soudu se však nedostavil a omluvil se nemocí. Jeho případ byl tudíž z projednávání vyloučen. Obžalovaný Ptáček se doznal, jenom se hájil tím, že nemohl kamarádovi odříci onu přátelskou službu.

Senát vrchního rady Kvapila uznal ho vinným a odsoudil ho do těžkého žaláře v trvání dvou měsíců, podmíněně na jeden rok.

České slovo 23. 2. 1933

Sedmdesátiletá nevěsta

(Přestupkový soud)

Praha 1. března

Ta dobrá stařenka byla tak dojata, že jí museli podat židli, aby se posadila.

„Taková hanba na mou starou hlavu,“ kvílela, „čeho já jsem se musela na tyhlencty starý polena dočkat...“

Soudce se snažil, aby tu babičku upokojil. Povídal, aby si to tak nebrala k srdci. Snad se to nějak vysvětlí.

„Dyť já nemůžu mezi lidi,“ bouřila stará paní, „a je-li na tom světě spravedlnost, tak pan Kejla musí strašně pykat, že na moji starou hlavu nakydl takový nezbednosti!“

Oč vlastně šlo? Ale to je taková věc: U té staré paní bydlil dotyčný Osvald Kejla, osmatřicetiletý junák, takto úředník v technické kanceláři. Jsou lidé, kteří snad mají málo starostí, a tak mají čas vymýšlet si všelijaká šibalství. A tenhle pan Kejla vzal si na mušku svou kvartýrskou a na její účet provozoval všelijaké humory.

Stávalo se, že ji potkal na schodech a hned do ní házel horké. „Ty moje lásko jediná,“ prý, „zda vyslyšíš mé vášně toužení?“ Zpočátku se tomu stará paní smála, pleskla toho šprýmaře po tváři a povídala: „Jděte, vy mladíku! Jste vy huba nevymáchaná!“ On však se nedal a vedl dále svou: „Mučitelko moje, krásko necitelná! Tvé srdce je ledové. Jen tebe jedinou ždám, po tobě toužím a skrz tebe spánku nenalézám. Tím pádem se soužím a líčka moje vadnou...“ Dokud to bylo, jak se říká, mezi čtyřma očima, tak to bylo v pořádku. Hůře bylo, že pan Kejla se nijak nežinýroval před lidmi a v jednom kuse mluvil o rudém květu milosti, který vykvetl v jeho srdci, a že svoje toužení vysílá za tichých nocí k necitelnému nebi.

Tak se ta paní rozzlobila a jednou mu řekla: „Nechte si to, jo. Jednou je to hezký, ale když je to moc, tak je to hloupý. Já vás tadyhle něčím praštím!“

On ale vedl svou. „Z vaší něžné ručky,“ prý, „i smrt je sladká.“

Když ale rozšířil zprávu, že se svou babičkou ve stav manželský vstoupiti míní, a když všude chodil a povídal, že se strašně těší na onu významnou chvíli, až povede vyvolenou svého srdce k oltáři, tu ho stará paní vyhodila z bytu a podala na něho žalobu pro ublížení na cti.

Hodinu domlouval okresní soudce dr. Brtník uražené paní, aby obžalovanému odpustila. Konečně se dala stařenka obměkčit a prohlásila, že tedy žalobu bere zpět pod podmínkou, že pan Kejla si už na ni nedovolí. Ten pán to slavnostně slíbil, zaplatil útraty a pak šel s babičkou ve svornosti domů. Jen aby jí zase po cestě nevyznával lásku. To by byla chyba...

České slovo 2. 3. 1933

Ze života praktického lidoznalce

(Přestupkový soud)

Praha 4. března

Nějaká hezká a plná dáma seděla v kavárně a dělala to, co dámy dělávají. Zkoumala svůj obličej v kapesním zrcátku, barvila si rty, pila bílou kávu bez a zkoumala módy. Neseděla dlouho sama. Její zjev přilákal jistého staršího a solidního pána, který se zdvořilou úklonou zaujal místo proti ní.

Dáma zkoumala módy a pán se díval na ni. Nevydržel dlouho mlčet a otázal se: „Cože tak sama?“

„Tak,“ odpověděla dáma a hleděla si svého.

Pán po této odpovědi upadl v hluboké přemýšlení. Toužil po tom, aby se před ní vyznamenal svým rozumem, znalostí světa a pohotovostí úsudku, neboť byl povahy kazatelské. Zíraje na kulečnick, kolem něhož poskakovali dva páni, poznamenal: „Je to dneska svět. Podívejte se na toho dlouhého pána, který hraje kulečnick.“

Dáma se podívala naznačeným směrem. Zdálo se, že jeví zájem, neboť se otázala: „Co je s tím pánem?“

„To vám mohu říci,“ řekl starší muž ochotně, „jsem velký lidoznalec. Léta se obírám praktickou filozofií. Můžu vám přesně říci povahu toho pána.“

„Velmi by mě to zajímalo,“ podotkla dáma a odložila módy.

„Ten pán náleží k onomu druhu povrchních světáků, kteří se honí za módou, který baží po povrchních požitcích, v němž není nic ušlechtilého a který je schopen užití všech prostředků, aby ukojil své vášně.“

„Ale!“ divila se dáma.

„Ba, je tomu tak. Každou ženu bych varoval před bližším seznámením s tímto mužem. Je to bezohledný sobec, který pošlape každý ideál.“

„To bych do něho nebyla řekla,“ poznamenala ta dáma.

„Jste příliš nezkušená, milostivá,“ odvětil shovívavě solidní pán. „Stačí si všimnouti jeho rysů, které vykazují zjevné známky degenerace. Mohu také přesně určit jeho osud.“

„Prosím vás –“

„Tento muž,“ pokračoval neznámý filozof, „brzy změní své elegantní šaty za šedý stejnokroj trestancův. Jeho bílé a pěstěné ruce, které jsou zvyklé držet v ruce pouze karty nebo tágo, zhrubnou těžkou prací. Pobude v kriminále řadu měsíců, ale to ho nepolepší. Až vyjde z vězení, bude páchat své kousky dál.“

„Prosím vás, co dělá špatného?“ tázala se ta dáma. Zdálo se, že je poněkud pobouřena.

„Je to podvodník,“ řekl neznámý lidoznalec s chladnou jistotou. „Kupuje zboží na splátky. První splátku zaplatí a pak zboží prodá. Myslím také, že kupuje kradené věci.“ Zamlčel se, pak si odkašlal a představil se: „S dovolením, jmenuji se Ferdinand Kolomaz. Zde je moje vizitka.“

„Těší mě,“ odvětila dáma záhadně.

Štíhlý pán dohrál kulečnick a pak přistoupil k dámě. Ona dáma představila oba muže: „Pan Kolomaz – můj manžel. Poslyš, Františku, pan lidoznalec Kolomaz má něco proti tobě? Já bych ráda, aby se to vysvětlilo.“

Vysvětlilo se to tak, že pan Kolomaz dostal dvě facky. Okresní soudce dr. Bílý obíral se dnes tímto případem. Pan Kolomaz byl žalován pro urážku na cti a jistý pan Kraus byl pohnán panem Kolomazem před soud pro přestupek lehkého ublížení na těle, neboť ony facky zanechaly na tváři pana Kolomaze viditelné známky a zranění.

Líčení se však dnes neskončilo. Bylo odročeno, neboť přijde svědčit půl kavárny.

České slovo 5. 3. 1933

Poučení, jak zacházeti s hosty v prvotřídní místnosti

(Krajský trestní soud)

Praha 13. března

Julius Šmejda byl zaměstnán v jistém nočním podniku jako vrátný. Jeho úkolem bylo důstojně nosit zlatou premovanou uniformu, natahovat dlaň o spropitné a čas od času vyhazovat z lokálu výtržníky a neplatiče. Všecky tyto úkoly plnil Šmejda vzorně a zaměstnavatel byl s ním spokojen.

Šel minulého roku v létě na dovolenou, která mu náležela jako každému zaměstnanci; rozloučil se vřele se svým šéfem a odešel. Vsedl na vlak a jel do Roztok, protože všichni lidé o své dovolené jezdí do přírody. V Roztokách byl celé odpoledne a cítil se tam být velmi osamělý. Rodinu neměl, přátel také ne a příroda ho nudila. Nevěděl, co si počít v lese, na louce a u vody. Večer se sebral a jel zase do Prahy.

Jeho cesta vedla přímo do baru, kde sloužil jako portýr. Ve dveřích byl jiný vrátný a Šmejda ho neznal. Viděl, že nedovede nést uniformu důstojně jako on. Nový vrátný strhl před Šmejdou čepici a pozdravil. Šmejda si v duchu řekl: Ani zdravit to pořádně nedovede, a vešel do místnosti.

V lokále usedl ke stolu a poslouchal hudbu. Obsluhující číšník se ho ptal: „Copak, Julku, že už jseš zpátky? To jsi měl krátkou dovolenou.“

Ale Šmejda důstojně odpověděl: „Dnes u vás nejsem žádný Julek. Já jsem host. Přineste mi jednu whisky.“

„Pardon!“ zvolal číšník na svou omluvu a odběhl.

Šmejda seděl u stolu a zamračeně pil jednu whisky za druhou. Bylo mu smutno a on vyzval jednu slečnu, aby mu dělala společnost.

Slečna se mu vysmála. „Já mám jinýho pána v pácu,“ povídala pohrdavě, „on je z venkova. Má plnou prkenici.“

Šmejda se rozhněval a povýšil hlas. „Řekl jsem,“ zařval, „že si půjdeš sednout k mému stolu, a tak taky bude. Já jsem zrovna tak dobrej host jako ten venkovskej pán. Mám peníze a dám k lepšímu.“

Slečna že ne a ať jí dá Šmejda pokoj. Přišel majitel a domlouval Šmejdovi, aby nekazil společnost. „Jdi spat, Julku,“ říkal, „ono už je pozdě.“

Ale se Šmejdou nebyla žádná řeč. Strašně se rozzuřil, povalil stůl a počal házet vším, co mu přišlo do rukou. Hosté i hudebníci před ním prehli.

Co měl pan šéf dělat? Co se dělá v takových případech, když host řádí? Zavolal na něho vrátného.

Nový vrátný vešel do místnosti a bojácně se přiblížil k nepokojnému hostu.

„Pane,“ řekl uctivě a položil mu ruku na rameno, „to se nepatří, pane. Hosté si stěžují, pane. Náš lokál je prvotřídní podnik a u nás se takové věci nedělají. Račte zaplatit, pane, a račte opustit místo.“

„Hahá,“ zachechtal se dábělsky pan Šmejda, „podívejme se na toho uvozřence! To má být, prosím, vrátný v prvotřídním podniku. Ani to vyhodit hosta neumí. Heleď se, ty moulo!“ řekl k novému vrátnému, „já ti nejčkon ukážu, jak se zachází s hosty v prvotřídním lokálu.“

Řka toto, uchopil vrátného jednou rukou za límec, druhou rukou za zadnici a vynesl ho nahoru. Tam ho kopl a nebohý mladík vletěl doprostřed ulice.

Šmejda zamnul spokojeně rukama a řekl: „Tak se to patří.“

Před senátem vrchního rady Nedvěda stál ten jistý Šmejda obžalován ze zločinu veřejného násilí a těžkého ublížení na těle. Nový vrátný utrpěl totiž při lekci, kterou mu dával Šmejda, zlomení klíční kosti. Obžalovaný nezapíral, ale hájil se opilostí. Protože i jinak měl mnoho polehčujících okolností, dostal mírný trest: dva měsíce těžkého žaláře podmínečně na jeden rok. Žalobu hájil státní zástupce dr. Neureiter.

Vzácný pes

(Krajský trestní soud)

Praha 17. března

Tuhle seděl u hostinského Mikoty nějaký pan Vojtěch Fára, starší pán v koženém kabátci, a jedl míchaný salám. Hostinský seděl za nálevním stolkem, drbal se v týle a zíval. U nohou mu seděl chlupatý pes a také zíval nebo chňapal po mouchách.

„Pěkněj pes,“ řekl pan Fára znalecky. „Tumáš, Azore,“ podával mu kůžičku ze salámu. Azor otevřel jedno oko, ale ani se nehnul.

„Jakej pěkněj pes?“ opáčil hostinský opovržlivě, „žádnej pěkněj pes.“

„Dobrá ráce,“ pochválil pan Fára psa.

„Jaká ráce?“ zazíval hostinský. „Jenom blechy to nosí do kvartýru.“

„Náhodou já mám na psy voko,“ tvrdil pan Fára, „a když řeknu dobrá ráce, tak je to dobrá ráce.“

„Pěkná ráce,“ bručel hostinský, „je to jakoby kříženec verpánku se šicím strojem. Zepředu vypadá jako špic, zezadu jako bernardýn. Potvora to je nepodobná, neourodná.“

„Já ti řeknu, hostinskej, že psům nehovíš. Ani nevíš, co máš.“

„Já vím dobře, co mám a co nemám. A dej mi pokoj, já o tom psovi nechci slyšet.“

„Mně by se ten pes šikoval. Mám kolikrát cestu lesem, peníze při sobě, a takový věrný zvíře by mně bylo dobrý.“

„Pěkný věrný zvíře,“ odplivl si hostinský. „Ten myslí jenom na sebe. Jak by si nacpal panděro a pak mi tu celej den chrněl. Von se uměl narodit, ten pan pes!“

„Já mám o něj zájem, hostinskej. Kolik bys za něj vzal?“

„To je k smíchu řeč, Fáro. Von by tě brzy vomrzal. A ostatně von by se od nás nehnul. Ví, kde je mu dobře.“

„Já bych ti za něj dal pětku, takovej jsem,“ lákal pan Fára, „vyplatil bych hned na místě...“

„Dej mi svátek!“ utrl se hostinský, „ten pes není k mání.“

„Proč není k mání?“

„Protože je to pes památečnej. Já ho mám od tý doby, co jsem dostal koncesi. Tenkrát někde hořelo, pes přiběhl a od tý doby mně tu smrdí a nehne se. Je to takovej doleza, každému se zprotivil.“

„Tak mi ho nech, když ho nechceš!“

„Dyť ti říkám, že není k mání. Nač bys ho potřeboval? Ještě bys byl pro smích lidem...“

„Takže ne! Rozmysli si to!“

„Tady není žádný rozmejšlení. Pes patří sem i s těma blechama.“

Pan Fára zahrozil pěstí: „Ty mě neznáš, Mikoto! Já ti ukážu, kdo jsem. Ještě rád toho psa prodáš...!“

Žalobní spis státního zástupce dr. Neureitra vypravuje, že dne 3. ledna o desáté hodině večerní hodil obžalovaný Fára hostinskému Mikotovi do okna kámen jako dětskou hlavu veliký. Kámen vletěl do šenkovny a jenom náhodou nikoho nezranil. Venku stál pan Fára a vyhrožoval hostinskému, že mu zapálí hospodu a hostinského zabije, nevydá-li psa.

Pan Fára se přiznal, ale vymlouval se opilostí: Nevěděl, co dělá. Senát vrchního rady Nedvěda vzal v úvahu četné polehčující okolnosti a odsoudil obžalovaného pro zločin veřejného násilí k trestu těžkého žaláře v trvání dvou měsíců, podmíněně na jeden rok.

České slovo 18. 3. 1933

Exekutor se mu nelíbil

(Krajský trestní soud)

Praha 18. března

Teď jsou v módě tyhle exekuce. Lidi nějak nemají peníze nebo jaksi nechťejí platit. Jsou potom z toho všelijaké historie.

Jistý pan Richard Chrást, osmačtyřicetiletý klempíř, seděl v poledne v kruhu své rodiny a pojídal polévku. Otevřely se dveře a vstoupil pán v žaketu a s aktovkou. Zdvořile pozdravil a ukázal nějaké lejštro.

„Co to má bejt?“ zasmušil se pan Chrást.

Pán v žaketu vysvětlil, že přichází skrz nějaké nedoplatky. Pan Chrást se rozhořčil.

„Jděte pryč!“ zakřičel. „Nechci vás vidět!“

Pán v žaketu snažil se objasnit, že nepřichází za svou zábavou, ale v úřední věci.

S panem Chrástem nebyla řeč. Je z onoho druhu lidí, kteří, když se začnou rozčilovat, nevědí, kdy mají přestat.

Vyskočil a tlačil exekutora ke dveřím. „Jděte pryč,“ hulákal, „zkazil jste mi oběd. Jak jsem vás uviděl, přestalo mi chutnat. To bych si vyprosil, aby mně úřady posílaly člověka s takovým obličejem. Já nemůžu vidět lidi s červenýmnosem. Jsem poplatník a mám právo na hezkého exekutora, a ne na takovou figuru. Zošklivil jste mi oběd a zkazil náladu na celý den. Fuj, až se zle jednomu dělá!“

Samosoudce vrchní rada Švamberský neuznal krasocit pana Chrástu. I uznal ho vinným přečinem maření exekuce a urážky úřední osoby ve smyslu žaloby státního zástupce dr. Svobody a odsoudil ho do tuhého vězení v trvání šesti neděl. Prozatím nemusí sedět, nebude-li si po celý rok ošklivit exekutory.

České slovo 19. 3. 1933

Paní Cimrhanzlová píše psaní

(Krajský trestní soud)

Praha 28. dubna

Jednoho dne dostala jistá paní Šňáblová dopis tohoto znění: „Ctěná paní. Zdali nechcete přijít do maléru, tak mi pošlete 700 Kč, neb já vím, že držíte s mým Můžem a utratila jste s ním pět set korun v baru, ten můj mi žádné peníze nedává, jak já k tomu přijdu, aby s cizejma ženskejma užíval a vlastní zanedbával, to přeci nejde, abych byla taková odstrkovaná, tak mi pošlete 700 Kč, protože jste s ním utratila 500 Kč a těch 200 Kč jsou úroky z prodlení, jinak to sdělím Vašemu Manželi s veškerou úctou Anežka Cimrhanzlová.“

Když to psaní dostala, tu šla s ním k svému muži, kterýžto jest obuvníkem a takto rozšafný a moudrý muž. Pan Šňábl si nasadil brejle, přečetl si psaní a pak povídal: „Sakulentský dílo! Jak tomuhle mám rozumět?“

„Já nevím,“ povídala paní Šňáblová bezradně.

„Kdyby se jednalo o jinou ženskou, než jseš ty,“ řekl pan Šňábl, „tak bych si mohl myslit, že na tom něco je. Protože dneska jsou ženský všelijaký a hned zapomenou, že u oltáře přísahaly muži věrnost. Ale já vím, že v tomhle pádě je na tebe spoleh.“

„Tak co budeme dělat?“ otázala se paní.

„Já to vyšetřím,“ rozhodl muž.

Druhého dne si vzal sváteční kabát a šel vyhledat dotyčnou paní Cimrhanzlovou.

Řekl jí: „Paní, co si to berete na svědomí?“

„Co bych si brala na svědomí?“ odvětila ta paní. „Co vím, to vím. Mně nic neujde. Já vím docela dobře, že ten můj starej partyka fantí za tou vaší. Lidi mi zvěstovali, že spolu debužirovali v baru, a jak já k tomu přijdu? On, jak je rok dlouhej, v pořádku domů nepříjde a do cizích peníze vráží. A to já mám škodovat? Jak bych k tomu přišla? Lidé se mi beztoho smějí a říkají, že jsem takovej dobrák, nemlich jako ten špalek, že by se mohlo na mně dříví štípat. Já chci svý a o nic jinýho se nestarám!“

„Když jinak nedáte, tak dobře,“ řekl pan Šňábl, „tak se na vás dokročí soudně. Vy pak budete zpívat jinou.“

„Já se moc bojím vašich soudů,“ řekla paní Cimrhanzlová pohrdavě, „však páni rozhodnou, jestli taková prostopášnost smí bejt, nebo ne. Já se jenom беру o svý a o cizí se nestarám.“

Pan Šnábl se poradil s doktorem, co by jako měl v tom pádě podniknout, a advokát udělal trestní oznámení.

Dnes byla paní Cimrhanzlová souzena samosoudcem vrchním radou Nedvědem pro zločin veřejného násilí vydíráním. Plakala a všechno odvolávala, říkala, že uvěřila klepnám, že dnes už ví, že její muž s paní Šnáblovou nic neměl, její muž nedává jí nic na domácnost, a tak ona nevěděla v té nouzi, jak by si pomohla.

Soudce se smiloval nad tou paní a uznal ji vinnou pouze přestupkem útisku a odsoudil ji do vězení v trvání tři dnů. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Tržický.

České slovo 29. 4. 1933

Příběh o veselém společníkovi

(Přestupkový soud)

Praha 12. května

V jednom městě žil úředník a ten měl strašně tlustou manželku. Ta žena byla mimoto velmi žárlivá a úředníka hlídala na každém kroku. Často mu říkala: „Ty nevíš, co na mně máš. Já mám dobrou podstatu a nejsem jako ty moderní figury, na nichž není lot masa a kouska dobroty. Jestli uvidím, že se točíš za jinými, pak jseš nešťastný. Pamatuj se a nezhazuj své štěstí.“

Co může úředník dělat, když měl tak tlustou ženu? Věnoval se sebevzdělání jako tak mnozí životem zrazení mužové. Ponořil se do četby spisů, které poučují o tom, jak získati životní úspěch. Z jedné knihy se dočetl, že úspěch v životě docílí, kdo je dobrým společníkem. – A tak ten úředník uzavřel svou tlustou paní pevně do srdce a začal chodit mezi pány.

Sedával v hospodě, pil a vypravoval veselé příběhy. Ale hosté nebyli na jeho anekdoty naloženi. Vyslechli tupě příběh, nesmáli se a jenom vzdychali: „Jo, jsou to věci. Je to dneska svět.“

Úředník se mrzel. Pil čím dál tím víc a žral se do sebe, jak se říká. Ale nedal se. Říkal: „Já vám teď povím něco zbrusu nového a uvidím, holomci, budete-li se smát, nebo ne.“

„Nejsme holomci,“ odvětil jistý majitel závodu s potřebami pro motocyklisty. „A na vaše příběhy nejsme dělaný. Tadyhle živnostník jest na všech stranách bitej a on si přijde s legrací. My úpíme pod tíhou nesnesitelných břemen daňových, ale panu Kisevetrovi je to fuk. On by se nejradši bavil, zatímco my kvílíme.“

„Dobrá,“ řekl ten jistý Kisevetr zasmušile, „já nejčkon dám znamenitou anekdotu k lepšímu. To budete koukat, jak se vám rozjasní líc a vy zaženete chmůry. Humor je vzácné koření, a kdo to nechápe, ten je u mě bába. Nic jiného než bába.“

Vypravoval anekdotu a čekal na úspěch. – Úspěch se nedostavil.

Majitel závodu potřebami pro motocyklisty se chytil za hlavu a zaúpěl: „Proč nás tak Pánbu trestá? My tadyhle sedíme a bavíme se o potřebách dne a o současných proudech a on vypravuje voloviny. Není to prostopášnost?“

Pan Kisevetr se rozzlobil.

„Kázal jsem, abyste se smáli, a nikoli skuhrali. S veselou myslí dobudeš světa. Co napočítám tři, budete se smát, jinak mě máte poznat.“

Majitel závodu s cyklistickými potřebami se nesmál, naopak si přál platit.

A včera se dostavil k okresnímu soudu se zavázanou tváří. S ním přišel úředník Kisevetr ve funkci obžalovaného pro přestupek lehkého uškození na těle. Soudce dr. Brtník vyslechl příběh, který jsme shora dali k lepšímu, a pak nadiktoval Kisevetrovi pokutu 100 Kč, a to nepodmínečně.

Jáčku, pak má být člověk veselý společník.

České slovo 13. 5. 1933

Povídka o moudré paní

(Přestupkový soud)

Praha 19. května

Na Malé Straně bydlila jedna paní, která se těšila pověsti moudré a jasnozřivé ženy.

„Všecko ví, všecko uhodne, drahoušku,“ říkaly si dámy mezi sebou. „Ta je taková, že vás prokoukne jako hubenou kozu. Čestné slovo!“

Tato pověst došla k sluchu nějaké slečny Kamily Octářové, co ostávala na Vinohradech. Chtěla vědět, jestli osud jí chystá nějaké úklady, nebo štěstí.

Vybrala se tedy jednoho dne k moudré paní, aby jí zjevila osud. Moudrá paní právě panýrovala řízky, ale nechala toho, utřela si ruce a zvala návštěvnici, aby se posadila. – Potom přinesla balíček karet a velela slečně: „Síměte si!“

Slečna sňala karty na tři hromádky, a to levou rukou, a moudrá paní počala věštit.

Prorokovala, že slečně vstoupí do cesty vysoký pán, blondýnského zevnějšku, a že slečna s ním bude užívat. Ale pozor! Vzniknou všelijaké ouklady ze strany jedné starší dámy, která slečně nebude přát blaha lásky. Leč slečna všecky ouklady šťastně překoná a s vyvoleným svého srdce bude kráčet ruku v ruce životem.

„Dostanu pět korun,“ zakončila moudrá žena své proroctví. Slečna sáhla do šrajtofle, vyňala minci a vložila ji do ruky té prorokyni. Pak se rozloučila a moudrá žena začala opět panýrovat řízky.

A co byste tomu řekli: Všecko se vyjevilo do posledního puntíku. Slečna poznala skutečně jistého vysokého blondýna; došlo k všelijakému mluvení, ten pán byl takový charakterní a slečna s ním šla do vinárny. Tam se domluvili, že jeden bez druhého nemůže žít. Vzniklo blaho lásky a tím se vyjevil první punkt.

Ale pak se vyjevil i druhý punkt proroctví, a to bylo horší. Ono se totiž ukázalo, že ten vysoký blondýn byl jaksi ženatý, což slečně Kamile lstivě zamlčel. Co však bylo nejhorší: On ten pán byl manželem té moudré paní z Malé Strany, která všecko prokoukla, jenom svého muže ne. Jsou však dobří lidé a ti upozornili moudrou paní na zástoje jejího muže.

Moudrá paní byla jinak jako jiné manželky a nenechala si muže brát od svobodných slečen. Jednou si počíhala a natrefila nevěrného muže i tu slečnu, jak kráčejí ruku v ruce životem.

Ten muž měl pak doma z toho pěknou polízanici, jak si dovedeme představit. A ta slečna měla modré oko a poškrábanou líc. S poškrábanou lící a se zraněnou duší běžela k advokátovi a ten pohnal moudrou paní před soud pro lehké uškození na těle a urážku na cti.

Dnes bylo líčení před okresním soudcem radou Kalfusem. Protože se svědci nedostavili, byl soudce nucen líčení odročit na neurčito.

České slovo 20. 5. 1933

Dárek k narozeninám

(Okresní soud)

Praha 20. května

Manželé Cífkovi obdrželi darem od známých štěňátko. Protože měli malý byt, dali to zvíře na vychování tchyni.

Jednoho dne přišla tchyně a naříkala: „Jsem už stará žena a neužila jsem na světě nic dobrého. V mládí jsem musela jezdit na jarmarky a zkusila jsem zimy ažaž. Myslíla jsem si, že si teď odpočinu, a tu máš! Dali jste mi na krk to zvíře a já jsem teď nešťastná ženská na světě. Ono to bučí celé noci, spát mně to nedá a dělá to loužičky na koberci. Jak já k tomu přijdu. Vemte si to zvíře zpátky, jinak vás neznám!“

V ten čas se stalo, že dcera jistého zubního technika slavila sedmnácté narozeniny. Pan Cífka vyzvedl štěně od tchyně, navštívil zubního technika a pravil: „Nejlepší dárek pro dospívající dceru je čistokrevný dobrman. Přeji, slečno, všechno nejlepší k narozeninám a tadyhle jí nesu pejska. Necht' ho ve zdraví užije.“

Zubní technik říkal, to nemůžu vzít, jak byste k tomu přišli, že si děláte takovou škodu, ale pan Cífka říkal, to nic, to nic, já to opravdu dělám s radostí, a nechal to štěně u zubního technika a byl rád, že se toho zbavil.

Čas plynul, štěně rostlo a průběhem doby vyvinul se z něho statný pes, ale nebyl to nikterak dobrman a vůbec to nebylo nic. Když ho dcera zubního technika vedla na procházku, tu

zůstávali lidé s údivem stát. Ono zvíře bylo napřed úzké, mělo široký zadek, přední nohy mělo křivé, zadní nohy vysoké a tlamu protáhlou jako štika. Chlupaté bylo jako ovčácký pes. No, jedním slovem, já vám říkám hrůza! Takříkajíc urážka přírody.

Slečna přišla domů s pláčem, že se jí lidé skrz toho psa posmívají a že se kvůli němu rozešla s hochem. Její otec se rozhněval, sebral psa a došel si na pana Cífku.

„Tady máte toho psa,“ řekl chmurně, „vemte si ho. My vám o takové prezenty nestojíme. Zhanobil moje jméno a zničil pověst naší rodiny. Také moje praxe tím utrpěla. Mám svých starostí dost.“

Pan Cífka se podíval na toho psa a odpověděl: „Ba ne. Na mě si nepřijdete. Já jsem chytrý. Věnoval jsem vám krásného dobrmana. Měl v tlamě černé skvrny na znamení své čistokrevnosti. A co mně přivádíte zpátky – to není pes. To je jakýsi orchestrion nebo co. A jestli je to můj bývalý dobrman, tak jste ho úplně zkazili. Zkaženého psa nemůžu vzít zpátky.“

Slovo dalo slovo, bylo těch slov hodně, vznikl křik a rámus, oba páni byli velmi rozčileni, moc se hádali a mezitím ten pes pokojně sežral boty paní Cífkové.

Taková historie z toho vznikla, že se tím musel zabývat okresní soudce dr. Brtník, neboť oba páni podali na sebe žaloby pro urážku na cti. Líčení bylo odročeno, neboť obě strany nabídly řadu důkazů. Zubní technik chodí po svých známých a pátrá, kdo by přijal elegantního psa za vlastního.

České slovo 21. 5. 1933

Nekřičte „Výborně!“, nechcete-li přijít ke škodě

(Přestupkový soud)

Praha 27. května

Dne 8. dubna kolem sedmé hodiny ranní strhla se v jistém domě v jedné předměstské obci bouře, jaké není pamětníka. Ozývalo se bušení, rumplování, bouchání a takový křik, že to bylo něco hrozného.

Nájemník Oldřich Klicmon vklouzl do spodků a vyběhl na práh, žádostiv, co se děje. Tento nájemník pojal úmysl sepsat svůj životopis, do kterého chtěl dát všechny události, které se v domě sběhly. Jako svědomitý kronikář a pamětník nemohl ovšem zanedbat tento výjev.

Jakýsi hlas sténal: „Povídal jsem: Ta kadečka musí pryč, a tak bude!“

Rozpařený bas odpovídal: „Ty mi nemáš nic poroučet, moulo. Jseš na mě kratina, ty chudáku jeden ubohej!“

„Já jsem domácí,“ hlásal první mluvčí, „netrpím žádné nešváry. Ta kadečka musí pryč.“

„Haha,“ zachechtal se ďábelsky rozpařený hlas, „ty že jsi domácí? Jseš u mě chudobná zadnice, to jseš! Ó ty mrzáku, ty si myslíš, že jseš nade mě, ale stojíš hluboko pode mnou. Já ti to povídám spravedlivě!“

První hlas zaúpěl: „A netykejte mi, jo? Já jsem pořád ještě domácí pán!“

„Povídám, že mi nemůžeš nic dokázat, nebohý tvore, makovče jeden maková...!“

A tak dále.

Nájemník Oldřich Klicmon se opřel o zábradlí pavlače, a když ten rozpařený bas metal své hořké urážky do tváře dehtaného domácího pána, tu si zálibně odlehčoval: „Výborně! Tak jest! Hanba mu! Pryč s ním!“

Domácí pán zpozoroval nájemníka Oldřicha Klicmona, zahrozil mu pěstí a pravil: „Já vám dám výborně! To vaše ‚Tak jest!‘ se dá soudu...“

Stalo se.

Za nějaký čas stál nájemník Oldřich Klicmon před okresním soudcem radou Kalfusem, obžalován pro urážku majitele domu.

Ten nájemník se velmi divil a povídá: „Jak tohle může bejt? Pan Mlíčko, co vám tak hrozně nadával, není žalovaný a já mám bejt po kriminálech vláčený? Proč? Čím jsem se prohřešil?“

„S panem Mlíčkem jsem si to vyrovnal jináč,“ poučil ho žalobce. „Já mu ty jeho urážky vrátil rovným dílem. Ostatně, já vám něco řeknu, pane Klicmone. Já jsem na pana Mlíčko zvyklej. Už mi tak nadává dvacet let. Hned první den, co se ke mně nastěhoval, nadával mi ty žebráku ubohej, ty chudobná zadnice, a od té doby mele v jednom kuse. On bez nadávání nemůže být,

to je už jeho povaha. Ale u vás je to něco jiného. Vy jste vzdělaný člověk a vám nesluší sprostoty. Proto musíte být právoplatně potrestaný, aby se vidělo, co se smí, a co ne. To by tak hrálo, aby v mém baráku si každý směl křičet výborně!“

Musíme dodat, že po domluvě soudcově žalobce odpustil panu Klicmonovi urážky, ale obžalovaný musel zaplatit útraty sporu. Toho dne zapsal si do svých dějin: „Dne 27. máje. Přišel jsem k velké škodě, maje zaplatit doktorům Kč 150. Ó kéž bych byl býval raději mlčel! Jak jsem si mohl dávat do trumpety!“

České slovo 28. 5. 1933

Za korunu chce vidět prvotřídní fotbal

(Krajský trestní soud)

Praha 29. května

Dne 5. dubna konal se mistrovský, zápas na hřišti SK Bivoje, proti kterému nastoupil kompletní AC Ctibor.

Když byl zápas v plném proudu, tu přistoupil k nějakému panu Janu Perlovému výbor SK Bivoje a žádal korunu vstupného. Dotyčný pan Perlový zdráhal se zaplatit řka: „Beze všeho bych vám tu korunu dal, kdyby se vaše mužstvo zlepšilo ve formě. Ale tak jak je, mi za korunu nestojí. Tento zápas není na dívání, to vám řeknu.“

Výbor nato řekl, že když se mu ten prvotřídní sport nelíbí, že může jít.

„Co bych šel?“ povídá pan Perlový. „Já můžu čekat. Snad mi ti vaši saláti přece jenom něco ukážou. Ten váš útok je celej rozklíženěj, kdyby byla patřičná souhra, pak by akce útoku mohly bejt korunovaný vejsledkem. Ale co vidím, to jsou samý rušový akce. Tři vnitřní si nerozuměj a spojky jsou nerozhodný před brankou.“

Výbor na tento rozklad odpověděl, že chce korunu.

„Vy melete pořád jedno a to samý,“ děl pan Perlový nespokojeně, „jo, kdyby křídla správně centrovaly, pak bych korunu nelitoval. Ale dyť to nemá žádněj běh, rány to má slabý a o každěj míč se to dá ožrat. Za to mám platit korunu? To si rači koupím bandura.“

Diváci byli nespokojeni; že tyhle řeči ruší pozornost, a žádali, aby se pan Perlový vzdálil.

Pan Perlový však neodešel, ale vedl dále svou. „Podívejte se na tu zálohu,“ hlásal, „místo co by podporovala útok, stahuje se na obranu. Děte mi do háje, hadráři! Nevidím žádnéj vědeckej fotbal. Mezi zálohou a útokem nepanuje porozumění. Až bude panovat porozumění, pak třebaš dám korunu. Jináč bych musel litovat nadosmrti, že podporuju takovou hadrárnu.“

Dva výboři popadli pana Perlového a strkali ho ze hřiště.

„Ouha, mládenci,“ obrátil se dotyčný, „tohle mi nedělejte! Já se nerad peru. Podívám se na zápas, posoudím a pak odejdu po svým. Ale prát se, to ne. Já jsem sportovně disciplinovaný publikum. Moje mínění je, že obrana je měkká. Kdybyste měli tvrdou obranu, pak vám tu korunu špendýruju. Ale takhle nakašlu! Obrana nemá žádnéj důraz a slabý odkopy. A to já vám mám dát korunu za tuhle lumpárnu?“

Poutník, který by náhodou navštívil mistrovský zápas SK Bivoje versus AC Ctibor, uzřel by pána v prostředních letech, jak se vrhá na jiné pány a křičí: „Já vám dám, uličníci! Nakoupili jste si drahý primadony a jeden má vám to platit. Když už mám dát korunu, tak chci mít prvotřídní požitek. Nechte mě, nebo se zapomenu!“

Ten pan Perlový seděl dnes před samosoudcem vrchním radou dr. Marečkem. Ono bylo totiž z toho těžké ublížení na těle. Jeden výbor musel ležet týden, jak ho pan Perlový nakopl. Korunu nedal, ale jednomu pánu vyrazil zub. Celkem se přiznával, že byl jednak trochu podnapilý a zadruhé že ho bolel úpadek československé kopané. Brojil proti poměrům, které neslouží ke cti sportu, a žádal, aby soudce přihlédl ke všem polehčujícím okolnostem, zejména k hoři, které svírá srdce každého uvědomělého diváka, když pozoruje, jak to dnes na hřišti vedou.

Soudce všecko uznal a vyměřil mu pouze čtrnáct dní tuhého vězení, a to podmíněně na jeden rok. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Šíba.

České slovo 30. 5. 1933

Slečna a pohřební ústav

(Krajský trestní soud)

Praha 31. května

Té slečně se zalíbil pro seriózní povahu a pro sklon k inteligentním rozhovorům. Takovou řeč, například o posledních věcech člověka a marnosti bytí, bylo radost poslouchat.

„Pohled'te, drahá, na ty myriády hvězd. Mnohá z nich je od nás vzdálena miliony slunečních roků. Necítíte, milovaná, svou nepatrnost pod tou vznešenou nebes bání?“

„Cítím,“ odvětila slečna.

„Co je člověk?“ pokračoval pán Ferdinand truchlivě. „Člověk je – papěrka, luft a nepatrněj element. Přijde zubatá a řekne: Pojd' sem, občane, už ses dost natrápil a nastaral. Ať se zase starají jiní. Tělo do hrobu přísluší. Pane vrchní, přineste mi rum, ať si zahřeju tu hříšnou schránku. Brr! Ta je! Pijte, milovaná bytosti, to je jediný, co člověk má. Užijješ – půjdeš, neužijješ – taky půjdeš. Jsme lid smrtelnej, jak se říká...“

Potom začal pan Ferdinand řeč o svém projektu. Míni si zříditi pohřební ústav. Takový solidní podnik, který by kulantně zákazníkům vycházel vstříc.

„Chci, aby byl každej se mnou spokojenej,“ povídal, „a koho bych obsloužil, aby už jakživ nechtěl jít jinam. Můj závod musí se těšiti nejlepší pověsti. Řádnýmu pohřbu se musí dát všecko, co potřebuje. Jináč to není žádněj pohřeb... Tak je to. Založím si pohřební ústav a pak budeme spolu kráčet životem...“

Slečna Kristýna je sirotek a měla nějaké peníze po rodičích. Když pan Ferdinand tak krásně mluvil, tak mu jednou přinesla vkladní knížku, na kterou měla uloženo 28 940 Kč. Pan Ferdinand přijal knížku a rozveselil se: „Tak teď s chutí do toho! Založím takový pohřební ústav, že všichni budou koukat. S takovými penězi se už dá počít nový život, to je marný. Já budu pilně shánět zákazníky a vy mi povedete knihy. A až přijdou dítky –“

„Ale Ferdinande!“ styděla se slečna Kristýna.

„Musíme myslet na všecko,“ děl vážně ten pán, „rodina – to je posvátný krb, jak se říká... Dítky jsou štěstím rodiny, ať si říká kdo chce, co chce. To nic není platný. Já vždycky s

pravdou ven. Číšníku, přineste mi ještě jeden rum, venku je mordiánskej čas. Brr! Až to kosti láme! Na zdraví, slečno Kristýnko!“

Mnoho toho namluvil dotyčný Ferdinand Churý, o němž žalobní spis státního zástupce dr. Česáka říká, že je to jednatřicetiletý obchodní jednatel bez stálého pobytu a bez zaměstnání. Jinak je to známý podvodník osmnáctkrát trestaný; mezi těmito tresty jsou dokonce čtyři roky žaláře pro loupež.

Obžalovaný před soudem toho moc nenamluvil. Tvrdil, že slečně Kristýně M. nesliboval manželství, ale že šlo o společenství na jeho budoucím závodě. Slečna Kristýna mu prý dobrovolně půjčila 28 940 Kč s tím, že bude podílnicí v obchodě.

Senát vrchního rady Hraby neuvěřil těmto výmluvám a naměřil obžalovanému osmnáct měsíců těžkého žaláře. Zároveň soud vyslovil, že Churý po odpykání trestu může být dán do donucovací pracovny.

České slovo 1. 6. 1933

Příhoda s nosem v Lupáčově ulici

(Krajský trestní soud)

Praha 8. června

Malíři Bohumilovi je třiatřicet let. Vdově Majdaléně je osmačtyřicet. Přesto si však malíř vdovu zamiloval a v té jeho lásce byla taková prudkost, že to přišlo až před soud. S láskou je to divná věc. Dotyčná láska sedá na růži jako na hromádku šterku, jak říkala jedna moudrá bába.

Tak ten malíř měl s tou vdovou poměr asi rok; ale za ten čas ta paní s ním moc velkých radostí neužila. On ten malíř byl náramně žárlivý. Lidé mu donesli, že se za vdovou točí nějaký řezník, který jí slibuje, že s ní pojedou do Itálie.

„Jak mi s tím řezníkem nepřestaneš,“ říkával prudký malíř, „tak ti zaprvé ukousnu nos a zadruhé tě zabiju, kdybych za to měl shnít v kriminále. To se ti stane, jako že se jmenuju Bohumil.“

„Dej pokoj,“ utrhla se vdova, „mám dost jednoho chlapa. Ještě si budu začínat s řezníkem a náskou Itálií. Já nevím, co sis vzal do hlavy...“

„Já jenom tak pro příklad,“ odvětil malíř, „abys věděla, na čem jseš. Vyber si Olšany, nebo život. Kdybych se měl něco dovědět, tak je s tebou ámen. To víš, že se mnou nejsou špásy, neboť jsem ke všemu odhodlaný.“

On je opravdu štont jednoho udělat nešťastným – uvažuje vdova. – Co jsem to jenom udělala, že jsem se zapletla s takovým krut'asem? Nejlepší bude, když ho nechám. Ono to opravdu nemá žádnou cenu.

Tak také udělala. Měla svoje věci v malířově bytě, a tak si jednou objednala zámečníka, aby jí otevřel byt. Tam udělala prohlídku a našla takové důkazy proti malíři, které věštily neblahé věci. Měl tam dýku a na stole ležel dopis, adresovaný rodičům. V tom psaní se malíř loučí dojemnými slovy s rodiči. Děkuje jim za všecku lásku, kterou mu prokazovali, a aby mu neměli za zlé, že z tohoto světa odchází. Bere s sebou také Majdalénu. „Ať ležíme spolu v jednom hrobě, když jsme zaživa nemohli být pospolu,“ povídal ten dopis.

Tohle bylo na vdovu trochu moc a ona se sebrala a hajdy na komisařství, kde všecko po pořádku vypověděla, jaké svízele má s tím mužským.

Malířovi to došlo k sluchu a on pojal proti vdově krutý hněv. Dne 26. dubna ji potkal v Lupáčově ulici na Žižkově a tam ji beze všeho kousl do nosu. Vdova, to se ví, zařvala a běžela na kliniku profesora Jiráska a tam ji ošetřili. Dlouho se rána nehojila a ona musela chodit k převazu. Ještě k soudu přišla se zavázaným nosem, což není žádná ozdoba ani pro dívku, ani pro vdovu.

Malíř se ke všemu přiznal, ale povídal, že byl opilý, a tím pádem že nevěděl, co dělá. Senát vrchního rady Siegla uznal ho vinným zločinem nebezpečného vyhrožování, přestupkem lehkého ublížení na těle a přestupkem proti zbrojnímu patentu a vyměřil mu trest těžkého žaláře v trvání jednoho měsíce, a to nepodmíněně. Malíř má trest odpykán vyšetřovací vazbou.

České slovo 9. 6. 1933

Potyčka jistého rolníka s jistou bábou

(Krajský trestní soud)

Praha 10. června

Na Příbramsku jsou dvě obce. Neprozradíme, jak se jmenují, protože nechceme přijít do maléru. Ostatně takových vísek je v naší vlasti moc. Tak tedy ty dvě vesnice se nenávidí černou nenávisť. Žádný obyvatel by nedovedl vysvětliti proč. Počátek této nenávisťi byl zavalen mnohými historickými událostmi. Jisto je, že obyvatelé obou vísek si dělají, co nejhoršího mohou.

Tak potkal rolník Prouříslo jednu bábu ze sousední a nepřátelské vesnice. Stalo se to pátého května tohoto roku (jako dnes to pamatujeme). Bába nesla nůši vojtěšky a nemohla se rolníkovi Prouříslovi vyhnout.

Rolník, spatřiv bábu, počal dělat nestydaté posuňky a křičel taková všelijaká slova.

„Bábo Pejšácká,“ povykoval, „kdy budeme mít svarbu? Já bez tebe nemůžu žít, jenom na tebe mám myšlení!“

Paní Pejšáková je hluchá jako nemlich ten pařez. Ale usoudila, že ten rolník uráží její ženskou nevinnost a vydává ji ve veřejný posměch. Viděla, že opodál stojí obyvatelé nepřátelské obce a ti se tomu řehtají na celé kolo.

Rozhněvala se, ohnula se a vyhrnula si sukně.

„Tu máš, Prouřísláku, kluku, uličníku!“ zaječela.

Potom z toho byl soud. Rolník i ta babička podali na sebe žalobu pro urážku na cti.

Paní Pejšákové přiskočila na pomoc jedna slečna, která si strašně přála, aby rolník z nepřátelské obce shnil v kriminále. A ta slečna dosvědčila pod svatou přísahou, že paní Pejšáková vůbec žádné sukně nevyhrnovala, že není taková dovolená, naopak rolník Prouříslo je dovolený, a že povídal nestydaté věci.

Z této historie povstala další historie. Aby ta slečna, co svědčila paní Pejšákové, přišla úplně k zničení, proto podala strana rolníka Prouřísla na ni trestní oznámení pro křivé svědectví. Zároveň s ní octla se na lavici obžalovaných pro týž delikt i Pejšáková, kterou žaloval také státní zástupce dr. Urban pro přestupek proti veřejné mravopočestnosti.

Bylo to svízelné přelíčení. Předseda senátu pan vrchní rada dr. Hraba se zpočátku domníval, že má tak silný orgán, že se s paní Pejšákovou dorozumí. Ale kdepak! Slavný soud křičel, že se okna třásla, ale paní Pejšáková pořád vrtěla hlavou.

Nakonec to dopadlo tak, že soud obě obviněné propustil z obžaloby, vzav v úvahu nepřátelství obou obcí. Také pro přestupek proti veřejné mravopočestnosti byla paní Pejšáková osvobozena. Jako důvod uvedl soud, že dotyčná bába měla na zádech nůši, takže bylo jí nesnadno vyhnout sukně tak, aby to vzbudilo obecné pohoršení.

České slovo 11. 6. 1933

Lásky muka a na to se rýmuje: srdce puká

(Krajský trestní soud)

Praha 13: června

K soudu se dostavil takový velikánský a tlustý pán s červeným obličejem a kudrnatým vlasem. Žaloba státního zástupce dr. Česáka praví o něm, že se jmenuje Josef Zachariáš a že je to třiačtyřicítiletý obchodní cestující; je ženat a otcem jednoho děčka. Přesto však prý si namluvil nějakou slečnu Emilii, sliboval jí manželství a vylákal na ní asi 9000 Kč pod záminkou, že najme společný byt a koupí zařízení.

Ten tlustý a mohutný pán pravil, že je to všechno vymyšlenost od té slečny Emilie. Za svobodného se nevydával, naopak: „Já jsem jí ještě ukazoval fotografii svého děčka a ona pravila, že je to roztomilý klučina.“

„Jak jste se s ní seznámil?“ pátral pan předseda vrchní rada Nedvěd.

„V kavárně U Nováků, k službám,“ odvětil velikánský pán. „Seděl jsem s funkcionáři studentského svazu, a to víte... Byli jsme veselí, k službám... Příznačné je, prosím, slavný soude, že ona přisedla bez vyzvání a bavila se s námi...“

„No a potom?“

„Potom... to je obzvláště příznačné, prosím... Najednou jsem byl s ní v hotelu U Libuše, což se stalo s takovou rychlostí, že jsem si v kavárně zapomněl svrchník a klobouk. Z čehož račte usoudit, co to bylo za osobu...“

„Hm...“ udělal si slavný soud, „ať to byla osoba, jaká chtěla, ale vy jste ji připravil o peníze...“

„Božínku,“ rozhorlil se velikánský pán, „jaké peníze? Vždyť ona je spotřebovala sama pro sebe! Nedovedu vylíčit, slavný soude, jakou jsem s ní měl režii... Ona dovedla pít lépe než leckterý mužský...“

„Prý jste se jí vydával za doktora?“

„Ó, to prosím ne! Nikdy! Její domněnka vznikla asi tak, že u stolu seděli sami právníci a ti mě titulovali pane kolego, jak bývá zvykem...“

Předseda čte nato dopis, který ten tlustý pán psal slečně Emilii. Před jeho podpisem je jakási klička, která by mohla znamenat doktor nebo inženýr.

„Co je ta klička?“

Obžalovaný si prohlíží podpis a pak praví: „To nic není, prosím, slavný soude. To je jakýsi ornament za příčinou vyzdobení podpisu.“

To psaní je vyzdobeno také milostnou básní, kterou složil ten velikánský pán. Báseň se začíná slovy:

„Jak lastura perlu, tak lásku já v srdci chovám...“

Potom jsou tam jakási „lásky muka“, na něž se rýmuje, že „srdce puká“.

„Muka! Muka!“ ulehčil si pan předseda. „Kdopak dneska cítí lásky muka? Styďte se, takový starý pantáta!“

„To jináč nejde, slavný soudní dvore,“ omlouval se pan Zachariáš, „v každé milostné básni musejí být muka, k službám, prosím...“

„Jděte, jděte... To jsou jen samé poudačky, poudačky, jak říkají v Domažlicích.“

„V Domažlicích jsem, prosím, také byl, prosím. Tři roky, k službám... Je to krásné město...“

Potom se četly spisy a tam také mimo jiné se vynacházelo, že slečna Emilie si počítá také náhradu 100 Kč „za užití těla“.

„Jaké užití těla?“ rozčilil se velikánský pán. „Ona, prosím, může nejméně mluvit o užití těla; neboť zničila jednoho četníka tím pádem, jak mě chce zničit. To můžu dokázat, prosím, neboť ten četník přišel skrz ni o chleba a teď je, prosím, zničený...“

Protože se hlavní svědkyně k soudu nedostavila, bylo líčení na neurčito odročeno.

České slovo 14. 6. 1933

Obrázek z nočního života

(Krajský trestní soud)

Praha 14. června

Jistý pan JUC. Ferry Tonděra, dvaatřicetiletý soukromník na odpočinku, seděl se svou slečnou v noci 14. dubna v baru. Hudba hrála, saxofony bečely, tympány řinčely, housle dudlaly a kvílely, bylo tam modré, pohádkové osvětlení a dotyčný pán s tou slečnou užívali života, pijíce koktajl, ve kterém plavala višně.

Slečna se jmenovala Annie a podle toho také vypadala. Měla vlasy odbarvené na platina blond, obočí jemně načrtnuté tuší, tvářičky mléčně bílé a rty karmínové. Také byla štíhlá, jsouc stoupenkyní moderního směru. Pánům se velmi líbila.

Nejvíce se zamlouvala jakémusi ramenatému brunetovi, jenž seděl opodál a cucal likér. Slečně se líbilo, že se tomu cizímu pánovi líbí, a ona střílela k sousednímu stolu očima.

To se zase nelíbilo dvaatřicetiletému kandidátovi práv. Zamračil se a řekl té slečně: „Heleď se, ty, nekoukej se mi tam naproti, já to nemám rád.“

„Já se nekoukám,“ odvětila ta slečna.

„Ty se koukáš, ne že se nekoukáš. To víš, já jsem chytrej. Já všechno vidím.“

„Když se koukám, tak se koukám,“ děla ta slečna svéhlavě. „Člověk se snad smí koukat!“

„Nesmíš se koukat, já to nedovolím.“

Slečna se tedy přestala koukat, aby nebyly řeči. Kandidát práv zasmušile užíval života.

Ramenatý brunet se usmíval a dělal všelijaké posuňky. Slečna Annie se také usmívala.

„Co se směješ?“ obořil se na ni kandidát práv, „není čemu se smát.“

„Copak se nesmím smát?“ bránila se slečna.

„Nesmíš. S cizíma pánama já nedovolím. Heleď se, koukej, nekoukej se, jinak se neznám. Ty mě neznáš. Já jsem v těhle pádech náramnej prevít.“

„Víš, mám náramnej strach,“ řekla slečna opovržlivě, „dělám si, co chci. Ty seš na mě kratina.“

Ramenatý brunet cenil zuby.

Pan JUC. Ferry zrudl a přistoupil k brunetovu stolu.

„Vy, tento...“ řekl, „já nevím, jak se jmenujete, ale solidní to od vás není... Ale máte mě znát. Když se na mou slečnu koukáte, tak si taky zaplaťte za ni útratu. To víte, já jsem chytřej. Slona vám dělat nebudu.“

Ramenatý brunet cosi zabreptal v německém jazyce, ale JUC. Ferry odvětil: „Jak jsem řekl, tak bude,“ a odcházel z lokálu.

Číšník s tímhle řešením nebyl svolný, i vyběhl za panem právníkem a dožadoval se placení.

„Kdo se na ni kouká, ten ať platí,“ řekl Ferry a měl se k odchodu. Číšník ho držel za rukáv, právník sebou škubal a křičel. Pak se začal prát. Zavolali strážníka. Pan Ferry mu předložil ten zajímavý právnícký problém, ale strážník nechtěl tomu rozumět. Nabádal toho pána, aby zaplatil a tiše odešel. Právník nato, že prý ne, to zas prr.

Žaloba státního zástupce dr. Neureitra pravila, že ten jistý právník sprostě nadával a shodil strážníkovi přílbu; a když ho strážník vyzýval, aby ho následoval, tehdy právník ho kousl do malíčku a utrhl knoflík služební blůzy. Samosoudce vrchní rada dr. Hloušek uznal toho právníka vinným zločinem veřejného násilí a přestupkem urážky stráže a odsoudil ho do tuhého vězení v trvání šesti neděl. Trest jest prozatím podmíněný.

České slovo 15. 6. 1933

Nepřítel trampingu

(Krajský trestní soud)

Praha 15. června

Rolník Vincenc Kotrlec je nepřítel trampingu. Říká, že je to prostopášnost, nezbednost a ničení polního majetku. Pronásleduje trampy, jak může, a slibuje, že tuto neřest vyhubí.

Veliký Jimmie Kuzenda, drogistický pomocník, vyjel si se svou bílou squaw Maud, šteperkou v továrně na prádlo, na tramp. Usadili se na břehu jisté říčky, kterou nazvali Mississippi, Otec vod, pojedli opékaných buřtů, načež Veliký Jimmie se chopil kytary a spustil šanson k počtě boha Manitou.

Najednou stál před nimi rolník Kotrlec. Počal dost mírně. „Vy pakáži,“ povídá, „vy verbeži, vy skotáci,“ prý, „vy zloději, to vy nevíte, že po této louce se choditi zapovídá?“

Veliký Jimmie přerušil zpěv a odvětil, že mu o tom nic není známo a že není zde příslušné výstražné tabulky.

Rolník Kotrlec se pustě zachechtal a děl, že tabulka zde byla, ale že ji trampové ukradli, a pak žádal, aby mu zaplatili pokutu 20 Kč.

Veliký Jimmie řekl, že žádných dvacet korun nedá, an nekrade, aniž má peníze na vyhazování.

Chvíli se handrkovali, načež rolník Kotrlec vyzval trampstvo, aby s ním šlo na ouřad. Veliký Jimmie odvětil, jako že beze všeho, že se tam ukáže jeho nevinost.

Tak tedy Veliký Jimmie se svou bílou squaw šli s rolníkem, který po cestě říkal hrozná a výhrůžná slova. Pak pravil: „Jsme na místě,“ a vstrčil dotyčné trampstvo do chléva.

Ve chlévě byla pouze koza, která žvýkala košťál a mírným zrakem se podívala, co je to za návštěvu. Trampstvo začalo povykovat, jaký je to pořádek, že tohle není ouřad, ale kozí chlívěk. Ale venku stál sveřepý rolník Kotrlec a strašně se chechtal, že je nepustí, dokud se nevykoupí zákonitou pokutou.

Pustil je však asi za půl hodiny se slovy: „Ať se mi to víckrát nestane!“

Trampové nato odvětili, že to tak nenechají, a obrátili se na místního četníka. Tak se stalo, že ukrutný rolník Kotrlec octl se před samosoudcem vrchním radou Nedvědem pro zločin omezování osobní svobody.

Obžalovaný se hájil tvrzením, že už toho má dost a plnou hlavu, že mu trampové dělají náramnou škodu a jak on k tomu přijde, aby byl takhle škodný. Prohlašoval, že by bylo nejlepší všechny trampy zavřít, pak by byl na zemi ráj, pokoj a klid.

Byl dosti udiven, když dostal jeden měsíc žaláře, a vyslechl rozsudek s mírným vrtěním hlavy a se slovy: „Tak tu to máme!“ Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Urban.

České slovo 16. 6. 1933

Koloniál uprchl v širou dál

(Okresní soud pro přestupky)

Praha 17. června

Byl jest jeden kupec a ten měl krásnou dceru, ach bóže – rozbóže, jménem Karolinu. Ta Karolina chodila s nějakým úředníkem, jenž se nazýval Emil. Matka toho jistého Emila měla z toho radost, že se její syn přižení do koloniálu, neboť počítala, že bude mít kafe, cukr, cikorku, hrozinky, rýžová košťata jakož i jiné zboží zdarma.

Jednou se vypravila k matince té Karoliny, ta ji pohostila domácím likérem a zákusky, paničky hovořily semo tamo, jak už to bývá, a najednou z matinky toho jistého Emila vylezlo, jaké věno, jakož i výbavu obdrží Karolinka.

Matinka slečny Karolinky se urazila a pravila: „Vaše řeč je opovážlivá, paní. Moje Karolinka je sama o sobě kapitál. Je vzrostlá, půvabná, ctnostná a má veškeré vzdělání. A čím se vyznamenává váš Emil? Ničím. Je sražený, bledý, nemá pořádnou existenci a také je trošku přitroublý.“

„Tak?“ zaječela matka toho Emila. „Tak vy takhle? Vy jste se opovážlivě vyjádřila, vy... Tak je dobře.“

Vstala a odešla s hrdým čelem.

Uplynul rok a Karolinka se vdala. Povídá se, že udělala velké štěstí. Vzala si pána od financ, který se v ní vidí a za Karolínku by dejchal.

Emilova matinka měla vztek. Všecko v ní vařilo, neboť kafe, cukr, cikorka, jakož i jiné koloniální zboží uprechlo v širou dál jako luzný sen. Kudy chodila, tudy kázala, že ten pán od financ je k politování, že má ženu k ničemu a tchyni takovou, co ho jistě jednou otráví, protože je jí špatnost vidět na očích. Emilova matinka naplnila celý vesmír svými zlolajnými řečmi, za což byla od své bývalé přítelkyně pohnána před soud pro urážku na cti.

Okresní soudce dr. Jednorožec uznal matinku dotyčného Emila vinnou a odsoudil ji k pokutě 50 Kč.

České slovo 18. 6. 1933

Konec abiturientského večírku

(Přestupkový soud)

Praha 19. června

Abiturienti jistého gymnázia pořádali sjezd na oslavu pětadvacítiletého výročí. Bylo usneseno, že sjezd se bude konati bez účasti manželek, neboť se ženskými je to samé „milostpaní sem, milostpaní tam“, samé ceráty, obřady, svízele, a vůbec to nestojí za to. Co budeme tu povídat: Každý to zná.

Jediný, kdo porušil toto usnesení, byl jistý Ludvík Kloňha, ředitel kůru a učitel zpěvu. Nemohl za to. Byl příliš ujařmen svou manželkou, která se ho nepustila prohlašujíc, že její místo je vždycky po boku manželově. Pan Kloňha podle podání své manželky byl slabé nátury a zdraví chatrného; a manželce přísluší, aby dbala o rozkvět a řádnou životosprávu svého muže.

Zkrátka bylo to nepříjemné. Abiturienti seděli jako zmoklé slepice. Paní Kloňhová byl rozložitý a mohutný zjev a na tváři měla napsánu zřetelnou výstrahu, aby s ní nikdo nežertoval.

Hovořilo se mdle a zamračeně upíjelo se ze sklenic. Někteří páni neskrývali zívání. Paní Kloňhová se rozhlédla po přítomných a pravila: „Co je, páni? Nějak se nebavíme, co? A to bych se na to podívala, abychom se nebavili. Ludvíku, dej něco k lepšímu!“

Manžel Ludvík usedl ke klavíru a počal zpívat. Pěl samé takové slušné a poučné písně, nebyl v tom žádný cit a veselí, aby člověku vjel do těla oheň...

Abiturienti byli smutní, mnohý si přál, aby byl raději v posteli, a říkal: – Copak je to všechno platné, už to jinačí nebude, když je tu plno ženských...

Jednomu pánovi, co byl sládek a jmenoval se Antonín Ksandr, to bylo moc hloupé, a tak si udělal: „A já tu nebudu. Půjdu na lepší.“

„Na jaký lepší byste chodil, když jsme tu tak mezi sebou?“ ptala se paní Kloňhová.

„A, však já si už něco najdu,“ řekl sládek.

„Vy musíte bejt nějakěj moc veselej pán,“ děla paní Kloňhová ponuře.

„A co bych nebyl veselej,“ odvětil sládek, „co mi chybí? Jsem svobodnej, nemám na krku žádnýho draka.“

Paní Kloňhová se zachvěla a tázala se: „Kdo je u vás drak? Vy... já dobře rozumím vaší politice!“

„Tady není žádná politika,“ mínil sládek, „ale marnost a hrozná otrava. Ludvíku! Pojd' se mnou a dáme si někde do nosu.“

Pan Kloňha odvětil: „Žertuješ, příteli. Nemůžu si dávat do nosu. Moje zdraví je chatrné.“

Paní Kloňhová dí: „Ludvík zůstane tady a nebude obcovat se zhýralcem!“

„Kdo je zhýralec?“ chtěl věděti ten jistý Ksandr.

„Kdo se ptá, ten to je, tomu se to šikuje,“ podala výklad paní Kloňhová.

„Jsem-li zhýralec,“ zachraptěl dotyčný Ksandr, „tak jsem zhýralec. Aspoň nejsem trouba, ale svobodný junák.“

„Kdo má bejt u vás trouba?“ pátrala paní Kloňhová.

„Nemám s vámi co mluvit,“ zatvrdil se sládek.

Měli jste vidět paní Kloňhovou! A jejej! A ještě jednou jejej! Ono to bylo boží dopuštění.

Poutník, který by se náhodou ubíral ulicí, kde je jistá restaurace Na Vinohradech, mohl býti přítomen tomuto výjevu: Jakýsi otlýlý pán řítí se vpřed. To byl pan Ksandr. Jistá, dosti rozložitá dáma kluše za ním a křičí: „Já ti dám, uličníku!“ Za ní v jisté vzdálenosti utíkají páni v prostředních letech. To jsou abiturienti. Celá scéna představovala násilný a nenadálý konec abiturientského večírku.

Potom asi za čtrnáct dní soudil okresní soudce Kalfus dotyčnou paní Kloňhovou pro urážku na cti slovy i vztažením ruky. Smíru docíleno nebylo, a tak soudce odsoudil tu jistou paní k pokutě 100 Kč, protože nepatřičným způsobem zkazila abiturientům zábavu.

České slovo 20. 6. 1933

Příhoda s trombonem

(Krajský trestní soud)

Praha 20. června

K panu Gustavovi dostavil se jistý Julius Hrubín a otázal se: „Jsi můj přítel?“

„To bych byl,“ odvětil pan Gustav, „a proč?“

„Jsi-li přítel,“ pravil jistý Hrubín, „tak mi půjč trombon.“

„Nač potřebuješ trombon?“

„Tak,“ objasnil dotyčný Hrubín, „Spolek přátel Českomoravské vysočiny hodlá uspořádat hudební akademii a já mám účinkovat. Ale nemám trombon. Tak jdu na tebe.“

Gustav se drbal za uchem, všelijak se kroutil, mluvil takhle – onakle, že prý jsou to těžké věci, že by trombon nerad dal z ruky...

„Je to nástroj památeční,“ děl, „a já bych nerad; aby přišel k poškození.“

„K žádnému poškození nemůže přijít. Za to ručím svou ctí,“ prohlásil pan Hrubín.

Když tedy jinak nedal, tu pan Gustav s těžkým srdcem zapůjčil onen trombon.

Uplynulo několik dní v utěšeném střídání. Jednoho dne, bylo to takhle k polednímu, zjeví se dotyčný Hrubín v příbytku pana Gustava.

Bylo ho těžko poznat. Místo nosu měl velikou, zarudlou bambuli. Tu bambuli přidržoval na místě kus vaty a gázový obvaz, který se končil smyčkou na temeni hlavy. Na tváři měl škrábance a čelo zjizvené.

A co držel v ruce pan Hrubín, tážete se?

V ruce držel zmačkaný mosazný plech, odpovídáme.

Co představoval onen zmačkaný mosazný plech, tážete se?

Onen mosazný zmačkaný plech představoval trombon přítele Gustava.

Ten pán, spatřiv ony žalostné trosky, chytil se za hlavu a zaúpěl: „Co jsi mi to učinil s mým trombonem?“

Zpod vaty a gázového obvazu vzešlo jakési huhlání a to huhlání vysvětlovalo: Hrubín se účastnil hudební akademie. Dul do trombonu a pil. Mnoho pil a pořád pil, protože foukání do plechu vysušuje hrdlo. Pak se už na nic nepamatuje. Ví, že vznikl nějaký zmatek, nějací lidé mu hrozili pěstí, rvali mu kravatu a cloumali za límec... Hrubín se brání, ohání se trombonem a bije hlava nehlava. Druhý den se probudil v policejní separaci a všecko ho náramně bolelo.

Vůbec o ničem nevěděl, a tak mu to musela vysvětlit žaloba státního zástupce dr. Neureitra, ve které bylo psáno, jak pan Hrubín nenadále zrušil hudební akademii, jak zničil hostinské zařízení, způsobil několik lehkých zranění a strážníkovi narychlo přivolanému vynadal „mladíků, cucáků ubohých, volšových policajtů“ a tak dále.

Polehčovalo mu, že byl náramně opilý, a tak samosoudce vrchní rada Nedvěd mu vyměřil pouze čtrnáct dní tuhého vězení, a to podmíněčně, protože dotyčný Hrubín se těší jinak dobré pověsti.

Ale co s tím trombonem, tím památečným trombonem? Jak k tomu přijde pan Gustav, aby byl takhle škodný?

Jo, to my, prosím, nemůžeme sloužit...

České slovo 21. 6. 1933

Stoupenec oblých tvarů

(Přestupkový soud)

Praha 21. června

Jistý pan Filip Kejdana, majitel dřevařského obchodu, miloval od mládí okrouhlost. Všecko, co mělo zakulacený tvar, přitahovalo jeho spokojenou pozornost. Sám vážil takřka metrů.

Potom se oženil, a to, jak se říká, pro peníze. S manželkou dostal věnem okrouhlou částku. To se mu jaksí líbilo. Zato manželka se mu pořád nechtěla líbit. Ona byla, že to mám tak sprostě říci – taková hubená.

Pan Kejdana na ni koukal a říkával: „Ty, Matyldo, koukej se spravit!“

„Co bych se spravovala?“ namítala Matylda. „Takhle je to moderní. Nechci si zkazit taliji.“

„Co je do talije,“ vrčel ten jistý Kejdana, „co mám z talije? Na tobě není se čeho chytnout. Kdybys aspoň tak deset kilo přibrala, ej, to bych si vejskal!“

Marné bylo jeho toužení. Každý den mustruje svou choť a ona je pořád, s odpuštěním, jako lunt. Někdy si na košť štípne – ale běda! Nic než kosti, nic než kosti... Neměl tedy moc radostí na světě ten jistý pan Kejdana.

To se potom nedivme, že se odvrátil od své manželky, která mu neskýtala řádného potěšení, a točil se za jinými, které byly podstaty bytelnější. Ono to sic nemá být, ale pochopme to. Ani obchodník dřívím není ze dřeva a jeho srdce cítí, jak se říká, lásky muka.

„Můj ty světe kulatý,“ myslí si tenhle Kejdana, „to bych musil být slepý, abych neviděl kolem sebe tyhle vnady.“

I spatřil vnady, jichž právoplatnou majitelkou byla jistá vdova, jejíž jméno bylo Růžena. Ta vdova byla víceméně do světa a nijak nebyla proti užívání.

„To je marný,“ říkala paní Kejdanové, „ono se všechno kloní k lásce. Já jsem taky pro lásku a pro souzvučný tlukot dvou milujících duší ve víru světského pozlátka. Já užívám a vy byste měla taky užívat, má drahá...“

Seděly spolu v cukrářství a mlsaly jahody se šlehačkou, jakož i kremrole.

A vdova Růžena snivě pokračovala: „Mám teď hochu upřímného a na jeho prsou zapomínám svý hoře. On taky na mejch prsou zapomíná svý hoře.“

„Jak to děláte?“ ptala se paní Kejdanová zvědavě.

„Všelijak,“ odpověděla veselá vdova, „někdy to bejvá náramná legrace. On mi říká: ty moje kulatino, na tobě je se čeho chytit, to se musí nechat, na tobě mám svý potěšení jediný, kam se podívám, tam je pastva pro oči a mámení smyslů. Můj ty světe kulatý, nejčkon vidím, co je láska...“

Paní Kejdanová se nějak odmlčela. Trošku zbledla a myslila si: – Tyhle řeči mám odněkud znát. Kulatina? Pastva pro oči? Můj ty světe kulatý...! Ó mé srdce! Tuší zlé věci...

A od této chvíle dala si náramný pozor ta paní Kejdanová. Najala si soukromého detektiva a ten dopadl pana Kejdana s vdovou Růženou při horkém účinku, jak se říká.

Potom podala na paní Růženu žalobu pro cizoložství. Vdova Růžena byla uznána vinnou zažalovaným přestupkem a odsouzena k pokutě 200 Kč. Paní Kejdanová šla od muže pryč a pan Kejdana, to se ví, hledá si štěstí jinde. To už jinačí nebude.

České slovo 22. 6. 1933

Falešné neteři

(Krajský trestní soud)

Praha 22. června

Kmet Celestýn žil osaměle v jednom starém pražském domě ve společnosti zeleného papouška a řady vkladních knížek. Byl již velmi stár a krátkozraký a jenom se taktak klepal. Příbuzných skoro žádných neměl, paměť mu selhávala a nikdo se o něho nestaral.

Jednoho dne objevila se u něho nějaká žena, ani stará, ani mladá, tak trochu pomešší a při těle. Padla Celestýnovi bouřlivě kolem krku a volala: „Strejčku, strejčku! Tak jsem tě přece jenom našla!“

Kmet Celestýn vypouklil bleděmodré oči a zeptal se: „Která vy jste?“

„Copak mě nepoznáváte, strejčku?“ divila se ona žena. „Já jsem přece Kateřina, víte, dcera vašeho bratra Bernarda, Kateřina Kudlichová.“

„A to jo,“ zaradoval se kmet, „tak ty seš teda, jak se říká, neteř a já jsem tvůj ujec. Tak vida! To jsem sám rád...“

Tak se ta paní posadila a začala povídat. Mluvila o svém otci, o nebožtíku mužovi, který v roce osmnáctém umřel na chřipku, že teď nikoho nemá a že by strýci Celestýnovi posloužila do hrobu.

Kmet Celestýn na to řekl, že proč ne, že stejně nemá nikoho kolem sebe, sedí celý den doma sám a že má strach, aby ho zlý člověk nepřepadl, teď že panuje velká špatnost ve světě.

„Já vás ochráním, strejdo,“ slibovala Kateřina, „já se o vás postarám, všechno vám zašiju, zašepuju, vařit vám budu, na rukou vás nosit budu, dejchat za vás budu, jako v ráji se budete mít a ještě mi budete děkovat.“

„To je dobře, tak, tak...“ liboval si kmet, „to rád slyším... Inu, to bude něco jiného. Nový život počnu...“

Paní Kateřina – to zas se musí nechat – opravdu se moc dobře starala o kmeta, vařila, podstrojovala, mastila pořádně, v pořádku strejdu držela a kmet měl radost a říkal, že jí to pánbíček musí oplatit za tu dobrotu...

Jo, ale Kateřina byla taková ženská, co nečekala na to, až jí pánbíček tu dobrotu oplatí, ona spíš myslila, aby měla odplatu už tady na zemi. Chtěla se o sebe postarat, aby měla, jak se říká, na stará kolena bene.

A jednoho dne se ztratila a kmet se jí nemohl dovolat. Nepřišla ani druhý den, ani za týden. A když strýc Celestýn šel vizitýrovat své vkladní knížky, tu shledal, že dvě chybějí a s nimi 63 729 Kč.

Potom tu Kateřinu chytili v Košicích, žila tam s nějakým pánem v jednom hotelu, toho pána také hledala policie skrz nějaké nedovolené podfuky.

Ukázalo se, že Kateřina Kudlichová nebyla v žádném příbuzenském poměru k strýci Celestýnovi, že si to všechno šikovně vyvzpomněla, aby mohla toho starého pána okrást. Zapírat dohromady nemohla, protože ty knížky u ní našly, a zároveň se zjistilo, že si vybrala přes 20 000 Kč.

Soud ji uznal vinnou zločinem krádeže a odsoudil do těžkého žaláře v trvání třinácti měsíců. Protože jde o nenapravitelnou podvodnici a zlodějkou, vyslovil soud, že Kudlichová po odpykání trestu bude dána do donucovací pracovny.

České slovo 23. 6. 1933

Obrázek z biografu a ze života

(Krajský trestní soud)

Praha 26. června

Ať si říká kdo chce, co chce: Takový biograf přece jenom člověka povznáší a vzdělání prohlubuje, to je marné. Vezměte si jenom tenhle pád: Paní Anna Sulcínová vrátila se ondyno z biografu domů. Její dcera Annie se jí ptá: „Jaký to bylo, máti?“

Paní Sulcínová si utřela slzu a odvětila: „Překrásný a poučný, dceruško.“

„A o čem to bylo?“ pátrala dcera.

„O čem?“ odpověděla matka. „Jakpak bych ti to podala? Vona žila zpočátku ve stísněných poměrech a nakonec došla kýženého štěstí.“

„To muselo bejt opravdu báječný,“ zamyslila se dcera.

Matka míchala na plotně jíšku a vedla takovou řeč: „Jojo... Když tak člověk vidí, jak si to jiný uměj zarychtovat. To je potom vidět... Ty taky žiješ ve stísněných poměrech a měla bys sebou hodit; abys došla kýženého štěstí...“

„Co mám dělat?“ ptala se dcera.

„To ty máš vědět. Pořád ti říkám: Buď chytrá. Žiješ s Balabánem už pár let na hromádce a kýžený štěstí nikde. Já si s ním promluvím. Tohle už přestává!“

Hudebník Adolf Balabán vstává a protahuje se. Přistupuje k němu paní Sulcínová a povídá: „Jak smejšlíte s mou dcerou, pane Balabán?“

„Dobře,“ odpověděl hudebník, zapaluje si cigaretu.

Matka se zachmuřila.

„Kdybyste smejšlel dobře, tak byste ji ved už dávno k voltáři.“

„Časy nejsou podle toho,“ vysvětlil hudebník. „Jak se obchod hne, tak se pude k voltáři.“

„A kdy se obchod hne?“

„Jo, to se neví...“

Paní Sulcínová se rozzlobila. Tohle přestává, povídá. Hudebník u ní bydlí už kolik měsíců, neplatí a nedává najevo, že by měl s dcerou vážné úmysly.

Zahrozila mu pěstí: „Vy si mě nepřejte!“

„Nono,“ udělal si hudebník, „to jsem se polekal!“

„Ono vám nebude do smíchu, až na vás dokročím soudně,“ zařvala paní Sulcínová.

Byl takový soud: Hudebníkovi Balabánovi bylo se hájit před samosoudcem vrchním radou Nedvědem pro zločin podvodu a pro přestupek svedení pod slibem manželství. Podle žaloby státního zástupce dr. Neureitra vzal hudebník na sebe lstivou tvářnost člověka, který platit chce a může, a tím vylákal na paní Sulcínové přes 2000 Kč, které zůstal dlužen za byt a za stravu. Kromě toho pěstoval s její dcerou intimní styky předstíraje, že ji pojme za manželku.

Soudce však po skončeném přelíčení obžalovaného osvobodil s tím, že jde o civilní poměr. O svedení pod slibem manželství nemůže být řeč. Nebylo zjištěno, že by hudebník slečně Annie manželství sliboval.

Tak se tedy dohromady neví, dojde-li slečna Annie jednou kýženého štěstí.

České slovo 27. 6. 1933

Příběh uvědomělého občana

(Krajský trestní soud)

Praha 27. června

Pan Antonín Honzát, šestapadesátiletý soukromník, je z onoho rozšířeného druhu lidí, kteří se rádi nechají slyšet.

Dne 8. května strážník velel jistému mladíkovi, který na hlavní ulici pražské rozbil svůj stánek s květinami, aby sebral svůj závod a koukal zmizet, protože tyhle obchody se přičí dopravnímu řádu. Mladík s kytkami byl rozčilen a prudce strážníkovi odporoval. Kolem se postavil zástup lidí, kteří se zájmem naslouchali.

Panu Honzátovi se přitrefilo jít právě kolem a nedalo mu to, aby v tomto sporu hodil na váhu svůj rozvité rozum. Protlačil se dopředu a pravil: „Moment, já vás rozsoudím!“

Strážník nedbal muže s rozvitém rozumem a dále nabádal květináře, aby se klidil.

„Jaká je podstata diskuze?“ pátral pan Honzát.

Bylo mu řečeno z kompetentních míst, že mu do toho nic není.

Tohle se panu Honzátovi nelíbilo. Neměl rád, když někdo zlehčoval jeho věhlas.

„Napomínám vás, abyste se mírnil,“ děl k strážníkovi, „jsem starý, zkušený muž. Mějte úctu před mými šedinami. Za války jsem proléval krev. Vy jste proti mně cucák. Když zuřila litice válečná, tehdy jste ještě nebyl na světě, ale já trpěl ve štelunkách.“

Strážník doporučoval panu Honzátovi, aby se mírnil a nemísil se do úředního výkonu.

„Někdo přece musí tu říct svý slovo,“ ohradil se ten pán, „já mám z toho pojem, ale vy máte starou belu. Vy si myslíte, že když nosíte stejnokroj, že musíte mít něco v kotrbě. Ale to jste na omylu. Když nebudete následovat rad starších a zkušenějších, přijdete ke škodě. Pak budete litovat: Ó, kéž bych byl poslechl toto starého, rozumného pána! Mohl jsem bejt na tom líp. Tak je to, mladíku... Máte ještě vlhko za ušima...“

Jak to bylo dál, o tom vypravuje žalobní spis státního zástupce dr. Svobody. Pan soukromník Honzát neposlechl strážníka, aby se vzdálil a nemísil se do úředního výkonu, ale jal se strážníkovi nadávat. Užil přitom nehezkých výrazů a při předvádění se vzpouzel a srazil strážníkovi čepici z hlavy.

Před soudem se hájil tvrzením, že byl podnapilý. Povídal, že mu bylo nějak měkko od žaludku a že se někde stavil na skleničku hořké, aby si spravil chuť. Pak si dal navrch nějakého pivo, načež zakončil čtvrtkou vermutu. Strážníkovi nenadával, naopak měl dojem, že strážník uráží jeho.

„Nyní jsem všechno po pořádku vypověděl a teď vás, slavný soude, napomínám, abyste soudili podle zákona.“ Stalo se podle jeho přání. Senát vrchního rady Kvapila uznal Honzáta vinným zločinem veřejného násilí a přestupkem urážky úřední osoby a odsoudil ho do žaláře v trvání dvou měsíců.

České slovo 28. 6. 1933

Co by bylo, kdyby...

(Krajský trestní soud)

Praha 30. června

Šéf přijal svého místního zástupce Oskara Culdu velmi nevlídně.

„Co chcete, pane šéf?“ ohradil se místní zástupce. „Co křičíte, pane šéf? Na mě nemáte co křičet. Nemůžu za to, že jsem neudělal obchod. Děláte, jako byste nevěděl, že ve světě vládne katastrofální krize, která zachvátila veškerá odvětví obchodu a průmyslu.“

„Co já mám z vaší krize,“ vrčel starý šéf, „vaší krize mám plné zuby. Nejste žádný obchodník. A ty učený řeči si nechte.“

Vzpomínal: „Když jsem já byl ve vašich letech, ó je! To byste viděl místního zástupce. Všecky knihy objednávek jsem měl popsány. Už jsem ani žádný příkazy nechtěl brát. Jdu kolem obchodu a na mě se křičí: Pane Justic, pane Justic! Co že si nepřijdete pro objednávku? Já jenom takhle udal rukou a povídal jsem: ‚Jděte mi někam s vaší objednávkou! Nejsem na vás naloženej!‘ A bylo! Já měl velkou vážnost na place, protože bylo o mně známo, že jsem ve svém oboru verzírovanej.“

„Jo, to byla jiná doba,“ podovolil si zástupce Culda.

„Doba! Doba!“ zakřikl ustaraný šéf. „Jiný lidi tenkrát byli, to je to...“

A dodal hrozivým hlasem: „Pane, jestli mi do čtyřadvacíti hodin nepřinesete objednávku, pane, nechci vás znát, pane, vyrazím s vámi dveře i s futrem, pane, to je můj poslední slovo, pane!“

Oskar Culda si vzdychl i sebral kufřík a šel na plac. Vstoupil do jednoho obchodu; zdálo se, že tam nikoho není; ale za pultem se ozvalo temné vrčení, jako když psovi berou kost.

„Nic nechci, nic nepotřebuji!“ pravilo to vrčení. „Peníze nemám, starosti mám! Jděte spánembohem, nechci vás vidět!“ Avšak zástupce Culda se spanile usmál, pokročil dopředu a pravil: „Kompliment, poklona, hlubokosklon, jsem váš sluha!“

Zeza pultu vynořil se menší obchodník a otázal se chmurně: „Co se chce ode mě? Ať se mě nechá na pokoji. Nechci o ničem slyšet.“

„Pane Šnábl,“ děl místní zástupce, „nehoršete se na mě. Já za nic nemůžu. Ale tak si myslím, že bysme mohli spolu pobesedovat, abysme zahnali ty chmury z čela. Já znám takovou jednu společenskou hru.“

„To jsem žádostivej,“ mínil menší obchodník chmurně.

„Dejme tomu,“ pokračoval místní zástupce, „že není žádná krize, ale že se obchody hejbají.“

„To vůbec nemůže bejt,“ namítl pan Šnábl, „to neexistuje. Absolutně vyloučeno!“

„Dobrá, já jenom tak pro příklad... Vy byste řekl: Á, maucta, pěkně vítám, pane Culda, dobře, že jste tady, mám regály prázdný, vemte si knížku a pište: dva centy kalafuny, jakož i fermeže, potřebuju ajzenlak, ba i rumělku, napište si svinibrodskou zeleň, pište, pořád pište...“ Přitom pan Culda horlivě psal do knihy objednávek. „Jo, to by bylo něco jinýho...“

kýval menší obchodník, „to by se to psalo. Když si tak vzpomínám, že jsem několikrát bral dva centy sirnýho květu najednou...“

„Dva centy sirnýho květu...“ psal pan Culda.

„A někdy tři sudy terpentýnu...“ děl melancholicky pan Šnábl.

„Tři sudy terpentýnu...“ psal pan Culda.

„Rozhlédl jsem se po krámu a řekl jsem: Napište si padesát kilo Glauberovy soli a deset kilo dvojchromanu draselnatýho...“

„Padesát kilo Glauberovy soli a deset kilo dvojchromanu draselnatýho...“ psal pan Culda. „A víc nic?“

„Prozatím to bylo všecko,“ odvětil pan Šnábl. „A pak se to podepsalo a bylo dobře.“

Pan Culda udělal v knize zakázek podpis a poroučel se: „Já se klaním!“

„Tak vidíte, teď jste můj člověk!“ pochválil starý šéf svého zástupce Culdu, když si prohlížel objednávku. „Ono jde všecko, když se chce...“

Jo, ale co byste tomu řekli: Ukázalo se, že objednávka je fingoaná a že pan Culda si neprávem inkasoval provizi. Byl proto žalován pro zločin podvodu a senát vrchního rady Kvapila vyměřil tomu panu Culdovi dva měsíce těžkého žaláře. Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Neureiter.

České slovo 1. 7. 1933

Nepokojný host

(Přestupkový soud)

Praha 1. července

Do místnosti jedné lepší restaurace vstoupil pán, nemladý nestarý; řekli bychom, že byl asi tak prostředního věku. Sedl si rozvázně a zatvářil se jako člověk, který sám sebe si nesmírně váží. Rozhlédl se a zasyčel. Zasyčel jednou, dvakrát. Příklusal číšník a naklonil uctivě hlavu, očekává příkazy.

Nemladý nestarý pán se zlostně podíval na číšníka a zavrčel: „Kolikrát vás mám volat? He?“

„Prosím za prominutí...“ omlouval se číšník, „neslyšel jsem.“

„Tak podruhé dávejte pozor!“ zabouřil host. „Dám utržit, udělám útratu i žádám prvotřídní obsluhu. Jídelní lístek! A honem!“

Číšník odkvapil a pán zachmuřil brvy a počal studovat jídelní lístek.

„Nemáte žádný výběr,“ zeptal se, „tomuhle se říká jídelní lístek? Ostuda! Jsem zvyklý obědvat v prvotřídních restauracích. Byl jsem ve všech metropolích Evropy, ale takové poměry nejsou nikde. Skandál! Neudržitelné poměry! Dejte mi segedínský guláš a jednu plzeň!“

„Segedínský guláš!“ zahřměl číšník do okénka.

Pán v prostředních letech netrpělivě bubnoval na stůl. Na jeho tváři bylo napsáno: Kdo by mě chtěl urazit, ten by se se zlou potázal!

Segedínský guláš se hostu nelíbil. Pohaněl tento pokrm a hnal číšníka nazpět. Pivo mu připadalo nejdříve příliš studené a pak vlažné. Pán v prostředních letech bouřil a žádal, aby mu přivedli majitele restaurace. Hostinskému bylo vyslechnouti trpké a důtklivé kázání. To je obsluha? Tomu se říká jídlo? Jak si to vlastně pan šéf představuje? Pán v prostředních letech má za to, že restaurátér podkopává pověst svého závodu.

„Jsem nespokojen, velmi nespokojen, ehm...“ říkal, „opravdu žasnu nad tím, co je všechno možné v našem osvíceném století... Pošlete mi jinou obsluhu. Nemohu vidět vašeho jídlonosiče...“

Restaurátér se uklonil a vyslal do boje jiného číšníka. Ten vstoupil do místnosti a zaměřil k hostu. Spatřiv jeho tvář, příjemně se usmál a zvolal radostně: „Heleme se, Julek! Jak se máš, stará páro?“

Host upadl do rozpaků a udělal si: „Ehm.“

„Co to,“ pátral číšník, „ty už nejseš v Šanghaji?“

„Ehm...“ odpověděl host.

„Už jseš v jiný kondici?“ dorážel číšník.

„Ehm...“ odvětil host.

„A máš se? Tak mluv, člověče!“

Host značně zrudl.

Bylo jakési přelíčení před okresním soudcem dr. Brtníkem. Jako obžalovaný stál tam pán nemladý nestarý, řekli bychom v prostředních letech. Jmenoval se Bohumil Rukávec, vrchní číšník v jisté hospodě v jedné předměstské obci. Měl jednou volný den, který hodlal vyplnit tím, že vzal na sebe tvářnost nespokojeného a sveřepého hosta. Byl žalován jistým číšníkem, že ho nejen slovy, ale i vztažením ruky hrubě urazil, hodil mu sklenici na hlavu, a tak mu způsobil lehké zranění.

Vymlouval se, že byl trochu podnapilý. Napil se, aby zapomněl na strasti svého zaměstnání.

„Hosti mě proháněli,“ pravil chmurně, „nikdo neví, co chce, a já mám z nich hlavu jako škop. Už jsem na nervy trop. Tak mně to přišlo všechno líto, život jeden zatracenej... Napil jsem se a trošku jsem si zabouřil... Proto přece nemusí bejt tak zle...“

Žalobci to taky přišlo líto, že kolega má takhle zkoušet, a ze stavovské solidarity vzal žalobu zpět.

Obžalovaný i žalobce šli od soudu zavěšeni do sebe. Povídali si o svých svízelných a těžkostech.

České slovo 2. 7. 1933

Neuznal mu ženu

(Okresní soud)

Praha 7. srpna

Josef Pitra seděl na židličce a myl si ve škopku nohy. U stolu seděl jeho přítel, nějaký Václav Šnábl, starší a solidní pán; neříkal nic, jen tak koukal. Paní Pitrová chodila po sednici a pořád něco kroutila. Její manžel se na ni nadšeně díval a kýval hlavou.

Když paní vyšla na dvůr, tehdy Pitra se obrátil na kamaráda a povídá: „To je ženská, co?“

Šnábl nic.

Pitra opakoval. „Povídám, ohromná ženská.“

Šnábl – zase nic. Solidně se kouká, a aby něco řekl, to neřekl.

Pitra: „Povídám, správná ženská... Ta se mi náramně vydařila. To přece musíš uznat, Šnábl.“

Šnábl si odfrkl a pravil: „Ženská jako ženská. V tom nejsou žádné zvláštnosti. Jedna je jako druhá.“

Neměl smysl pro ženské půvaby, protože byl člověk víc tak pro sebe, jak se říká, takový soukromý nebo tajný.

Pitra se rozhorlil: „To nesmíš říct, Šnáble. V ženskejch jsou rozdíly, a jeje! Já to mám náramně vyzkoušený. Na některou můžeš koukat hodinu a nic nevyzkoumáš. Není s ní žádné pořízení ani zábava. Ale tahle – ta je! Ta má víc fortelů než mužskej. Rozum má jako stará. A s tou svou figurou by mohla jít na vejstavu. Pak že nejsou rozdíly. Jsou, a velký!“

„Měj se tu parádně,“ povídá Šnábl a vstal.

„Kampak,“ podivil se Pitra.

„Zas někam jinam,“ odvětil Šnábl. On šel totiž do hospody. Myslí si: – Co já mám poslouchat řeči o ženských.

Pitra se rychle obul a pádil za Šnáblem. Uviděl ho, jak sedí za stolem a před sebou má panáka, to jest skleničku šedé.

Pitra se postavil před něho a povídá: „Tak jsem o všem uvažoval a přišel jsem se zeptat, co máš proti mým ženám? Mně je to všechno takový divný...“

„Co bych měl?“ odpověděl Šnábl. „Nic nemám. Já nemám ze ženskejch pojem.“

„Ale přece musíš uznat,“ dorážel Pitra, „že moje žena je ohromná žena, máš to marný.“

„Copak je to platný,“ odvětil zarputile Šnábl, „já s tím nechci nic mít.“

A potom mlčel, škaredil se, zatímco Pitra velebil ctnosti své ženy.

„Dej mi svátek!“ přerušil ponuře jeho řeč.

V té hospodě pak byla velká patálie, stalo se to pátého června, jako dnes to pamatujeme. Šnábl se držel za tvář a Pitra křičel: „Kdo tupí mou ženu, tupí i mě!“ Pak se postavil do dveří a řval do tmavé noci: „Já ti dám, holomku! Poklonit se máš mý manželce, a ne ji neuznávat!“

Když pak okresní soudce dr. Mayer odsoudil Pitru k pokutě 100 Kč, tehdy obžalovaný vztyčil hlavu a povídá: „Co je sto korun proti mý manželce? Ta má cenu nejmíň patnáct tisíc!“

České slovo 8. 8. 1933

Paní domácí má smutek

(Okresní soud)

Praha 11. srpna

Paní majitelové Klementině Cáchové pošel kocour. Bylo to zvíře prastaré a mrzuté. Nicméně paní Cáchová cítila v srdci žal, protože to byla památka po tetě z mužovy strany.

Ten den, co se stala tato tragédie, cvičil hudebník Klicman nejnovější rumbu, kterou měl hrát v dancingu, kde byl zaměstnán.

„To jsou lidi,“ hrozila se ta jistá paní Cáchová. „Člověk tu má smutek, může si oči vyplakat a on nemá v sobě kusa citu.“

„Paní Zuzková,“ řekla domovnici, „řekněte tomu člověku, ať přestane vrzat. Já jsem z toho celá nervózní.“

Pan Klicman je cynik. Vyslechl domovnici s mrazivým klidem a povídal: „Bodejt! Já kvůli nějakému kocourovi nebudu cvičit. Řekněte paní domácí, že hudba je mé živobytí. Jak já k tomu přijdu?“

„Inu,“ odvětila paní Zuzková, „jak jsem koupila, tak prodávám. Ona řekla, že má smutek a že ji hudba rozčiluje.“

„Tady se nedá nic dělat,“ zakončil hudebník rozhovor a hudl dále rumbu.

To bylo ve čtvrtek. A v pátek potkala paní domácí toho hudebníka na schodech. Hudebník si nesl pivo k večeři a přitom si hvízdal.

Paní domácí špičatě poznamenala, že je pan Klicman nějak moc veselý.

Pan Klicman odvětil v ten smysl, že jako proč by nebyl veselý, když je mladý.

Paní domácí se tázala hudebníka, je-li mu známo, že má smutek, a že ji tím pádem hudba rozčiluje.

„Zaprvé,“ děl hudebník, „ono to není tak zlé, protože každý kocour musí časem vzít za své. To je už takový běh přírody. Zadruhé mně nic do toho není, protože já musím cvičit a kterýmžto pádem hraju. Mám s vámi soucit, ale jsem hudebník a to je marné.“

Paní domácí povýšila hlas a řekla, že to je surovost ze strany hudebníkovy. Pan Klicman odvětil, že to není žádná surovost, ale že říká, jak si to myslí, a že už musí běžet, nebo mu pivo vyvětrá.

Paní domácí dělala skandál na celý dům a dala hudebníkovi hromadu takových jmen, že to nebylo hezké. Partaje to poslouchaly a vrtěly hlavou.

Hudebník se náramně rozčilil, že tohleto si nezaslouží a že to na sobě nenechá a že to dá doktorovi. Což také učinil, a tak se přihodilo, že paní Cáchová přišla před soud. Nic jí to nebylo platné, že měla smutek; byla uznána vinnou přestupkem urážky na cti a odsouzena k pokutě 100 Kč.

České slovo 12. 8. 1933

Peníze v obálce

(Krajský soud v Praze)

Praha 20. října

Paní Emilie povídala: „Vzala jsem si toho člověka za muže a pak jsem se dověděla, že už několikrát seděl. ‚A to ne!‘ já nato. ‚Chci mít muže čistého, abych se s ním mohla všude ukázat.‘ Tak jsme podali žádost kanceláři prezidenta republiky a oni to poslali soudu v Moravské Ostravě. Já se ale nepoddala, protože už Pánbůh má radši jednoho hříšníka napraveného než devětadevadesát spravedlivých a silný má podat ruku slabšímu. Silná jsem já a erár, slabší můj muž, pravda.“

Předseda senátu vrchní rada dr. Sitta se usmál a přisvědčil: „Vidím, že jste silnější než váš muž. Obžalovaný, nebrečte mi tu! Vy jste, člověče, jako cedník. Vaše paní je v tom zrovna jako vy a nebrečí.“

„On pořád brečí,“ vysvětlila ta paní, „má už takovou vlhkou náтуру. Já bych mohla vypravovat –“

Slavný soud přerušil líčení charakteristických vlastností manžela výřečně paní a chtěl vědět, jak to bylo dále.

Paní Emilie vysvětluje: „Bylo po Novém roce a my jsme měli nějaké peníze, protože můj muž bral za gratulace a kalendáře. On je totiž kominík. Tak jsme se sebrali a jeli z Ostravy do Prahy. Já se na tu Prahu tolik těšila, já jsem tu v životě nebyla, a tak jsme se ptali, kde je ministerstvo spravedlnosti. Lidi nás tam dovedli, tak jsme šli na kancelář, přijal nás jeden pán, ten si prohlédl žádost a povídá: ‚Jo, milá paní, to bude těžké, snad by se to dalo udělat tak, kdyby váš pán nahradil státu škodu, kterou svými trestnými činy způsobil.‘

‚Tak co teď?‘ povídám muži. ‚Teď by bylo nejlépe dát do obálky peníze a donést to tomu pánovi, aby to dal státu. Tak to bude nejlepší.‘ Můj nato: ‚Ouha, holka, já myslím, že by to byla chyba, protože ministerstvo spravedlnosti peníze nebere, ale ministerstvo financí.‘ Řekla jsem mu: ‚Mlč! Ty ničemu nerozumíš, já to tak udělám.‘ Dneska vidím, že měl víc rozumu než já...“

Pravda, ubrečený kominík měl tenkrát víc rozumu než jeho paní, jak se ukázalo. Vrchní odborový rada v ministerstvu spravedlnosti dr. Sobotka nechtěl toho odpoledne onu paní přijmout. Ona ho dala kancelářským zřízencem vyvolat, a když dr. Sobotka vyšel na chodbu, tu podala mu obálku, ve které byla žádost a 800 Kč. Úředník nato udělal trestní oznámení pro svádění k zneužití moci úřední.

Protože oba obžalovaní udělali dobrý dojem, uvěřil soud jejich hájení a zprostil je obžaloby, kterou zastupoval veřejný žalobce dr. Jelínek.

Lidové noviny 21. 10. 1933

Dal manželce poučení

(Krajský soud v Praze)

Praha 4. listopadu

Dozorce přivedl z vazby jednoho náramně dlouhého džentlmena a zároveň kázal předseda senátu vrchní rada Bernášek zavolat svědkyni. Dlouhý pán se podíval na jednu z těch žen a sepjál prosebně ruce.

Předseda to zpozoroval a pravil: „Teď prosíte ženu, aby se vzdala svědectví, a předtím jste ji za vlasy smýkal po zemi a hrozil jste jí, že ji probodnete nožem.“

„To není vůbec pravda,“ zachraptěl dlouhý pán.

„A co je pravda?“ chtěl vědět slavný soud.

„Pravda je taková, že jsem se s ní seznámil před osmi roky a že ona byla prostitutkou, což nepopře. Pravda je dále, že jsem ji chtěl vytáhnout z toho bahna, což se také stalo, a ona dělala nějaký čas dobrotu. Měl jsem svou krejčovinu, dobře to šlo a všecko bylo v pořádku. Pak se stal ten pád, že jsem dostal výpověď a moje živnost hynula. Šil jsem pak u Singra, ale už to nebylo to. Tenkrát se žena scukla s bývalými kolegyněmi a zase začala dělat lehkou. Já ji na kolenou prosil, aby zanechala nezřízeného života, ale kdepak. Pak si namluvila jednoho staršího pána, on je oficiál, ženatý, má tři děti. Jeho žena na mne chodila, abych nebral dětem tátu. Já jsem teda slíbil, že zakročím...“

„A zakročil jste,“ přerušil jeho odpověď předseda, „zakročil jste tak, že jste jí vyrval tolik vlasů, že jí na hlavě zůstaly lysiny velikosti pětikoruny, jak konstatuje lékařské vysvědčení...“

„Já jí dal poučení,“ bručel dlouhý pán, „to se ví, že se ženskou to kolikrát tak nejde, snad jsem jí nějaký ten vlas vyškubl, už se na to ani dobře nepamatuji.“

„Snad se ona na to bude pamatovat,“ míní předseda.

Ale manželka se vzdala svědectví. Žalobní spis státního zástupce dr. Špinara konstatuje, že obžalovaný sám posílal manželku na ulici, aby se prostituovala.

„To je lež!“ rozhorlil se pán. „Ona sama se na to dávala. Já jsem to rád neviděl!“

Po skončeném přelíčení byl obžalovaný zproštěn obvinění ze zločinu nebezpečného vyhrožování, ale byl odsouzen pro přestupek lehkého ublížení na těle a svádění k

živnostenskému smilstvu na jeden měsíc do tuhého vězení, a to nepodmíněně. On totiž ten pán má už šest trestů v rejstříku.

Lidové noviny 5. 11. 1933

Bujný kmet

(Krajský trestní soud v Praze)

Praha 7. listopadu

Vojtěch Sinkule, stříbřitý dvaasedmdesátiletý kmet, působí v kraji jako dohazovač dobytka, realit a nevěst. Je to čilý zarudlý stařeček, náramně zachovaly, švitorný a mrštný. Mnoho dobytka umístil a šťastných manželství založil.

Jednoho dne, bylo to koncem května t. r., přišel do jednoho statku, kde měli na prodej krávu. Vejde do vrat a potká děvečku Františku Svobodovou. Kmet Vojtěch se zeptal, kde má jako být ta kráva, a přitom se dívá na dívku Františku. Nebylo jí ještě třicet, měla lesklé tváře a byla na všech stranách zaokrouhlena. Starci zasvítily oči, potáhl si plesnivý knír; i poplácal dotyčnou Františku a zeptal se laškovně: „Tak co, panenka, už má ženicha?“

Františka se zachechtala, a že jako ještě nemá ženicha. Pan Sinkule nato vážně, že prý co není, ještě může být, a pak ho oblá dívka vedla do stáje. V té stáji přišla na starce hříšná žádost i stalo se, co se státi muselo, jak se píše v knížkách.

Dívka přišla do jiného stavu a porodila chlapce. Potom podala na stříbrného kmeta žalobu na uznání otcovství. Na chodbě okresního soudu setkal se kmet Vojtěch s dívkou Františkou. Zatáhl ji stranou a slíbil jí, že si ji vezme, když před soudem dosvědčí, že on není otcem jejího dítěte.

Povídal, že by to byla velká hanba na jeho starou hlavu. Má mnoho rozdělaných obchodů a nedělalo by mu to dobře mezi lidmi, kdyby se dověděli, že on, starý pán, je takový nezbeda. Dívka Františka s tím souhlasila a před soudem odpřísáhla, že to nebyl Vojtěch, ale nějaký jiný pán, jehož ani nezná.

Leč kmet Vojtěch byl takový člověk, že jiné ženil a vdával, ale jemu se do manželství nechtělo. Jak se říká: Kovářova kobyla chodí bosa. Když mu dívka Františka nedala pokoj,

strčil jí 120 Kč a myslil si, že je z toho venku. Přitom udělal chybu, že na mnohých místech se chlubil svým otcovstvím a říkal, že ještě mnohého mladíka přeskočí. Dívka Františka by možná mlčela, ale časy jsou zlé a ji nikdo s děckem nechtěl vzít do práce.

Když kmet Vojtěch nechtěl jako o ženění nic slyšet, rozhněvala se dívka Františka a došla si na četníky a tam povídala, jak to všecko bylo. A tak se octla před senátem vrchního rady Švambery pro zločin křivého svědectví a s ní kmet Vojtěch pro svádění k témuž zločinu. Před soudem se děvečka kajícně přiznala ke své vině, ale pan Sinkule zapíral a tvrdil, že s tou dívkou nic neměl. Našli se však svědci, kteří vypověděli, že se stařec tím kouskem vychloubal.

Oba byli uznáni vinnými a oba dostali tři měsíce těžkého žaláře s podmíněným odkladem trestu na tři roky. Žalobu zastupoval státní žalobce dr. Urban.

Lidové noviny 8. 11. 1933

Starý ženich

(Krajský soud v Praze)

Praha 29. prosince

Před senátem vrchního rady Novotného stál takový pomenší stařík jménem Karel Sigmund a vykládal svou historii. Tak nějak mu přišlo do hlavy, že by se měl oženit a hledat nevěstu prostřednictvím jisté sňatkové kanceláře. Protože je dnes nevěst habaděj, dostalo se i na starce Sigmunda. Přihlásila se jedna slečna Františka, dáma už čtyřicetiletá, a tak se se starcem domluvili, že to dají dohromady.

Kmet chtěl dělat dojem, a tak si ubral osm let. Povídal, že má dům s obchodem a se zahrádkou, že provozuje klempířství, ale že by si rád zařídil autodopravu. Potřeboval by však do toho podniku 25 000 Kč. Nevěsta povídá, že tolik nemá, že by dala 10 000 Kč. Stařec se spokojil, a tak se dáma k němu nastěhovala. Ustanovili si, že se budou brát na jaře. Ale slečna Františka se dověděla, že ženichovi je už šedesát – to by nebylo nejhorší – a že žádný dům s obchodem a se zahrádkou nemá, že to náleží jeho dětem. On ji utěšil tím, že prý ten dům má

po dětech zdědit. Horší bylo, když se nevěsta dověděla, že starý pán je ženat. Byl sice rozveden, ale rozluka dosud provedena nebyla. Tak se ta nevěsta dopálila a počala ženicha honit po soudech.

Starý pán před soudem povídal: „Ale když ono to bylo, slavný soude, s ní těžký, ona pořád chtěla, abych ji líbal.“ – „Tak proč jste ji nelíbal?“ ptal se slavný soud. „Já jsem ji líbal,“ objasnil kmet, „a schválně jsem se ptal na to sestry a ona řekla: Jen ji líbej, jo, ale ona chtěla pořád. Já tu vůli měl, ale síla není, vždyť jsou tu léta. Tak jsme se skrz to rozešli, já to líbání nemám rád. Jednou dvakrát to jde, ale v jednom kuse to nemá cenu.“

Nevěsta Františka vypovídala jako svědkyně ve prospěch obžalovaného, a tak soud po skončeném šetření Sigmunda osvobodil.

Lidové noviny 30. 12. 1933